

လင်ကောင်းတစ်ယောက်
ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့
တက္ကသိုလ် **သျှင်သီရိ**
(ခမ္ဘာစဉ်ယုဒဘာဏ)

အမှာစာ

စာရေးသူသည် ကျိုင်းတုံမြို့၊ လူ သာသနာပြု ဗုဒ္ဓဘာသာသင်တန်းသို့ သွားရောက်ပို့ချခဲ့ရပါသည်။ သင်တန်း စတင်ပို့ချသော နေ့တွင် သင်တန်းမှူးက သင်တန်းသားများနှင့် ပို့ချမည့် ဆရာကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ထိုသို့ မိတ်ဆက်ရာ၌ သင်တန်းမှူးက အပိုအမိအကဲလေးထည့်ပြီး-

“ယခုပို့ချမည့် ဆရာကြီးက သာမန်ဆရာကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖက်ကလည်း စာအုပ်တွေ များစွာ ရေးသားထုတ်ဝေနေတဲ့ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မစရိယ၊ဘိ အေ) ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးပါပဲ”ဟု မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပါသည်။

သင်တန်းနားချိန် ညနေပိုင်း တစ်ချိန်၌ သင်တန်း ကျောင်းဆရာမ(၃)ဦး ရောက်လာပါသည်။

“ကျွန်မတို့က ဆရာကြီးရဲ့ မယားကောင်း၊ မယားမြတ် စာအုပ်ဖတ်ပြီးကတည်းက ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးလည်းတင်တယ် တွေ့လည်းတွေ့ချင်နေတာ။ မနေ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့ တော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ ဆရာကြီးရယ်”

အာသွက်လှသွက် ဆရာမတစ်ယောက်က စတင် ကေားပြောပြီး သင်တန်းဘာသာရပ်ကိစ္စ၊ စာရေးသူ၏

မယားကောင်း၊ မယားမြတ် စာအုပ်ပါ အကြောင်းကိစ္စတို့ကို ထိုဆရာမတို့က အခြေအနေ ဆွေးနွေးသွားကြပါသည်။ သူတို့ ဆွေးနွေးသမျှကို မှတ်တမ်းတင်ပြီး ပြန်ရေလွှင့် ယေးကောင်း၊ မယားမြတ် ဒုတိယတွဲစာအုပ်တစ်အုပ် ကောင်းစွာ ထွက်နိုင်ပါ သည်။

သူတို့ ဆွေးနွေးသည်အထဲတွင် လင်ကိုလိုသလေးစား သော၊ လင်ကို တန်ဖိုးထားကိုးကွယ်သော ရှမ်းလူမျိုးတို့ ဓလေ့ထုံးစံအရ သူတို့တတွေသည် မယားကောင်း၊ မယားမြတ် တော်ဝင်မယားတွေဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ပြီးတော့ မြန်မာတွေ အယူအဆလွဲမှားပြီး ပြောနေသော “ရှမ်းရိုး လင်ကိုးယောက်”ဟူသော စကားကို ဆရာကြီး ဘယ်လိုမြင်ပါ သလဲဟု မေးသည်။ ကျွန်ုပ်က “ဆဲဒီအယူအဆဟာ သူ့ကျွန် တို့ကအောက်ရှိစဉ်က ရှမ်းနှင့်မြန်မာ သွေးကွဲအောင် တမင် ဖန်တီးခဲ့သော ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း၊ တကယ် အမှန်မှာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားများသည် ရိုးသားသည်၊ သိမ်မွေ့သည်၊ နူးညံ့သည်၊ လင်ကိုလည်း အိမ်ဦးနတ်အရာ၌ ထားပြီး မိသေကိုးကွယ်သည်၊ ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်။ ယင်းကို ‘ရှမ်းရိုး လင်ကိုး’ ဟူ၍ ဆိုရိုးစကားပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”ဟု စာရေးသူက ရှင်းပြရာ သူတို့အားလုံး လက်ခံကျေနပ်သွားပါသည်။ ဆွေးနွေးပွဲ တစ်လျှောက်လုံး စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော၊ မဆွေးနွေးဘဲ

နားထောင်၍သာ နေသော ဆရာမ ဒေါ်နန်းဌေးက နောက်ဆုံး စကားပြော တောင်းဆိုသည်။

“ဆရာကြီး ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေဘက်ကလည်း ဘယ်လို ယောက်ျားမျိုးဟာ ယောက်ျားကောင်း၊ လင်ကောင်း၊ သားကောင်း ဆိုတာ ရွေးချယ်တတ်အောင် လင်ကောင်းလင်မြတ် စာအုပ် ဆက်ရေးပေးပါဆရာကြီး။”

ထိုဆရာမ၏ တောင်းဆိုချက်သည် မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တတွေက ယောက်ျားဆိုလျှင် အတောင်(၂၀)ဝတ် မင်းယောက်ျားတွေဟု ဆိုပြီး အမြဲ မိန်းမတွေအပေါ် အနိုင်ယူနေ ပါသည်။ မိန်းမတွင် မိန်းမကောင်း၊ မိန်းမမြတ်၊ မိန်းမယုတ်များ ရှိသလို ယောက်ျားတွင်လည်း ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ်၊ ယောက်ျားယုတ်များစွာ ရှိပါသည်။

ဆရာမ ဒေါ်နန်းဌေး ကဲ့သို့သော ဤလောကရှိ မိန်းမသားအားလုံးသည်လည်း ယောက်ျားနှင့်ကင်း၍ မရနိုင်ရကား စာရေးသူသည် မိန်းမသားထုတို့အတွက် ဘုရားရှင်၏ သုတ္တန်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာတို့၌ ဟောကြားခဲ့သော ယောက်ျားနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းတရား တို့ကို ထုတ်နှုတ်ပြီး ဤမည်သော “လင်ကောင်းတစ်ယောက်၊ ကျောက်ကောင်းတစ်စုံ”စာအုပ်ကို ကြိုးစားပြီး ရေးသားလိုက်ရ ပါသည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသော
ကျိုင်းတုံမြို့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ လူသာသနာပြုသင်တန်း (၁/၉၄)မှ
ဆရာမများ၊ စာအုပ်စာတမ်း ကူညီရှာဖွေပေးကြသော
မိတ်ဆွေများ၊ ဤစာအုပ်ကို စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ရေးနိုင်ရန်
အိမ်ထောင်စု၏ စားဝတ်နေရေးနှင့် သားသမီးရေးကိစ္စတို့ကို
တာဝန်ခံ ဆောင်ရွက်သွားသော ချစ်ဇနီး ဒေါ်တင်အေး၊
ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်သော မြတ်ပန်းရံ
စာပေတိုက်မှ ဦးခင်မောင်ဦး၊ ကိုအောင်ကျော်ထူး၊ မောင်
သိန်းဇော်တို့၊ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် တို့အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်-သျှင်သီရိ
ဓမ္မာစရိယ၊ ဘိ-အေ

ဦးကိုကိုမြိုင်

အမှတ်-၈/၅၅

သုနန္ဒာ(၃)လမ်း၊ ၈-ရပ်ကွက်၊

မြောက်ဥက္ကလာပ။

ဗာတိကာ

စဉ် အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ

၁။ အမှာစာ

အခန်း(၁)

၂။ သားကောင်းဟူသည်

- သားကောင်းတစ်ယောက်	----- ၁
- သား (၃)မျိုး	----- ၃
- အမွေခံထိုက်သောသား (၆)ယောက်	----- ၄
- အမွေမခံထိုက်သော သား(၆)ယောက်	----- ၄'
- သားမြတ်ဒီဃာဝု	----- ၅
- သားမြတ်သာရိပုတ္တရာ	----- ၂၅
- ဇာနည်သားမြတ် ဇာနက္က	----- ၄၀၆
- သားကောင်းဇာနည် ဒုဋ္ဌဂါမဏီ	----- ၄၂၄
- သားမြတ်ကွမ်းဆော်	----- ၄၃၃

၁၃၇

အခန်း(၂)

၃။	ယောက်ျားကောင်းဟူသည်	
-	ယောက်ျားဆိုသည်မှာ	----- ၅၉
-	ယောက်ျားအမျိုးအစား	----- ၆၀
-	ယောက်ျားမြတ်တို့အား (၅)ပါး	----- ၆၃
-	ယောက်ျားတို့ အပြစ် (၆)ပါး	----- ၆၄
-	ယောက်ျားတို့၏ မာယာ(၉)သွယ်	----- ၆၅
-	ယောက်ျားမြတ်တို့လက္ခဏာ (၃၂)ပါး	--- ၆၅
-	ယောက်ျားကောင်းတို့အတတ် (၃၈)ရပ်	--- ၆၈
-	ယောက်ျားကောင်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်သဘော	-- ၇၀
-	ယောက်ျားယုတ်တို့၏ စိတ်ဓာတ်သဘော	-- ၇၁
-	ပြည့်ဖြိုးရမည့် ယောက်ျားကောင်းအင်္ဂါ (၇)မျိုး	၇၂
-	ယောက်ျားတို့ ရန်အောင်ရန်ပြုနည်း (၅)မျိုး	- ၇၂
-	ယောက်ျားကောင်းတို့၌မရှိအပ်သောတရား(၇)ပါး	၇၃
-	ယောက်ျားကောင်းခေါင်းဆောင်(မင်း)တို့	
	တိုင်းပြည်သာယာအောင် ကျင့်ဖွယ်ရာများ	-- ၇၃
-	ယောက်ျားကောင်းအမတ် (ပြည်သူ့	
	အကျိုးဆောင်)၏ကျင့်ရာ အင်္ဂါ(၈)ပါး	--- ၇၈
-	ယောက်ျားကောင်း သံတမန်တို့	
	ကျင့်ရာ အင်္ဂါ (၈)ပါး	----- ၇၉

-	သံတော်ခံ(တမန်)ယောက်ျားကောင်းတို့၏	
	အင်္ဂါ(၆)ပါး	----- ၇၉
-	အလုပ်သမားကောင်း ယောက်ျား၏ ကျင့်ရာ	
	ဂုဏ်အင်္ဂါ (၆)ပါး	----- ၈၀
-	ယောက်ျားအမှုထမ်းကောင်း၏ အင်္ဂါ(၇)ပါး	- ၈၀
-	အတွင်းဝန်ယောက်ျားကောင်း၏ အင်္ဂါ(၈)ပါး	- ၈၁
-	ယောက်ျားကောင်း စစ်သူကြီး၏ ကျင့်ရာ	
	ဂုဏ်အင်္ဂါ (၉)ပါး	----- ၈၂
-	ယောက်ျားကောင်းတို့ မတိုင်ပင်အပ်သူ	
	(၈)ယောက်	----- ၈၂
-	သီရိနတ်သမီးလိုလားသောယောက်ျားကောင်း	- ၈၃
-	ယောက်ျားကောင်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုများ	-- ၈၉
-	ယောက်ျားမြတ်သံဝရ	----- ၉၁
-	ရဲဘော်မသေ	----- ၁၀၀
-	ယောက်ျားကောင်း၏ ပညာ၊ သတိ၊ ဝီရိယ	- ၁၀၇
-	သုန္ဒရသမုဒ္ဒယောက်ျားမြတ်	----- ၁၁၆
-	ဝါရီရူဓမ္မသတ်ယောက်ျားမြတ်	----- ၁၂၄
-	ယောက်ျားကောင်း ငတပါးလုလင်	----- ၁၃၃
-	ယောက်ျားချည်းတွင်	----- ၁၃၇

- ကျေးဇူးသိတတ်သောယောက်ျားမြတ်
သူရဲကောင်း: ----- ၁၄၃
- ဦးဆွေးဆံမြည့်ယောက်ျားကောင်း: ----- ၁၄၆

အခန်း (၃)

- ၄။ လင်ကောင်းဟူသည်
- လင်ကောင်းဟူသည် ----- ၁၅၁
 - မကောင်းသောလင်ဟူသည် ----- ၁၅၄
 - အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းဟူသည် ----- ၁၅၆
 - လင်ကောင်းတစ်ယောက်၏ ကျင့်ဝတ်များ - ၁၆၆
 - ယောက်ျားတို့၏ မယားခိုးခြင်း (၇)ပါး -- ၁၈၁
 - လင်မြတ်အနာဂါမ် ----- ၁၈၂
 - လင်မြတ်ကျေးဇူးနိဗ္ဗာန်ကူး ----- ၂၁၇

အခန်း (၄)

- (၅) သစ်တစ်ပင်ကောင်းသော်
- သစ်တစ်ပင်ကောင်း: ----- ၂၃၄
 - သားကောင်း၊ ယောက်ျားကောင်း၊
လင်ကောင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး: ----- ၂၃၆

အခန်း (၁) သားကောင်းဟူသည်

သားကောင်းတစ်ယောက်

မိဘတို့၏ စိတ်နှလုံးကို ပြည့်စုံစေတတ်သောကြောင့်
“သား”ဟု ဆိုပါသည်။

မိဘတို့သည် သားသမီးမွေးမြူလိုမှုနှင့် ပတ်သက်၍
မျှော်လင့်ချက် ငါးချက်ဖြင့် မွေးမြူကြသည်ဟု ဘုရားရှင်က
ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ယင်းမျှော်လင့်ချက် ငါးချက်မှာ-

- (၁) ငါတို့ကျွေးမွေးခဲ့သလို ငါတို့ အသက်ကြီးသောအခါ
အရေးတယူ အလေးမှု၍ ပြန်လည် ကျွေးမွေးလိမ့်မည်။
- (၂) ငါတို့၏ အမှုကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေး
လိမ့်မည်။
- (၃) ငါတို့၏ အမွေအနှစ်ကို ခံထိုက်အောင် ကျင့်ဆောင်
ကြလိမ့်မည်။
- (၄) ငါတို့ အမျိုးအနွယ် မပျက်စီးအောင် စောင့်ရှောက်
ကြလိမ့်မည်။

(၅) ငါတို့ ကွယ်လွန်သောအခါ ငါတို့ကို ရည်မှန်း၍ ကုသိုလ်ပြုကာ အမျှပေးဝေလိမ့်မည်။

ယင်းငါးချက်တွင် နံပါတ်(၁) အချက်ဖြစ်သော “ငါတို့မွေးမြူထားသော သားသမီးသည် ငါတို့အား ပြန်လည် လုပ်ကျွေးကြလိမ့်မည်” ဟူသော မိဘတို့၏ စိတ်နှလုံးအလိုဆန္ဒ မျှော်လင့်ချက်ကို ဖြည့်ကြမှသာလျှင်-မိဘတို့၏ ထိုအလိုဆန္ဒ အတိုင်း ပြန်လည် လုပ်ကျွေးပြုစုကြမှသာလျှင် “သား” ဟု ဆိုရပါသည်။

အသိတိနိပါတ်၊ မဟာသုတသောမ ဇာတ်၌ အလောင်းတော် သုတသောမမင်းက ပေါရိသာဒ၏ မိဖုရားကို ဆုံးမရာ၌-

- လင်ကိုမကြောက်သော မယားသည် မယားမမည်၊
- မိဘကို မလုပ်ကျွေးသော သားသမီးသည် သားသမီး မမည်ဟုဆိုဆုံးမခဲ့သည်။

သား (၃)မျိုး

လောကဝယ် မိဘတိုင်း၌ သား(၃)မျိုး ရှိကြောင်း ဘုရားရှင်က ဟောကြားခဲ့ပါသည်။ ယင်း(၃)မျိုးမှာ-

- (၁) အတိဇာတသား=မိဘတို့ထက် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဂုဏ်သရေ သာလွန်သောသား၊
- (၂) အနုဇာတသား=မိဘတို့နှင့် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဂုဏ်ရည်တူသောသား။
- (၃) အဝဇာတသား=မိဘတို့ထက် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဂုဏ်ရည် ယုတ်ညံ့သောသားမိုက်။

လောကတွင် မိဘတို့သည် ထိုသား (၃)မျိုးတို့တွင် အဝဇာတသားကို အလိုမရှိကြပေ။ အတိဇာတသား၊ အနုဇာတ သားကိုသာ အလိုရှိကြသည်။ ထိုသို့ အလိုရှိကြသည့်အတွက် သားသမီးတို့ကို လိမ္မာရေးခြားရှိအောင်၊ ပညာတတ်အောင် သွန်သင်ဆုံးမကြသည်။ အတတ်ပညာ သင်ပေးကြသည်။ ဥစ္စာအမွေ ပေးကြသည်။

ဘုရားရှင်က သားကောင်းသားမြတ်နှင့် ပတ်သက်၍-

“ချစ်သားတို့၊ လောကအတွင်းဝယ် သား(၃)မျိုး ရှိရာ၏။ ထို(၃)မျိုးတို့တွင် အကြင်သားသည် ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်တတ်၏။ ရတနာသုံးပါး ကံ-ကံ၏အကျိုးကို

၄ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘိ-အေ)

သက်ဝင်ယုံကြည်တတ်၏။ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ စသည့် သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စကားကို တတ်သိနားလည်ကြ၏။ ဝန်တိုခြင်း=မဆွေရအညစ်အကြေး ကင်းစင်စေကုန်၏။ ထိုသားထူးသားမြတ်တို့သည် မိုးသား တိမ်တိုက်မှ ထွက်သော ကမ္ဘာတန်ဆာ လဆန်းရတနာကဲ့သို့ များပြားသော ပရိသတ်အလယ်၌ တင့်တယ်ထွန်းပကြကုန်၏။” (ဣတိဝုတ္တကပါဠိ၊ ၂၃၆၊ ပုတ္တသုတ်၊) ဟူ၍ ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

အမွေခံထိုက်သော သား(၆)ယောက်

- ရင်၌ဖြစ်သောသား
- ကျွန်မနှင့်ရသောသား
- အပြောင်မယားသား
- မယားပါ၊ လင်ပါသား
- အထင်အရှား မွေးစားသောသား
- ကောက်ယူမွေးစားသောသား။

အမွေမခံထိုက်သော သား(၆)ယောက်

- သူတစ်ပါးကပေး၍ ရသောသား
- ဝယ်၍ရသောသား
- မိမိမယား သူတစ်ပါးနှင့် ပျော်ပါး၍ရသောသား

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်ခု ၅

- ကစားမြူးတူးရာမှရသောသား
- မိဘစကား နားမထောင်သောသား
- ထမင်းငတ်၍ မှီခိုလာသောသား။

သားမြတ်ဒီဃာဝု

ရှေးအခါက ဓမ္မုဒ္ဒိပ်ကျွန်းဝယ် ဗာရဏသီပြည်နှင့် ကောသလမည်သော ပြည်နှစ်ပြည်ရှိသည်။

ဗာရဏသီပြည်၌ ကာသိမင်း နန်းစံသည်။ ကာသိမင်း သည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသည်။ ရဲမက်ဆင်မြင်းဗိုလ်ပါများပြား သည်။ နိုင်ငံကျယ်ပြန့်ပြီး သာယာဝပြောသော နိုင်ငံကြီး ဖြစ်သည်။

ဒီဃီတိအမည်ရှိသော ကောသလမင်းသည်ကာ သင်းရဲ၍ နည်းပါးသော ဥစ္စာစည်းစိမ်ရှိသည်။ ရဲမက် ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်းရထား နည်းသည့် နိုင်ငံငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကာသိမင်းသည် စစ်အင်္ဂါလေးပါးဖြင့် ကောသလပြည်သို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် စီမံသည်။ ကာသိမင်း စစ်ချီလာသော အခါ ကောသလမင်းသည် စဉ်းစားမိသည် မှာ-

“ကာသီတိုင်း ရှင်ဘုရင် ဗြဟ္မဒတ်သည် ကြွယ်ဝ၍ များသောစည်းစိမ်ဥစ္စာရှိ၏။ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်းကျီကြ ရှိသူ လည်း ဖြစ်သည်။ ငါ့မှာမူကား ဆင်းရဲ၏။ ရဲမက်ဗိုလ်ပါလည်း နည်း၏။ တိုင်းပြည်ကလည်းငယ်၏။ ကာသီမင်းနှင့် စစ်ခင်း ရသော် ငါသည် တစ်ကြိမ်မျှစစ်ထိုးသည်ကိုပင် ခံနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ငါသည် စောစောကပင် မြို့မှ ထွက်ခွါရမူ ကောင်းလေစွ”

ကောသလမင်းသည် ထိုသို့ စဉ်းစားပြီးနောက် မိဖုရားကြီးကို ခေါ်ကာ စောစောကပင် မြို့တော်မှ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

ကာသီဘုရင်သည် ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ ရဲမက် ဗိုလ်ပါဆင်မြင်းရထားနှင့် မြို့ရွာအားလုံးတို့ကို အလွယ်တကူပင် လက်ရသိမ်းပိုက်ပြီး ကောသလတိုင်းကိုပါ ဆက်လက် အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်လေသည်။

ဒီဃီတိကောသလမင်းသည် မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လျှင် မြို့တော်၏ အစွန်အဖျား အိုးထိန်းသည်၏ အိမ်၌ ပရိဗိုဇ်ရဟန်းအဝတ်ကို ဝတ်လျက် မထင်မရှားသော အသွင်ဖြင့် နေလေသည်။

နောက်ရက်များ မကြာမီ ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန်ရှိလာသည်။ မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန်ရှိလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်-

- နေထွက်ချိန်တွင် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်ဝတ် တန်ဆာအပြည့်အစုံ ဆင်ယင်ကာ ညီညွတ်သော မြေအပြင်၌ ရပ်တည်နေသည်ကို ကြည့်ရှုလိုခြင်း၊

- သန်လျက်ဆေးသောရေကို သောက်လိုခြင်း၊ ဟူသော ချင်ခြင်းနှစ်ပါး ဖြစ်ပွားလာလေသည်။

မိဖုရားကြီးသည် ဒီဃီတိကောသလမင်းကို မိမိမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်းနှင့် ဖော်ပြပါ ချင်ခြင်းနှစ်ပါး ဖြစ်ပွားကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

“အို-မိဖုရား၊ ဆင်းရဲနေသော ငါ့အဖို့ရာ သင်မိဖုရား ကြည့်လို၊ သောက်သုံးလိုသော စစ်တပ်ကြီးနှင့် သန်လျက် ဆေးသောရေသည် အဘယ်မှာ ရနိုင်မည်နည်း”

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မသည် ဖော်ပြရာပါ စစ်တပ်ကြီးနှင့် သန်လျက်ဆေးသောရေကို မမြင်ရ၊ မသောက်သုံး ရပါလျှင် သေရပါလိမ့်မည်”

ထိုအချိန်တွင် ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ သူငယ်ချင်း သည် ကာသီဘုရင်၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ သို့အဟွက် ကောသလမင်းသည် မိမိသူငယ်ချင်းထံသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ကာ မိဖုရားကြီး၏ ချင်ခြင်းတပ်ခြင်း အကြောင်းစုံကို ပြောပြသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်သည် မိဖုရားကြီးကို ကြည့်မြင်လိုပါသည်”

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ကောသလ မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးတို့သည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားထံ တစ်ဖန် သွားကြပြန်သည်။

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် အဝေးမှလာနေသော မိဖုရားကြီးကို မြင်လျှင် နေရာမှထကာ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပုခုံး ထက်၌ အပေါ်ရုံကို စံပယ်တင်ကာ မိဖုရားကြီးရှိရာဘက်သို့ လက်အုပ်ချီလျက်-

“အချင်းတို့၊ ကောသလတိုင်း ရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မယ်တော်ဝမ်းတို့ကံ၌ ကိန်းပိုက်သန္ဓေတည်နေတော်မူလေပြီ တကား”

ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဤစကားကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဥဒါန်းကျူးရင်းသည်။

“ရှင်မိဖုရားကြီး၊ ဝမ်းမြောက်တော်မူပါလော့၊ နေထွက် ချိန်တွင် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်တပ်ကြီး စစ်ဝတ်တန်ဆာ အပြည့်အစုံ ဆင်ယင်ကာ ညီညာသော မြေပြင်၌ ရပ်တည် နေသည်ကို ကြည့်ရပါမည်၊ သန်လျက်ဆေးသော ရေကိုလည်း သောက်စေရပါမည်”

ဟု ဝန်ခံစကား ပြောကြားလေသည်။

ပုရောဟိတ်သည် မိဖုရားအား ဤသို့ ဝန်ခံပြောဆိုပြီး နောက် ကာသိမင်းထံသို့ ဝင်ကာ-

“အရှင်မင်းကြီး၊ လျှောက်တင်လတ္တံ့သော အတိုင်း နိမိတ်တို့သည် ထင်လာပါကုန်၏၊ နက်ဖြန်နေထွက်သော အချိန်တွင် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်တပ်ကြီးသည် စစ်ဝတ် တန်ဆာ အပြည့်အစုံ ဆင်ယင်ကာ ညီညွတ်သော မြေပြင်၌ ရပ်တည်နေပါစေလော့၊ သန်လျက်တို့ကိုလည်း ဆေးကြောပါ လော့”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

ကာသိဘုရင်သည် ပုရောဟိတ်အကြံပေးသည့်အတိုင်း ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ မင်းမှုထမ်းတို့ကို ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ပေးလေ သည်။

ဒီဃီတိကောသလမင်းကြီး၏ မိဖုရားကြီးသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီး၏ စီမံပေးချက်အရ ချင်ခြင်းအားလုံးကို ပြည့်စုံစွာ ခံစားသောက်သုံးခွင့် ရလေသည်။

မကြာခင် မိဖုရားကြီး၌ ကိုယ်ဝန်ရင့်မာပြီး ဆယ်လ လွန်သော် သားတစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်လေသည်။

ထိုသားငယ်ကို ဒီဃာဝု ဟူ၍ အမည်ပေးထား ကြလေသည်။ ဒီဃာဝု မင်းသားသည်ကား လိမ္မာသော အရွယ်

သို့ ရောက်သောအခါ ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ စိတ်သန္တာန်
ဝယ်-

“ဤကာသိဘုရင်သည် ငါတို့အပေါ်မှာ များစွာသော
အကျိုးမဲ့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤမင်းသည် ငါပိုင်ဆိုင်သော
ဥစ္စာ ရွှေငွေ ဆင်မြင်းအားလုံးကိုလည်း ယခုအပ်လေပြီ၊
ဤမင်းသည် အကယ်၍ ငါတို့ကို သိသွားလျှင် ငါတို့
သုံးယောက်စလုံးကို သတ်စေလိမ့်မည်၊ ငါသည် သားတော်
ဒီဃာဝုကို ငါတို့နှင့်ခွဲကာ မြို့ပြင် တစ်နေရာတွင် ထားကာ ပို၍
သင့်တော်ပေလိမ့်မည်”

ဟု ကြံစည်မိလေသည်။

ဒီဃီတိကောသလမင်းသည် ထိုသို့ ကြံစည်ပြီးနောက်
သားတော်ကို မြို့ပြင်ရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံတွင်ထားကာ အတတ်
ပညာမျိုးစုံကို သင်ယူစေသည်။ မင်းသားသည် မကြာခင်
အတတ်ပညာမျိုးစုံ တတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ ဆတ္တာသည်
ဟောင်းသည် ကာသိဘုရင်ထံတွင် ခစားလျက်ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုဆတ္တာသည်သည် ဒီဃီတိကောသလ
မင်း၏ ဗာရာဏသီပြည် မြို့အစွန်အဖျား အိုးထိန်းသည်၏
အိမ်၌ မထင်မရှားဘဝဖြင့် ပရိဗိုဇ်ရဟန်းပြု၍ နေသည်ကို
အမှတ်မထင် တွေ့မြင်သွားလေသည်။

သို့အတွက် ထိုဆတ္တာသည်ဟောင်းသည် ကာသိဘုရင်
ထံသို့ သွားရောက်ကာ ဒီဃီတိကောသလမင်းနှင့် မိဖုရားတို့ကို
ပရိဗိုဇ်အသွင်ဖြင့် အိုးထိန်းသည်၏ အိမ်တွင် တွေ့ခဲ့ကြောင်း
လျှောက်ထားလေသည်။

ကာသိမင်းသည် ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါ
မင်းချင်းတို့ကို ခေါ်ယူပြီး ဒီဃီတိကောသလမင်းနှင့် မိဖုရားတို့ကို
ဖမ်းယူစေပြီး မိမိထံသို့ ဆက်သွင်းစေသည်။

မင်းချင်းတို့သည် ကာသိမင်း၏ အမိန့်အရ ဒီဃီတိ
ကောသလမင်းနှင့် မိဖုရားတို့ကို ဖမ်းဆီးပြီးနောက် မင်းထံ
ဆက်သကြသည်။

“အချင်းတို့၊ ထိုမင်းနှင့် မိဖုရားတို့ကို ခေါင်းတုံးကာ
လက်ပြန်ကြိုးမြဲစွာတုတ်ပြီး စည်တီးကာ တစ်လမ်းဝင်
တစ်လမ်းထွက်လှည့်ပါ၊ ပြီးလျှင် မြို့တောင်မျက်နှာ၌ လေးပိုင်း
ဖြတ် ခုတ်သတ်ပြီးလျှင် အသားတို့ကို အရပ်လေးမျက်နှာသို့
ဖြန့်ကြဲပစ်ပါ”

မင်းချင်းတို့သည် ကာသိမင်း၏ အမိန့်အရ
မင်းနှင့်မိဖုရားတို့ကို လက်ပြန်ကြိုးတုတ်ပြီး ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်ကာ
တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် လှည့်လည်သည်။

ထိုနေ့တွင် ဒီဃာဝုမင်းသားသည်-

“ငါသည် မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့ကို မဖူးမြော်ရသည်မှာ ကြာပေပြီ။ ငါသည် သွားဖူးရသော် ကောင်းလေစွ”

ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် မြို့ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ လမ်းဆုံတစ်ခုတွင် မိမိ၏ မိဘတို့ကို ရိုက်နှက်ကာ ခေါ်ဆောင်လာသည်ကို ပက်ပင်း တွေ့မြင်ရ၍ သောကကို အောင့်အည်းချုပ်တီးကာ မယ်တော်၊ ခမည်းတော် ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်လာသည်။

ဒီဃီတိကောသလမင်းသည် ဒီဃာဝုမင်းသား လာသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်သည်။ အနီးသို့ ရောက်လျှင် လိမ္မာစွာဖြင့်-

“ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ သင်သည် အရှည်ကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်။

“ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ ရန်တုံ့မူသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းနိုင်ကုန်။

“ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ ရန်တုံ့မမူမှသာ ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏”

ဟူ၍ အဆုံးအမ ရန်ငြိမ်းကြောင်း ဩဝါဒစကားလေးခွန်းကို မြွက်ကြားမိန့်ဆိုလေသည်။

မင်းချင်းတို့သည် ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ စကားတို့ကို ကြားရသောအခါ-

“ဤ ဒီဃီတိကောသလမင်းသည် ရူးသွပ်၍ ယောင်ယမ်းပြောဆိုနေတိ၏။ သူ၏ သား ဒီဃာဝုက ဘယ်မှာလဲ၊ သူသည် မည်သူ့ကို ရည်မှန်းပြီး သားလို့ ခေါ်နေပါသလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ရွယ်ပြီး ဒီလိုပြောနေပါသလဲ”

ဟု အထင်အမြင်လွဲစကား ပြောကြားနေကြလေသည်။

“အချင်းတို့၊ ငါသည် ရူးသွပ်၍ ယောင်ယမ်းပြောဆိုသည် မဟုတ်ပါ။ ပညာရှိသောသူသည် ငါ၏စကား အနက် အဓိပ္ပာယ် ကို သိပါလိမ့်မည်”

တစ်ဖန် ထပ်မံ၍ ဒီဃီတိ ကောသလမင်းသည် ဒီဃာဝုကို ရည်ညွှန်းပြီး အထက်ပါ ဆုံးမစကားကို ပြောကြားပြန်သည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထပ်မံ ပြောပြန်သည်။

မင်းချင်းတို့က သေ ခါနီးလို့ ကယောင်ကတမ်း ပြောသည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး ဆက်လက် ခေါ်ထုတ်သွားကြသည်။

သုသာန်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းနှင့် မိဖုရားကို သတ်ဖြတ်ပြီး လေးပိုင်းပိုင်းကာ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ စွန့်ပစ်ကြသည်။ ယင်းတို့ စွန့်ပစ်သော နေရာတွင် အစောင့်အနေများ ချထားပြီး မြို့ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဗာရာဏသီပြည်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး သေအရက်ကို ယူဆောင်ကာ အစောင့်လူများကို တိုက်ကျွေးသည်။

အစောင့်လူများ မူးယစ်လဲကျသောအခါ ဒီဃာဝု
မင်းသားသည် ထင်းများစုပုံပြီးလျှင် အပိုင်းပိုင်း ပြတ်နေသော
မယ်တော် ခမည်းတော်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်းပြတ်များကို
မီးပုံပေါ်သို့ တင်ကာ မီးသင်္ဂြိုဟ်လေသည်။ ပြီးလျှင် လက်အုပ်
ချီလျက် ထင်းပုံကို သုံးကြိမ်လက်ယာရစ်ပြီး လှည့်လည်
ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကာသိဘုရင်ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပြာသာဒ်
အထက်၌ နေထိုင်ရင်း ဒီဃာဝုမင်းသား လက်အုပ်ချီမိုးလျက်
ထင်းပုံကို သုံးကြိမ်လက်ယာရစ် လှည့်နေသည်ကို မြင်၍-

“ထိုလူသည်ကား ဒီဃိတိကောသလမင်း၏ ဆွေမျိုး
သော်လည်းကောင်း၊ သားချင်းသော်လည်းကောင်း ဧကန်စင်စစ်
ဖြစ်လေလိမ့်မည်၊ ဪ-ထိုသူကား ငါ့အား အကျိုးမဲ့ကို
ပေးမည့်သူပါတကား၊ ငါ့အား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ
လာမပြောပါကလား၊ နေအားဘိသည်”

ဟု ကြံစည်စဉ်းစားမိကာ ပြင်းထန်စွာ ထိတ်လန့်
လေသည်။

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် တောသို့သွားပြီးလျှင် အားရ
အောင် ငိုကြွေးမြည်တမ်းသည်။

ထို့နောက် ဗာရာဏသီမြို့ထဲသို့ဝင်ကာ နန်းတော်အနီး
ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွား၍ ဆင်ဆရာထံ ချဉ်းကပ်ကာ-

“ဆရာ၊ ကျွန်ုပ် ဆင်အတတ်ကို သင်လိုပါသည်”

ဟု ပြောဆိုတောင်းပန်လေသည်။

“အမောင်၊ ဆင်အတတ်ကို သင်ယူလိုကု သင်ယူပါ”

ဆင်ဆရာကလည်း ချောချောမောမောပင် ခွင့်ပြုလေ
သည်။

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ညဉ့်မိုးသောက်ယံ အခါ၌
စောစောထ၍ ဆင်တင်းကုတ်၌ ထိုင်ကာ သာယာသော အသံဖြင့်
သီချင်းဆိုကာ စောင်းကို တီးခတ်လေသည်။

ကာသိမင်းသည် ထိုသီချင်းသံ၊ စောင်းသံကို ကြား၍
အနီးတွင်ရှိသော မင်းချင်းကို-

“အမောင်၊ စောစောစီးစီးထပြီး စောင်းတီး၊ သီချင်း
ဆိုသူကား အဘယ်သူနည်း”ဟု မေးသည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်ဆရာ၏ တပည့်လှလင်
ဖြစ်ပါသည်ဘုရား”

“အမောင်တို့၊ ထိုသူကို ငါ့ထံသို့ ခေါ်ခံပါလော့”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး”

မင်းချင်းတို့သည် ဆင်တင်းကုတ်သို့သွားပြီးလျှင်
ဒီဃာဝုကို ခေါ်ဆောင်ကာ မင်းကြီး ထံမှောက်သို့ ပို့ပေး
ကြလေသည်။

“အမောင်လုလင်၊ စောစောထ၍ စောင်းတီး၊ သီချင်းဆိုသူကား အမောင် ဟုတ်ပါသလား။”

“မှန်ပါသည် အရှင်မင်းကြီး”

“အမောင် ထိုသို့ဟုတ်က စောင်းတီး၍ သီချင်းကို ပြန်ဆိုပါဦးလော့”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး”

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ကာသိမင်းကြီး ကျေနပ်အားရအောင် သာယာသော ဂီတသံစဉ်ဖြင့် သီချင်းတို့ကို သီဆိုပြလေသည်။ ကာသိမင်းသည် ဒီဃာဝု၏ စောင်းသံ၊ သီချင်းသံတို့ကို အလွန် သဘောကျနှစ်သက်သည်။

“အမောင်သည် ငါ့အား လုပ်ကျွေးစားပါလော့”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး”

ဒီဃာဝုသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ကာသိမင်းကြီးထံ၌-

- ရှေးဦးစွာထခြင်း၊
- နောက်မှအိပ်ခြင်း၊
- အဘယ်အမှုကို ပြုရပါအံ့နည်းဟု အမြဲတစေ နာယူလျက်ရှိခြင်း၊
- မင်းကြီးနှစ်လိုဖွယ်ကို ပြုလေ့ရှိခြင်း၊
- ချစ်ဖွယ်စကား ပြောကြားလေ့ရှိခြင်း-----။

ဟူသော အင်္ဂါငါးပါးနှင့်အညီ ပြုစုလုပ်ကျွေးလေသည်။ သို့အတွက် ကာသိမင်းသည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို ယုံကြည်အားကိုးကာ အတွင်းလူယုံတော် (သက်တော်စောင့်) ရာထူး၌ ခန့်ထားလေသည်။

တစ်နေ့သောအချိန်တွင် ကာသိမင်းသည် ဒီဃာဝုမင်းသား အပါအဝင် နောက်ပါ အခြံအရံများဖြင့် တောကစားထွက်ရန် စီမံသည်။

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် မင်းကြီးစီးသော ရထားကို ကိုယ်တိုင်စီမံပေးပြီး ကိုယ်တိုင်မောင်းသည်။ မင်းကြီးရထားကို နောက်က ပါလာသော စစ်တပ်နှင့် ကွဲကွာအောင် အတင်းမောင်းနှင်လေသည်။

“အမောင်လုလင်ပျို၊ ငါတို့နှင့် စစ်တပ် ဝေးကွာခဲ့ပြီ၊ ခဏရပ်နားဦးလော့၊ ငါသည်ပင်လည်း ပင်ပန်းလှ၏၊ ခဏအိပ်စက်ဦးအံ့”

မင်းကြီးကဆိုလျှင် ဒီဃာဝုမင်းသားသည် မင်းကြီးအမိန့်အတိုင်း ရထားကို ရပ်နားပြီး မြေအပြင်ဝယ် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်ပေးလေသည်။

ကာသိမင်းသည် ဒီဃာဝု၏ ရင်ခွင်ထက်၌ ဦးခေါင်းကိုချ၍ အိပ်လေသော် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည်ဖြစ်၍ ခဏချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

“ဤ ကာသိပြည်ရှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ငါတို့၏ အပေါ်၌ များစွာသော အကျိုးမဲ့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်ချေသည်။ ဤမင်းသည် ငါတို့၏ ရဲမက်စိတ်ပါ ဆင်မြင်းရထား၊ ဇနပုဒ်၊ ဘဏ္ဍာကျိကြ အားလုံးတို့ကိုလည်း တိုက်ဖျက်လုယက်ခဲ့သည်။ ငါ၏ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့ကိုလည်း သတ်ခဲ့သည်။ ဤအခါကား လက်စားချေရမည့်အခါပင်တည်း။”

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြီး သန်လျက်ကို ဆွဲထုတ်လေသည်။

“ဪ-ခမည်းတော်မင်းတရားသည် သေခါ နီးအခါ၌ ငါ့ကို မှာထားခဲ့သည်။ ‘ဒီဃာဝု၊ သင်သည် အရှည်ကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ ရန်တုံ့မှုသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းနိုင်ကုန်၊ ရန်တုံ့မှုမူမှသာ ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏’ဟု ပြောဆိုမှာထားတော်မူခဲ့သည်။ ငါသည် ခမည်းတော်စကားကို လွန်ဆန်ခြင်းကား မသင့်လျော်ချေ”

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ဤသို့ ထပ်မံစဉ်းစားမိပြီး သန်လျက်ကို သန်လျက်အိမ်အတွင်းသို့ ပြန်၍ သွင်းလိုက် ပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒီဃာဝုမင်းသားသည် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်အထိ ရန်တုံ့မှုရန် အကြံဖြစ်ပေါ်လျက် သန်လျက်ကို ဆွဲထုတ်ပြန်သွင်း

ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဖခင်စကားကို နောက်ဆုံး နာခံသည့်အနေဖြင့် သန်လျက်ကို တတိယအကြိမ်တွင် အပြီး ပြန်သွင်းထားပြီး ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကာသိဘုရင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်မသန့်ဘဲ တဖျပ်ဖျပ် တုန်လှုပ်လျက် အဆောတလျင် အိပ်ရာမှ ထလေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ အဘယ်ကြောင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်လျက် အဆောတလျင် ထပါသနည်း”

“အမောင်လုလင်ပျို၊ ယခုအခါ အိပ်မက်ထဲ၌ ငါ့ကို ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ သားဖြစ်သော ဒီဃာဝုမင်းသားက သန်လျက်ဖြင့် လိုက်သောကြောင့် ငါသည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စိတ်မသန့်ဘဲ တဖျပ်ဖျပ် တုန်လှုပ်လျက် အဆော တလျင် အိပ်ရာမှထပေသည်”

ထိုခဏမှာပင် ဒီဃာဝုမင်းသားသည် လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ဆွဲကိုင်၍ လက်ယာလက်ဖြင့် သန်လျက်ကို အိမ်မှဆွဲထုတ်ကာ-

“အရှင်မင်းကြီး၊ ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ သား ဖြစ်သော ဒီဃာဝုမင်းသားဟူသည်မှာ အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သင်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်မှာ အကျိုးမဲ့များစွာ

ပြုခဲ့သူဖြစ်ချေသည်။ သင်မင်းကြီးသည် ငါတို့၏ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ ဆင်မြင်းရထားနှင့် ဇနပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘဏ္ဍာတိုက်နှင့် ကျိကြကိုလည်းကောင်း တိုက်ဖျက်လုယူသည့်ပြင် ကျွန်ုပ်၏ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်ကိုလည်း သတ်ခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်ုပ်လက်စားချေခွင့်ရသောအချိန်အခါပေတည်း။”

ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဒီဃာဝုမင်းသား၏ ခြေ၌ ဦးခိုက်၍-

“ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ ငါ့အား အသက်ချမ်းသာပေးပါ”

“ကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီး အသက်ကို ချမ်းသာ ပေးခြင်းငှာ အဘယ်မှာ တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း၊ အရှင်မင်းကြီး ကသာလျှင် ကျွန်ုပ်အား ချမ်းသာကို ပေးနိုင်ရာ၏”

“ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ ထိုသို့ဆိုက သင်ကလည်း ကျွန်ုပ်အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သင့်အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ၏”

ဒီဃာဝုနှင့် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသက်ချမ်းသာပေးကြပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက် ဆွဲကိုင်ကြကာ ချစ်ကြည်မှုကို ပြုကြသည်။

အချင်းချင်း မဖြစ်ပွားကြရန် ကတိသစ္စာကျိန်ဆိုမှုကို လည်း ပြုကြလေသည်။

“ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ ရထားကို က၊ပါလော့၊ ပြန်ကြ ပါနို့။”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မင်းကြီး”

ဒီဃာဝုမင်းသားသည် ရထားရှိရာသို့ သွားပြီး ရထားကိုက၊သည်။ ထို့နောက် မင်းကြီးထံ ပြန်လာပြီး-

“အရှင်မင်းကြီး၊ ရထားက၊ပြီးပါပြီ၊ ကြွတော်မူပါဘုရား”

မင်းကြီး ရထားပေါ်သို့ ရောက်သော် ဒီဃာဝုမင်းသား သည် ရထားကို အမြန်မောင်းနှင်၍ မကြာမီ စစ်တပ်နှင့် ပြန်လည်ပေါင်းဆုံမိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။

ကာသီဘုရင်သည် စစ်တပ်ကြီးခြံရံကာ ဗာရာဏသီ ပြည်သို့ ပြန်ဝင်သည်။ မကြာခင် ညီလာခံသဘင် ကျင်းပသည်။

“အချင်း အမတ်တို့၊ ယခုနေ ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ သားဖြစ်သူ ဒီဃာဝုမင်းသားကိုတွေ့လျှင် အဘယ်သို့ ပြုကြ မည်နည်း”

“အရှင်မင်းကြီး၊ လက်တို့ကိုဖြတ်ပစ်ပါမည်”

အမတ် အချို့က လျှောက်ထားသည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ ခြေတို့ကို ဖြတ်ပစ်ပါမည်”

အချို့ အမတ်တို့က လျှောက်ထားသည်။

အမတ်အချို့က “နားဖြတ်မည်၊ ဦးခေါင်းဖြတ်မည်” စသည်ဖြင့် အသီးသီး မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက်လျှောက်ထားကြသည်။

“အချင်းအမတ်တို့၊ ဒီဃီတိကောသလမင်း၏ သားဖြစ်သူ ဒီဃာဝုမင်းသား” ဟူသည်မှာ ဤသူပင် ဖြစ်တော့သည်။

(မင်းကြီးက လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောသည်။)

“ဤဒီဃာဝုမင်းသားကို တစ်စုံတစ်ခုသော အမှုကိုမျှ ပြုရန်မရတော့ပြီ၊ ဤဒီဃာဝုမင်းသားသည် ငါ၏အသက်ကို ချမ်းသာခွင့်ပေးသလို ငါကလည်း မင်းသား၏ အသက်ကို ချမ်းသာခွင့်ပေးအပ်ခဲ့ပြီးပြီ”

ထို့နောက် ကာသီဘုရင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးသည် ဒီဃာဝုမင်းသားကို ဤသို့မေးလေသည်-

“ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ သင်၏ဖခမည်းတော်သည် သေခါနီး အခါ၌- ‘ချစ်သား ဒီဃာဝု၊ သင်သည် အရှည်ကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ အတိုကိုလည်း မကြည့်လင့်၊ ရန်တုံ့မမှုသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ရန်တုံ့မမှုမှသာ ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏’ ဟု မှာထားခဲ့သည်၊ သင်၏ ဖခမည်းတော်သည် အဘယ်ကိုရည်၍ မှာထားခဲ့ပါသနည်း”

“အရှင်မင်းကြီး၊ အရှည်ကိုမကြည့်လင့်ဟု ပြောဆိုသည်မှာ ရှည်မြင့်စွာ ရန်ကိုမပြုလင့်ဟု ပြောဆိုမှားထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ အတိုကိုမကြည့်လင့်ဟု ဆိုသည်မှာ အဆွေခင်ပွန်းတို့နှင့် အချိန်တိုတောင်း လျင်မြန်စွာ မိတ်မပျက်စေလင့်ဟု ပြောဆိုမှားထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ရန်တုံ့မမှုသဖြင့် ရန်တို့သည် မငြိမ်းကုန်၊ ရန်တုံ့မမှုမှသာ ရန်တို့သည် ငြိမ်းကုန်၏ဟု ပြောဆိုသည်မှာ အရှင်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို သတ်သူဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့ကာ ကျွန်ုပ်က အရှင်မင်းကြီးကို အကယ်၍ သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါလျှင် အရှင်မင်းကြီး၏ အကျိုးကို လိုလားသူတို့က ကျွန်ုပ်ကို တစ်ဖန် သတ်ဖြတ်ကုန်ရာ၏၊ တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်အကျိုးကို လိုလားသူတို့က ထိုသူတို့ကို သတ်ဖြတ်ပြန်ရာ၏၊ ဤသို့ အပြန်အလှန် လက်စားချေ သတ်ဖြတ်နေကြလျှင် ထိုရန်တို့သည် အဘယ်နည်းနှင့်မျှ ငြိမ်းနိုင်စရာမရှိ။

“ယခုအခါ အရှင်မင်းကြီးက ကျွန်ုပ်အား အသက် ချမ်းသာပေးအပ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကလည်း အရှင်မင်းကြီးအသက်ကို ချမ်းသာပေးအပ်ပြီး ဤသို့ အချင်းချင်း အသက်ကို ချမ်းသာပေးကြကာ ရန်တုံ့မမှုသဖြင့် ထိုရန်သည် အပြီးတိုင် ငြိမ်းသွားအပ်ပါပြီ၊ ဤသို့သော သဘောဖြင့် ဤစကားကို မှာကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းကြီး”

“အချင်းတို့၊ အံ့ဩဖွယ်ရှိစွာတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်စဖူး အထူးဖြစ်စွာတကား၊ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ဖခမည်းတော် မှာခဲ့သော စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုအကျယ်ဖြန့်ချိ သိသူဖြစ်ပါတကား၊ ဒီဃာဝုမင်းသားသည် အလွန်ပင် ပညာရှိသူ ဖြစ်လေစွတကား။”

ကာသိဘုရင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဤသို့ မိန့်ကြားပြီးလျှင် ဒီဃာဝုမင်းသားကို ဖခင်၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ရဲမက်ဖိုလ်ပါဆင်မြင်းရထား ဥစ္စာဘဏ္ဍာတို့ကို အကုန်ပြန်ပေးသည်။

မိမိ၏ အရွယ်ရောက်ပြီးသော သမီးနှင့်လည်း လက်ထပ်ပေးပြီး အိမ်ရှေ့မင်းအရာ အပ်နှင်းလေသည်။

ဒီဃာဝုမင်းသား၏ ဘဝဇာတ်လမ်း ဆုံးမစာကို ရည်ညွှန်းပြီး ရေးပညာရှိတို့က-

- ရန်စကို မရှည်စေလင့်
 - မိတ်စကို မတိုစေလင့်
 - ရန်မလိုမှ ရန်ပြီသည်
 - ရန်လိုလျှင် ရန်ပိုသည်
- ဟူသော ဆုံးမစကား ဆိုရိုးထားခဲ့သည်။

သားမြတ် သာရိပုတ္တရာ

မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ဆုံး ဒေသစာရိလှည့်လည်တော်မူပြီး သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးချိန် ဖြစ်သည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားရှင်အား ဝတ်ပြု၍ နေ့သန့်စင်ရာ နေရာသို့ ကြွတော်မူသည်။ ထိုနေရာမှာပင် တပည့်များ၏ ဝတ်ပြုခြင်းကို ခံယူတော်မူသည်။

ထို့နောက် နေရာကို တံမြက်လှည်းပြီးနောက် သားရေပိုင်းကို ခင်းပြီးလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သမာပတ်ကို ခင်စားတော်မူသည်။ ပိုင်းခြားအပ်သော ကာလဖလသမာပတ်မှ ထပြီးလျှင် မထေရ်၏စိတ်သန္တာန်ဝယ်-

‘ဘုရားရှင်တို့ပင် ရှေးဦးစွာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသလော၊ သို့မဟုတ် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးပင် ရှေးဦးစွာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်သလောဟု’ ကြံစည်တွေးတောမိသည်။

‘အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့က ရှေးဦးစွာ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စမြဲဖြစ်သည်’

ဟု ဆင်ခြင်မိသည်။

‘ငါ၏ အာယုသင်္ခါရတို့သည် ခုနစ်ရက်မျှသာလျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်’

မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရကိုလည်း ဆင်ခြင်မိပြန်သည်။

‘ရာဟုလာမထေရ်သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံလေပြီ၊ အညာသိကာဏ္ဍညမထေရ်သည် ဆဒ္ဒန်အိုင်၌ ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်လေပြီ၊ ငါသည် အဘယ်အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံရမည်နည်း’

ဟု အဖန်ဖန် စဉ်းစားဆင်ခြင်တော်မူလေသည်။

‘ဪ-ငါ၏မယ်တော်သည် ရဟန္တာခုနစ်ပါးတို့၏ မိခင်ကြီးစစ်စစ် ဖြစ်ပါလျက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးတို့၌ မကြည်ညိုသူဖြစ်ချေသည်၊ ငါ့မယ်တော် မှာ မဂ်ဖိုလ်၏ ဥပနိဿယသည် ရှိလေသလော၊ မရှိလေ သလော’

မယ်တော်နှင့်ပတ်သက်၍ အာရုံထင်လာ၍ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မိသည်။ မယ်တော်၏ သောတာပတ္တိမဂ်ရကြောင်း၊ ဥပနိဿယပစ္စည်း ရှိသည်ကို သိမြင်တော်မူသည်။

‘အဘယ်သူ၏ တရားဒေသနာဖြင့် တရားကို သိမြင်ခြင်း သည် ဖြစ်ပါသနည်း’

ဟု ဆင်ခြင်ပြန်သည်။

‘ငါ၏ တရားဒေသနာဖြင့်ပင် ငါ့မယ်တော်၏ သစ္စာလေးပါး တရား သိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင်ခြင်းသည်

ဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊ တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားဒေသနာဖြင့် သစ္စာလေးပါး တရားကို သိမြင်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်၊ အကယ်၍ ငါသည် မယ်တော်ကို ချေချွတ်ဖို့ရန် ကြောင့်ကြ စိုက်ထုတ်ခြင်းမပြု၊ လျစ်လျူရှုလိုက်မည် ဆိုလျှင် သာရိပုတ္တရာ ထေရ်သည် အခြားသူတို့၏ မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်ပါပေ၏၊ မယ်တော်၏ မိစ္ဆာအယူကိုပင်မျှလည်း ပယ်ဖျောက်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်သူမဟုတ်ချေဟု ကဲ့ရဲ့အပြစ်တင်စကား ပြောကြားမည့် သူများ ထင်ရှားပေါ်ထွက်လာပါလိမ့်မည်၊ ငါ့မယ်တော်ကို မိစ္ဆာအယူမှ ချေချွတ်ပြီး နောက် ငါဖွားရာ တိုက်ခန်းမှာပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံပေအံ့’

မထေရ်မြတ်သည် ဤသို့ ဆုံးဖြတ်တော်မူသည်။

‘ယနေ့ပင် ဘုရားရှင်ထံ ခွင့်ပြုသိစေတော်မူပြီးလျှင် ဧတဝန်ကျောင်းမှ ထွက်တော်မူမည်’

ဤသို့ ကြံစည်ပြီးနောက် ညီတော် စုန္ဒကို ခေါ်ယူကာ-

“ငါ့ရှင် စုန္ဒ၊ ငါ၏ တပည့် ရဟန်းငါးရာကို ငါ့ရှင်တို့ သပိတ်သင်္ကန်းများကို အသင့်ပြင်ဆင်ယူဆောင်ထားကြပါလေ၊ တရားစစ်သူကြီး ဖြစ်တော်မူသော ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဖွားရာဇာတိ နာလကရွာသို့ ကြွတော်မူလိုသည်ဟု အချက် အမှတ်ပေးပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလေသည်။

ညီတော်စုန္ဒသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာ မိန့်ကြားသည့် အတိုင်း သံဃာများကို လိုက်လံနှိုးဆော်ပြီး အသိပေးထားသည်။

တပည့်ရဟန်းငါးရာသည် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာတို့ကို သိမ်းဆည်းပြီးလျှင် သပိတ်၊ သင်္ကန်းကိုယူကာ မထေရ်မြတ်ထံသို့ စုဝေးရောက်လာကြသည်။ မထေရ်မြတ်သည် မိမိကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းပြီးလျှင် နေ့သန့်ရာ ဌာနကို တံမြက်စည်းလှည်းပြီး နေရာ၏ တံခါးဝ၌ ရပ်တော်မူလျက် နေ့သန့်ရာ နေရာကို ကြည့်တော်မူသည်။

“ယခုခါ ဤကြည့်ခြင်းကား နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပြန်လာခြင်း မရှိတော့ပြီ”

ဟု အောက်မေ့တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းငါးရာ ခြံရံလျက် ဘုရားရှင်ထံသို့ သွားရောက်ကာ ရှိခိုးသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် အား ခွင့်ပြုတော်မူပါ။ တပည့်တော်အဖို့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံရန် အချိန်ရောက်ပါပြီ။ တပည့်တော်သည် အာယုသင်္ခါရကို လွှတ်အပ်ပြီးပါပြီ”

ဟု ဘုရားရှင်ထံ ခွင့်ပန်သည်။

“ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ အဘယ်အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် စံမည်နည်း”

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော် မွေးဖွားရာ နာလကာရွာ မွေးတိုက်ခန်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါမည် ဘုရား”

“ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ သင်ချစ်သားသည်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ ကာလကို သိတော်မူ၏။ သင်၏ နောင်တော် ညီတော် ရဟန်းတို့သည် သင်ချစ်သားကဲ့သို့သော ရဟန်းကို နောင်ဖူးမျှော်ရုံတော့မည် မဟုတ်တော့၊ သို့ဖြစ်၍ ထိုနောင်တော် ညီတော် ရဟန်းတို့ကို တရားဟောဦးလော့”

“ဘုရားရှင်သည် ငါ၏ တန်ခိုး အထူးဖန်ဆင်းခြင်းလျှင် ရှေ့သွားရှိသော တရားဟောခြင်းကို လိုလားတောင့်တတော်မူ သည်”

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားအလိုကို သိရှိပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီး၍ ထန်းတစ်ဆင့် ပမာဏမျှ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်တော်မူသည်။ တစ်ဖန် ထိုမှ သက်ဆင်း၍ ဘုရားရှင် ခြေတော်ကို ရှိခိုးသည်။ တစ်ဖန် ထန်းနှစ်ဆင့်၊ သုံးဆင့်၊ လေးဆင့်၊ ငါးဆင့်၊ ခြောက်ဆင့်၊ ခုနစ်ဆင့် ကောင်းကင် သို့ ပျံတက်ပြီး တန်ခိုးပြာဋိဟာ ရာပေါင်းများစွာကို ပြလျက် တရားဟောတော်မူသည်။

တရားဟောရာတွင် ကိုယ်တော်ကို ထင်ရှားပြလျက်
လည်း ဟောတော်မူ၏။

ကိုယ်တော်ကို ကွယ်၍လည်း တရား ဟောတော်
မူ၏။

အထက်ပိုင်း ကိုယ်တော်ကို ထင်ရှားပြ၍လည်းကောင်း၊
ကွယ်ပ၍လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၏။

အောက်ပိုင်းကိုယ်တော်ကို ထင်ရှားပြ၍လည်းကောင်း၊
ကွယ်ပ၍လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၏။

ရံခါ လဗိမာန်ပုံဟန် ဖန်ဆင်း၍ ရံခါ နေဗိမာန်ဟန်၊
ရံခါ တောင်ကြီးဟန်၊ ရံခါ သမုဒ္ဒရာကြီးပုံဟန် ဖန်ဆင်း
ပြတော်မူ၏။

ရံခါ စကြဝတေးမင်း ဖြစ်လိုက်၊ ရံခါ ဝေဿဝဏ်
နတ်မင်း၊ ရံခါ သိကြားမင်း၊ ရံခါ ဗြဟ္မာမင်းဖြစ်လိုက် တန်ခိုး
အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းပြပြီး တရားဟောတော်မူသည်။

သာဝတ္ထိမြို့လုံး စုဝေးရောက်လာသည်။ မထေရ်မြတ်
သည် တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြခြင်းကို ရှေ့သွားပြုကာ အားရလောက်
အောင် တရားစကား ဟောကြားပြီးသောအခါ ကောင်းကင်မှ
ဆင်းသက်ပြီး ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးကာ
ရပ်တည်နေသည်။

“ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ ယခု တရားဟောခြင်းသည်
အဘယ်မည်သော တရားဟောခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။”

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ခြင်္သေ့မင်း၏
မြူးကွန်စံပယ်ခြင်းနှင့် အလားတူသော တရားဟောခြင်း
ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။”

“ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ အမှန်ပင် ခြင်္သေ့မင်း၏
မြူးကွန်စံပယ်ခြင်းနှင့် တူသော တရားဟောခြင်း မည်ပါပေသည်။”

ဟု ဘုရားရှင်က ချီးကျူးစကား မိန့်ကြားတော်မူ
သည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်အစုံကို
မြဲမြံစွာ ကိုင်လျက်-

“မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားတို့၏
ဤခြေတော်အစုံကို ပူးမြော်နိုင်ရန် တစ်သချောနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း
ကြာ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ခဲ့ရပါသည်ဘုရား၊ တပည့်တော်၏
ထိုနှလုံးအလိုသည် ယခုအခါ ပြည့်စုံခဲ့ပါပြီဘုရား၊ ယခုအချိန်
မှစကာ ဘဝပဋိသန္ဓေအားဖြင့် တစ်နေရာ တစ်ဘဝမှာ
အရှင်ဘုရားနှင့် တွေ့ကြုံဆုံခွင့် မရှိတော့ပါဘုရား၊ ဤဘဝနှင့်
စပ်သွယ်သော အကျွမ်းဝင်မှု ရင်းနှီးမှုတို့ကို အကြွင်းမဲ့ ဖြတ်အပ်ပြီး
ပါပြီဘုရား၊ ယခုအခါ တပည့်တော်သည် ဘုရားရှင် သိန်းပေါင်း

များစွာတို့၊ ဝင်စံရာ မအို၊ မသေ၊ ရန်ကင်းရာ ချမ်းအေး-
ငြိမ်းအေးရာနိဗ္ဗာန်သို့၊ ဝင်စံပါတော့မည်ဘုရား၊ တပည့်တော်
အပေါ်၌ အရှင်ဘုရား မနှစ်သက်လောက်သော တစ်စုံတစ်ခုသော
ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှုများ ထင်ရှားရှိပါလျှင် ထိုအပြစ်များကို
သည်းခံတော်မူပါဘုရား၊ တပည့်တော်အဖို့ သွားရောက်ရန်
အချိန်တန်ပါပြီဘုရား”

ဟု ကန်တော့ခွင့်ပန်စကား လျှောက်ထားလေသည်။

“ချစ်သား၊ သာရိပုတ္တရာ၊ ချစ်သား၊ အပေါ်မှာ
ငါဘုရားသည်းခံပါ၏၊ ငါဘုရား စိတ်တော်မှာ မနှစ်သက်လောက်
သော-သင်ချစ်သား ပြုမှားပြောမှားသော ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှု
တစ်စုံတစ်ရာ မရှိချေ၊ သင်ချစ်သားသည် ယခုပင် သွားရာ
ကာလကို သိပေ၏။ သွားဖို့ရန်မှာ သင်ချစ်သား၏ အလို
ဆန္ဒအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါသည်” ဟု ခွင့်ပြုစကား မိန့်ကြားတော်
မူလေသည်။ ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုတော်မူပြီးသည်၏ အခြားမဲ့
အရှင်သာရိပုတ္တရာ သည် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ကို
တစ်အားကုန်ဆုပ်နယ်ရှိခိုးကာ နေရာမှထလေသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် တစ်ပြိုင်နက်
ရေအထိ ပဲ့တင်ရှိက်ဟည်း တုန်လှုပ်လေသည်။ ကောင်းကင်
တစ်ခုလုံး အုန်းအုန်းဖြိုးဖြိုး သည်းထန်စွာ မိုးထစ်ခြူးလေသည်။

တစ်ခဏချင်း မိုးတိမ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကာ ပေါက္ခရဝဿမိုး
သွန်းဖြိုးရွာချလေသည်။

“သာရိပုတ္တရာကား ထိုင်နေသော ငါဘုရား၏
ရူပကာယကို ရှိခိုးပြီး၊ ယခုအခါ ရပ်တည်နေသော ငါဘုရား၏
ရူပကာယကို သာရိပုတ္တရာ တစ်ဖန် ရှိခိုးစေဦးအံ့”

ဟု ဘုရားရှင်သည် ကြံစည်စိတ်ကူးကာ တရားဟောရာ
ဓမ္မပလ္လင်မှထပြီး ဂန္ဓကုဋ်တိုက်သို့ ရှေးရှုကြွတော်မူလေသည်။
ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားရှင်ကို လက်ယာရစ် သုံးပတ်
လှည့်လည်၍ ရှေ့နောက်ဝဲယာ လေးမျက်နှာ အရပ်တို့၌
ရှိခိုးပြီးသော်-

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် လွန်ခဲ့သော
တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်က အနောမဒဿီဘုရား၏
ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်း၍ အရှင်ဘုရားကို ဖူးမြော်နိုင်ရန်
ဆုပန်ခဲ့ပါသည်။ တပည့်တော်၏ ထိုတောင့်တချက်သည်
ယခုပြည့်စုံပါပြီ၊ အရှင်ဘုရားကို နှစ်သက်အားရဖူးမြော်ရပါပြီ၊
ထိုဆုတောင်းပြုစဉ်က အနောမဒဿီဘုရား၏ ဗျာဒိတ်စကားကို
အစဉ်လျှောက်၍ ကြားနာကာ ဉာဏ်ပညာဖြင့် အရှင်ဘုရားကို
ရည်မြော်ဖူးမြော်ရခြင်းသည် ပထမဖူးမြော်ရခြင်း ဖြစ်ပြီး ယခုမူ
နောက်ဆုံး ဖူးမြော်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ထပ်တစ်ဖန်
အရှင်ဘုရားကို ဖူးမြော်ခွင့် ရတော့မည် မဟုတ်ပါဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားပြီး လက်အုပ်ချီမြှောက်ကာ ဘုရားရှင် မြင်လောက်သော အရပ်ဆုံးသည်တိုင်အောင် နောက်ဆုတ် ရှိခိုးသွားသည်။ ထိုနောက် ရဟန်းငါးရာ ခြံရံပြီး ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားသည်။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် တုန်လှုပ်ပြန်လေ သည်။

“ချစ်သားတို့၊ သင်တို့ နောင်တော်ကြီးကို လိုက်ပို့ကြ လော့”

ဘုရားရှင်သည် မိမိအား ဝိုင်းရံနေသော ရဟန်းများကို မိန့်ကြားသည်။ ထိုခဏမှာပင် ပရိသတ်လေးပါးသည် ဘုရားရှင်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း၌ ထားပြီး ရှင်သာရိပုတ္တရာကို လိုက်ပို့ကြသည်။

မြို့သူမြို့သားတို့သည် “ရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ် ဘုရားရှင်ကို ပန်ကြား၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ရန် ဇေတဝန်ကျောင်းမှ ထွက်လာပြီတဲ့၊ မထေရ်မြတ်ကို ငါတို့ နောက်ဆုံးဖူးမြော်ကြစို့”

ဟု ဆိုကာ ပန်းနံ့သာလက်စွဲပြီး မြို့တံခါးမှ နေရာလပ် မရှိ စောင့်ကြသည်။

မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဆံပင်ဖရိဖရဲ ကြံဖြန့်ကြပြီး ငိုယိုမြည်တမ်းကာ မထေရ်မြတ်နောက်သို့ လိုက်ကြသည်။

မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ပညာကြီးကျယ်သူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ-

“ဖြစ်တိုင်းသော သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်းလမ်းကို သတ္တဝါတိုင်း မလွန်မြောက်နိုင်ပါ”

ဟု တရားစကား အကျဉ်းချုပ် ဟောကြားသည်။ ထိုနောက် ရဟန်းများကို-

“ငါ့ရှင်တို့၊ သင်တို့သည် နေရစ်ကြလော့၊ ဘုရားရှင်ကို မမေ့ကြလင့်”

ဟု မိန့်ဆိုကာ ရဟန်းတို့ကို ပြန်စေသည်။

“ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ အပေါင်းတို့၊ သင်တို့သည် အပ္ပမာဒတရားကို လက်ကိုင်ထားပါ၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတို့ သည် ဖြစ်ပြီးချုပ်ပျောက် သေခြင်းအဆုံး ရှိသည်ကို မမေ့ကြ ပါလင့်”

ဟု ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများကို ဆုံးမကာ ပြန်လွှတ် သည်။

မထေရ်မြတ်သည် လမ်းခရီးကြားဝယ် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တစ်ညဦးစီနေပြီး တရားဓမ္မချီးမြှင့်သိကြွေးလာရာ ခုနစ်ရက်မြောက် ညနေချမ်းဝယ် နာလကရွာသို့ ရောက်လာပြီး ရွာတံခါးဝ ပြောင်ပင်ရင်း၌ ရပ်နားနေတော်မူသည်။

ထိုအခါ မထေရ်မြတ်၏ တူအရင်းဖြစ်သော ဥပရေဝတ သူငယ်သည် ရွာအပြင်ထွက်လာရာ မထေရ်မြတ်ကို မြင်၍ ထာရောက် ရှိခိုးသည်။

“ဥပရေဝတ၊ အိမ်မှာ သင့် အဘွားရှိသလော”

“ရှိပါသည် အရှင်ဘုရား”

“သင်သွား၍ ငါတို့ ဤရွာရောက်နေကြောင်း သင့် အဘွားကို ပြောပါ။ အကယ်၍ သင့်အဘွားက အဘယ်ကြောင့် လာသနည်းဟု မေးလျှင် ယနေ့ တစ်ရက်ပတ်လုံး ရွာတွင်းမှာ နေပါမယ်၊ မွေးဖွားရာ တိုက်ခန်းကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်ထား ပေးပါ။ ရဟန်းငါးရာအတွက်လည်း နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ထား ပေးပါလို့ ပြောပါ”

ဥပရေဝတသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စကားကို ယူပြီး အဘွား ရူပသာရိ ပုဏ္ဏေးမကြီးထံသို့ အလျင်အမြန် ပြန်လာခဲ့သည်။

“အို-အဘွား၊ ဦးကြီး ဥပတိဿ လာနေပါသည်”

“ငါ့မြေး၊ ယခုဘယ်မှာလဲ”

“အဘွား၊ ရွာတံခါးဝမှာပါ”

“တစ်ပါးတည်းလား၊ အခြား တစ်ဦးတစ်ယောက်ကော ပါသေးသလား”

“အဘွား၊ နောက်ပါရဟန်း ငါးရာ ပါရှိပါသည်”

“ဘာပြုလို့လာသလဲ”

ဥပရေဝတက ရှင်သာရိပုတ္တရာမှာသော အကြောင်း အရာ အလုံးစုံကို အဘွားကို ပြောပြသည်။

“ဪ-သားကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် ရဟန်း ငါးရာတို့၏ နေရာကို သုတ်သင်ပြင်ဆင်စေပါ သနည်း၊ ငယ်စဉ်က ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ကြီးလာသောအခါမှ လူထွက်လို၍ ထင်ပါရဲ့”

ဟု ကြံစည်အောက်မေ့ကာ နေရာတို့ကို ပြင်ဆင်စေ သည်။ ဆီမီးတိုင်တို့ကို ထွန်းညှိစေသည်။ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီး သောအခါ ဥပရေဝတကို ပင့်ခိုင်းလိုက်သည်။

မထေရ်မြတ်သည် ကြွလာပြီး ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်ကာ ဖွားရာတိုက်ခန်း၌ သီတင်းသုံးသည်။ ရဟန်းတို့ကို လည်း သတ်မှတ်ထားသော နေရာအသီးသီးသို့ သွားရောက် သီတင်းသုံး စေသည်။

ရဟန်းများ ကြွသွားစဉ်မှာပင် မထေရ်မြတ် ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းသော အနာရောဂါသည် ဖြစ်ပွားလာသည်။ သေမလောက်သော သွေးအန်ရောဂါသည် အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွားလာရာ ခွက်တစ်ခုဝင် ခွက်တစ်ခုထွက်ဖြင့် အလဲအလှယ် ပြုရသည်။

မယ်တော် ရူပသာရိ ပုဏ္ဏေးမကြီးသည်-

“ငါ့သား၏ ဖြစ်ပုံကို ငါ မနစ်သက်၊ မကြည့်ရက် ရောပါလား”

ဟု တွေးတောကာ မိမိနေရာ တိုက်ခန်းတံခါးဝကို မှီ၍ ရပ်ကြည့်နေလေသည်။

“တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ယခုအခါ အဘယ်အရပ်၌ နေပါသနည်း”

ဟု စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းတို့က ကြည့်ရှုကြသည်။

“မထေရ်မြတ်သည် နာလကရွာ ဖွားရာတိုက်ခန်းဝယ် ပရိနိဗ္ဗာန်စံရာ ညောင်စောင်း၌ လျောင်းတော်မူလေပြီ၊ နောက်ဆုံး ဖူးမြော်ကြရန် ငါတို့ သွားကြကုန်အံ့”

ဟု တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် မထေရ်မြတ်ထံသို့ လာရောက် ရှိခိုးရပ်တည်နေကြသည်။

“သင်တို့ အဘယ်သူများပါနည်း”

“စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးများပါဘုရား”

“အဘယ်ကြောင့် လာကြပါသနည်း”

“သူနာပြုရန် လာရောက်ကြပါသည် ဘုရား”

“ရှိပါစေ၊ သူနာပြုရဟန်း ရှိပါ၏၊ သင်တို့ ပြန်ကြပါ”

စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့ ပြန်သွားသောအခါ သိကြားမင်း ရောက်လာပြန်သည်။ သိကြားမင်း ပြန်သွားသောအခါ မဟာဗြဟ္မာကြီး ရောက်လာပြန်သည်။ သိကြားမင်း၊ မဟာဗြဟ္မာကြီးတို့ကိုလည်း ထိုအတူပင် မထေရ်မြတ်က ခွင့်ပြုစကား မိန့်ကြားကာ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

မယ်တော် ရူပသာရိသည် နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သိကြားတို့ လာကြ၊ ပြန်ကြသည်ကို မြင်၍ ငါးသားကို ရှိခိုး၍ ပြန်သွားကြသော

ထိုသူတို့ကား အဘယ်သူများနည်းဟု သိလို၍ မထေရ်မြတ် တိုက်ခန်းအနီးသို့ သွားရောက်သည်။

“ချစ်သား စုန္ဒ၊ ဘာဖြစ်နေကြသနည်း”

ညီတော် စုန္ဒသည် မယ်တော်အား မထေရ်မြတ်၏ မကျန်းမာပုံ အကြောင်းစုံကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဒါယိကာမကြီး လာနေပါသည်”

ဟု ဆက်လက်လျှောက်ထားသည်။

“ဒါယိကာမကြီး၊ အဘယ်ကြောင့် အခါမဟုတ်ဘဲ လာရောက်ပါသနည်း”

“ချစ်သား၊ သင်ချစ်သားကို ဖူးမြော်ရန် လာရောက်ပါ သည်”

“ချစ်သား၊ သင်ချစ်သားထံ ဦးစွာ လာရောက်သူတို့ကား ခည်သူနည်း”

“ဒါယိကာမကြီး၊ ဦးစွာ သားထံ လာသူတို့က စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးများ ဖြစ်ပါသည်”

“ချစ်သား၊ သင်ချစ်သားက စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်း ကြီးထက် သာလွန်မြင့်မြတ်ပါသလား”

“ဒါယိကာမကြီး၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့မှာ သားတော်တို့၏ အရံစောင့်များနှင့် တူကြပါသည်၊ သားတော်

တို့၊ မြတ်စွာဘုရား သန္တတည်နေတော်မူသော အချိန်မှစ၍ သန်လျက်စွဲကာ စောင့်ရှောက်မှု ပြုခဲ့ကြပါသည်။”

“ချစ်သား၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်တွေ သွားပြီး နောက် လာရောက်သူကား အဘယ်သူနည်း”

“ဒါယိကာမကြီး၊ သိကြားနတ်မင်း ဖြစ်ပါသည်”

“ချစ်သား၊ သင်ချစ်သားက သိကြားမင်းထက် သာလွန် မြင့်မြတ်သလော”

“ဒါယိကာမကြီး၊ ထိုသိကြားနတ်မင်းများမှာ သားတော် တို့၏ သပိတ် ပရိက္ခရာ ဘဏ္ဍာကို သာမဏေငယ်ကလေးနှင့် တူပါသည်။ သားတော်တို့၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရား အဘိဓမ္မာ တရား ဟောကြားတော်မူပြီး၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ လူ့ပြည်သို့ သက်ဆင်းလာသောအခါ သပိတ်၊ သင်္ကန်းကို ယူဆောင်၍ သိကြားမင်း သက်ဆင်းလိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်”

“ချစ်သား၊ သိကြားမင်းသွားပြီးနောက် ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ တောက်ပလျက် လာရောက်သောသူကား မည်သူနည်း”

“ဒါယိကာမကြီး၊ နောက်ဆုံး လာရောက်သူမှာ ဒါယိကာမကြီး၏ ဘုရားလည်းဖြစ်၊ ဆရာလည်းဖြစ်သည့် မဟာဗြဟ္မာကြီးဆိုသူ ဖြစ်ပါသည်”

“ချစ်သား၊ သင်ချစ်သားဟာ ငါ၏ဘုရား ဖြစ်သူ မဟာဗြဟ္မာကြီးထက်လည်း သာလွန်မြင့်မြတ်သလော”

“ဟုတ်ပေသည် ဒါယိကာမကြီး၊ ဤမဟာဗြဟ္မာကြီးတို့ မည်သည် ငါတို့ဘုရား ဖွားသောနေ့၌ တစ်ယောက်မက ဗြဟ္မာလေးယောက်ပင် အလောင်းတော် ယောက်ျားမြတ်ကို ရွှေဇာကွန်ရက်ဖြင့် ခံလင့်ကြသည်”

ထိုအခါ မယ်တော်ကြီး၏ သန္တာန်ဝယ်-

“ယခု ငါမြင်ရသော အာနုဘော်မှာ ငါ့သား၏ အာနုဘော်သာ ဖြစ်သေးသည်။ ငါ့သား၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရား၏ အာနုဘော်ကား ဘယ်လိုများ ဖြစ်လိမ့်မည်နည်း၊ မမှန်းဆနိုင် လောက်အောင် ရှိလိမ့်မည်တကား”

ဟု ကြံစည်စိတ်ကူးမိပြီး ပီတိငါးမျိုး တဖြိုးဖြိုး ပျံ့နှံ့ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

“ယခု ငါ၏မယ်တော်၌ ပီတိသောမနဿ ပြန့်ပွားလေ ပြီ၊ ယခုအခါသည်ကား မယ်တော်အား တရားဟောရန် အလွန် သင့်လျော်သောအခါဖြစ်သည်”

မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ဤသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်မိပြီး လျှင်-

“ဒါယိကာမကြီး၊ အဘယ်အရာကို ကြံစည်စဉ်းစား၍ နေပါသနည်း”

ဟု မေးသည်။

“ချစ်သား၊ ဤယခု ငါမြင်ရသော အာနုဘော်မှာ ငါ့သား၏ အာနုဘော်သာ ဖြစ်သေးသည်။ ငါ့သား၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရား၏ အာနုဘော်ကား ဘယ်လိုများ ဖြစ်လိမ့်မည် နည်း၊ မမှန်းဆနိုင်လောက်အောင်ပင် ရှိတော့တကားဟု ဤ အကြောင်းအရာကို တပည့်တော်မ=မယ်တော် စဉ်းစားနေပါ သည်”

“ဒါယိကာမကြီး၊ ငါ၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရား ဖွားတော်မူသောအခါ၊ တောထွက်သောအခါ၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူ သောအခါ၊ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူသောအခါ၊ ဤ စကြဝဠာတိုက် အပေါင်း ရိုက်ခြောင်းတုန်လှုပ်ခဲ့ပါပြီ။ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်၊ ဝိမုတ္တိဂုဏ်၊ ဝိမုတ္တိဉာဏဒဿန ကျေးဇူးဂုဏ်အားဖြင့် ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တူသော သူ မည်သည် ဤလောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိဖြစ်ပါသည်။ ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းများကြောင့် အရဟံဂုဏ်ရှင်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်ရှင် ဖြစ်တော်မူပါပေ၏”

ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် အကျယ်ဖွင့်ကာ ဘုရား ဂုဏ်တော်နှင့် စပ်သော တရားဒေသနာကို ဟောကြားတော် မူသည်။

မယ်တော်ကြီးသည် ချစ်လှစွာသော သားကြီး ဩရသ၏ တရားအဆုံးဝယ် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီးလျှင် သားတော် မထေရ်မြတ်ကို-

“ချစ်သား ဥပတိဿ၊ ဤမွန်မြတ်လှသော အမြိုက် ချမ်းသာကို ငါမယ်တော်အား သင်ချစ်သားသည် ဤမျှကာလ ရှည်ကြာအောင် မပေးဘဲ နေဘိ၏၊ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပြုရက်ဘိသနည်း”

ဟု အပြစ်တင်စကား ပြောကြားလေသည်။

“ငါကား မယ်တော်ရူပသာရီကို မွေးကျေးဇူး ဆပ်အပ် ပေပြီ၊ ဤ သောတာပတ္တိဖိုလ်မျှဖြင့် ငါမယ်တော်အဖို့ရာ သင့်ပေလိမ့်မည်”

ဟု မထေရ်မြတ်ကြီးက စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးလျှင်-

“ဒါယိကာမကြီး သွားပါတော့”

ဟု မိန့်ဆိုပြီး မယ်တော်ကြီးကို ထွက်သွားစေသည်။

မယ်တော်ကြီး ထွက်သွားမှ ညီတော်စုန္ဒကို-

“ညီတော်၊ ဘယ်အချိန် ရောက်နေပြီနည်း”

ဟု မေးသည်။

“မိုးသောက်အားကြီး လင်းလုနီးအချိန်ပါ ဘုရား”

“စုန္ဒ၊ ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပါလော့”

စုန္ဒသည် ခဏပင် ရဟန်းအပေါင်းကို စုဝေးစေပါသည်။

“ရဟန်းအပေါင်း စုဝေးပြီးပါပြီဘုရား”

“စုန္ဒ၊ ငါ့ကို ထူ၍ ထိုင်ပေးပါ”

စုန္ဒသည် မထေရ်မြတ်ကို ထူပေးသည်။

“ငါ့ရှင်တို့၊ လေးဆယ်ဝါ ကာလပတ်လုံး ငါနှင့်

အတူတကွ လှည့်လည်သွားလာနေလာခဲ့ရာ ငါ့ရှင်တို့အဖို့

ငါ့အပေါ်၌ မနှစ်သက်ဖွယ်သော ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှုများ

ရှိခဲ့လျှင် ထိုအမှုများကို သည်းခံကြပါ”

မထေရ်မြတ်ကြီးက တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ လေးဆယ်ဝါပတ်လုံး အရိပ်ပမာ

မစွန့်ခွာဘဲ လှည့်လည်၍ အရှင်ဘုရားနှင့် သွားလာရာတွင်

အရှင်ဘုရား အနေနှင့် တပည့်တော်တို့ အပေါ်၌ မနှစ်သက်ဖွယ်ရာ

တစ်စုံတစ်ရာ ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှု မရှိခဲ့ပါဘုရား၊ အရှင်ဘုရား

ကသာ တပည့်တော်များအပေါ် သည်းခံတော်မူပါဘုရား”

ရဟန်းတော်များက တောင်းပန်လျှောက်ထား ကန်တော့

ကြသည်။

မထေရ်မြတ်သည် သင်္ကန်းကြီးကို ရုံးစု၍ မျက်နှာတော်ကို

အုပ်ပြီးလျှင် လက်ယာနံတောင်းဖြင့် လျောင်းလျက် အစဉ်အတိုင်း

ဝင်စားရသည့် သမာပတ်ကိုးပါးတို့ကို အနုလုံ ပဋိလုံအားဖြင့်

ဝင်စားတော်မူပြီးနောက် တစ်ဖန် ပထမဈာန်မှ စ၍ စတုတ္ထ

ဈာန်တိုင်အောင် ဝင်စားတော်မူသည်။ စတုတ္ထဈာန်မှထ၍

အခြားမဲ့မှာပင် မဟာပထဝီမြေကြီး ပဲ့တင်ထပ်စေလျက်

ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူသည်။

“ငါ့သားသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်သွားပါလိမ့်၊ စကား

တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဆိုတော့ပါကလား”

မယ်တော် ရူပသာရီသည် ဤသို့ အောက်မေ့ကာ

နေရာမှ ထသွားပြီး မထေရ်မြတ်၏ ခြေဖမ်းကို ပွတ်သပ်

စုံစမ်းသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြောင်း ကောင်းစွာ သိတော်မူ၍

အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်-

“ချစ်သား၊ မယ်တော်သည် ရှေးကာလက ချစ်သား၏

ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မသိခဲ့ပါကုန်၊ ယခုမူ သင်ချစ်သားကို အဦး

ထား၍ ရာပေါင်း၊ ထောင်ပေါင်း၊ သိန်းပေါင်းများစွာသော

ရဟန်းတို့ကို မယ်တော့်အိမ်၌ ပင့်ဖိတ် နေထိုင်ကြစေကာ

ဆွမ်းကျွေးခွင့်ကို မရတော့ပါပြီတကား၊ ဝတ်စုံသင်္ကန်း

လှူဒါန်းခွင့်ကို မရတော့ပါပြီတကား၊ ကျောင်းပေါင်း အရာ၊

အထောင် ဆောက်လုပ်စေနိုင်ခွင့် မရတော့ပါပြီတကား”

ဟု ပြောဆိုပြီး အရုဏ်တက်သည်အထိ ငိုကြွေးရှာလေ

သည်။

နံနက် အရုဏ်တက်သော် ရွှေပန်းထိန်သည်တို့ကို

ခေါ်ကာ ရွှေတိုက်များကို ဖွင့်ပြီး ရွှေတုံးရွှေခဲများကို

ချိန်တွယ်ယူစေပြီး ရွှေပြာသာဒ်ငါးရာ၊ ရွှေမဏ္ဍပ်ငါးရာတို့ကို ပြုလုပ်တည်ဆောက်စေသည်။

သိကြားမင်းကလည်း ဝိသကြုံနတ်သားကို ခေါ်၍ ရွှေပြာသာဒ်ငါးရာ၊ ရွှေမုခ်ဦးတဲနန်းမဏ္ဍပ် ငါးရာတို့ကို ဖန်ဆင်း စေသည်။

ထို့နောက် သာဓုကိဋ္ဌနသဘင်ကို ဆင်ယင်တော်မူသည်။ ထိုသဘင်ဝယ် လူတို့အကြား နတ်များ၊ နတ်အကြား လူများ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာဖြင့် ပူဇော်ကြလေသည်။

ဇာနည်သားမြတ် ဇနက္ခ

တက္ကသိုလ်ပြည်တွင် ဇာနက္ခမည်သော ပုဏ္ဏားသည် စေဒင်သုံးပုံ တတ်မြောက်သည်။ မန္တ ရားဆေးဝါးတို့၌လည်း လိမ္မာ၏။ ဥပါယ်တမျှတို့၌လည်း ကျွမ်းကျင်သည်။ အလှည့်အပတ် ပရိယာယ်ဝေဝစစ်တို့၌လည်း တတ်သိနားလည် သည်။ ဉာဏ် ပဋိဘာန်လည်း လျင်သည်။ အထူးထူးသော ထုံးပုံနိဒါန်းကိုလည်း ဆောင်နိုင်သည်။ ထီးဖြူဆောင်းထိုက်သော ဘုန်းကံနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟူ၍လည်း ကျော်စောသည်။

သို့သော် ထို ဇာနက္ခပုဏ္ဏားကား အဆင်းမလှ ကိုယ်သဏ္ဌာန် မကောင်းချေ။

အဘမရှိ၍ အမိကို လုပ်ကျွေးနေသဖြင့် လူအများက ကြည်ညိုလေးစားသည်။

တစ်နေ့သောအချိန်တွင် အမိသည် သားဖြစ်သူ၏ မင်းဖြစ်လတ္တံ့သော ကျော်စောခြင်းကို ကြားသော်-

“ငါ့သား၊ မင်းဖြစ်သည်ရှိက ငါ့ကို ချစ်ခြင်းနည်း၍ မွေးကျွေးခြင်းကို မဲပြုတော့ရာ၊ ငါ့မှာ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်ရ တော့အံ့”

ဟု အောက်မေ့၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍ နေလေသည်။ ထိုသို့ မိခင် ငိုနေသည်ကို မြင်၍ ဇာနက္ခပုဏ္ဏားက-

“မိခင် - အဘယ်အတွက်ကြောင့် ငိုကြွေးနေရပါ သနင့်”

ဟု မေးသည်။ မိခင်က အကြောင်းစုံကို ပြောပြသည်။

“မိခင်၊ ကျွန်ုပ်၌ မင်းဖြစ်လတ္တံ့သော ကျက်သရေသည် အဘယ်၌ တည်ပါသနည်း”

“ချစ်သား၊ အစွယ်လေးချောင်း၌ တည်ပါ၏”

“ငါ မင်းဖြစ်ရသောထက် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးရခြင်းသည် အကျိုးရှိ၏”

ဇာနက္ခပုဏ္ဏားသည် ဤသို့ တွေးစဉ်းစားပြီးလျှင် အစွယ်တို့ကို ပယ်နုတ်ပြီးနောက် မိခင်ကိုသာ လုပ်ကျွေး၍ နေလေသည်။

“ဤပုဏ္ဏားသည် မင်းအဖြစ်ကို ပယ်စွန့်၍ မိခင်ကို လုပ်ကျွေးပေသည်။ ကျေးဇူးအလွန်သိတတ်ပေသည်”

ဟု လူအများက ချီးမွမ်းပြောဆိုကြကာ ပုဏ္ဏားကို ရိုသေကြသည်။

ဇနက္ကပုဏ္ဏားသည် နောက်ပိုင်းတွင် ဥစ္စာစီးပွား ရှာခဲ့ပြီး စန္ဒဂုတ်မင်းသားကို ထီးနန်းရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ အိန္ဒိယသမိုင်းတွင် ထင်ရှားသော သာသနာပြုမင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သားကောင်းစာနည် ဒုဋ္ဌဂါမဏိ

သီဟိုဠ်ကျွန်း(သီရိလင်္ကာ)တွင် ကာကဝဏ္ဏတိဿ မင်းကြီးနှင့် မိဖုရား အနုဠာဒေဝီ၌ သားကြီး ဂါမဏိနှင့် သားငယ် သဒ္ဓါတိဿဟူ၍ သားနှစ်ယောက် ရှိလေသည်။

သားကြီး အသက်(၅)နှစ်၊ ညီ အသက်(၃)နှစ် ပြည့်လျှင် သံဃာတော်များကို ပင့်ဖိတ်၍ ထမင်းခွံ့ မင်္ဂလာ ကျင်းပလေသည်။

ထိုမင်္ဂလာပွဲတွင် သံဃာတော်များ ဘုဉ်းပေးပြီး၍ ကျန်သော နိဗ္ဗာနထမင်းကို ဝိဟာရဒေဝီ (အနုဠာဒေဝီ)အား ကျွေးသည်။ သားတော်နှစ်ပါးအားလည်း-

“သားတော်တို့လည်း စားကြ၊ သင်တို့ဟာ မြတ်စွာ ဘုရား သာသနာတော်ကို ပစ်ပယ်လျှင် ဤစားသောထမင်းများ အဆိပ် ဖြစ်ပါစေ”

ဟု သစ္စာဆိုစေကာ ကျွေးမွေးသည်။ သားတော်တို့ ကလည်း ဝမ်းသာအားရ သစ္စာဆိုပြီး စားလေသည်။

တစ်ဖန် သားတော်များ (၁၂)နှစ်၊ (၁၀)နှစ်ရှိသောအခါ သံဃာတော်ငါးရာ ဘုဉ်းပေးပြီးသော ထမင်းကျန် ဟင်းကျန် များကို ပန်းကန်သုံးခုဖြင့် ထည့်ပြီး ဦးစွာ တစ်ပန်းကန်စီကို သားတော်နှစ်ပါးအား ပေးပြီးနောက်-

“ကဲ-သားတော်တို့၊ ဒီထမင်းကို သစ္စာဆိုပြီး စားရမယ်၊ ငါတို့သည် ဘိုး၊ ဘေး စဉ်လာမပျက် ဆင်းသက် ကိုးကွယ် လာခဲ့သော သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့အား အဘယ်အခါမှ မျက်ကွယ်မပြု၊ ဂရုမမူ၊ မကြည်မဖြူ၊ မလှူဒါန်းဘဲ မနေပါ၊ အကယ်၍ နေခဲ့လျှင် ဤထမင်းသည် အစာမကြေ အဆိပ်သဖွယ် ဖြစ်ပါစေ”

ဟု သစ္စာဆို၍ စားစေသည်။ မယ်တော် ဝိဟာရ မဟာဒေဝီကလည်း မင်းသား နှစ်ပါးကို-

“လူကလေးတို့၊ ငါတို့ပျော်ရာ ကျွန်းလင်္ကာမှာ ဘုရားမြတ်စွာသာသနာ လွန်စွာမှ ထွန်းကားတယ်၊ ဘုရား

ရှင်တော်အား ဆွမ်းတော်၊ ပန်းတော်၊ ရေချမ်းတော် စသည် မတင်မလှူဘဲ၊ သံဃာတော်တို့ကို မလှူဘဲ ဦးဦးဖျားဖျား အစားအစာဟူသမျှကို မသုံးဆောင်ကြလင့်၊ ဆွမ်းတော်၊ ပန်းတော် စသည်စသည် သံဃာတော်များအား ကပ်လှူပြီးမှသာ စားကြပါ”

ဟူ၍ အမြဲဆုံးမလေသည်။

ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီးသည် သက်တော် (၆၄)နှစ် တွင် နတ်ရွာစံသည်။ ခမည်းတော် နတ်ရွာစံပြီး သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညီတော်၊ နောင်တော်တို့ ဖုဋ္ဌဂံဏီယအရပ်၌ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားလေသည်။ စစ်သည်ပေါင်းများစွာ ကျဆုံးရ သည်။

နောင်တော် ဒုဋ္ဌဂါမဏီမင်း စစ်ရှုံး၍ တိဿအမတ်နှင့် အတူ မြင်းမတစ်ကောင် စီးကာ ထွက်ပြေးရလေသည်။ ညီတော် တိဿလည်း ဆင်အာဇာနည်ကဏ္ဍလကို စီးကာ စစ်သည် အလုံးအရင်းနှင့် လိုက်ပါတိုက်ခိုက်ရာ ရှေးအခါက မရှိခဲ့ဖူးသော တောင်ကြီးတစ်လုံးသည် ရှေ့က ကာဆီးနေသည်ကို ရုတ်တရက် တွေ့ရသဖြင့်-

“အဘိညာဉ်ရသော ရဟန္တာ အရှင်မြတ်များ တား မြစ်တော် မူလေသည်ကား”ဟု သိသဖြင့် ပြန်ဆုတ်ခဲ့သည်။

နောင်တော်သည် တန်ခိုးကြီးသော သာသနာစောင့် မထေရ်ကြီးများ၏ အစောင့်အမကို ရပြီဟု သိသည်နှင့်

တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ချလက်ချ ကပ္ပကန္တရမြစ် ဇီဝမာလိဆိပ်သို့ ဆီးရောင်သွားလေသည်။

ဒုဋ္ဌဂါမဏီသည် ကျွန်ယုံတော် တိဿနှင့်အတူ ဆွက်ပြေးလာခဲ့ရာ ပင်ပန်းဆာလောင်လှသဖြင့်-

“နောင်တော်တိဿ-ကိုယ်တော်မြတ် ယမန်နေ့ကလဲ ခွဲတော်မတည်ခဲ့ရဘူး၊ ဆာလဲဆာလှပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ရွှေခွက်ဖြင့် ထည့်ယူလာသော တစ်ယောက်စာ ထမင်းတော့ ပါပါသည်”

“နောင်တော်တိဿ၊ ထိုသို့ဆိုက ညီတူညီမျှ လေးပုံ ခေါ်”

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးနှင့် မြင်းပါမှ (၃)ဦး ခေါ်သည်၊ အဘယ်ကြောင့် လေးပုံ ပုံခိုင်းရပါသနည်း”

“နောင်တော်တိဿ၊ ကိုယ်တော်မြတ်တို့ကို မိခင်သည် သီတတ်သော အရွယ်မှစ၍ သံဃာတော်အရှင်မြတ်များကို ဆွမ်းဦးမပေးလှူဘဲ မစားစေရပါ၊ သို့အတွက် ကိုယ်တော် မြတ်လည်း တစ်ခါမျှ ဆွမ်းဦး မလှူဘဲ မစားဖူးပါ၊ ယခုလည်း လှူရသေးဘဲ ပွဲတော်မတည်လိုပါ”

ထိုအခါ တိဿသည် ရွှေခွက်တွင် ပါလာသော ဆွမ်းကို လေးပုံပုံသည်။ ပြီးလျှင် မင်းကြီးက-

၅၂ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘိ-အေ)

“နောင်တော်တိဿ၊ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန် တန်ပါပြီ
အရှင်မြတ်တို့ဘုရား”

လို့ လျှောက်ထားကြွေးကြော်ပါ။

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ဒီတောကြီးမျက်မဲထဲမှာ ဘယ်ကလာ
အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရနိုင်ပါ့မလဲ”

“အို-နောင်တော် တိဿ၊ ပူစရာမလိုပါ၊ ပီပီသသသာ
ကြွေးကြော်လျှောက်ထားပါ၊ ကိုယ်တော်မြတ် သဒ္ဓါတရား
ရှိရိုးမှန်လျှင် အလှူခံအရှင်မြတ်များ ကြွလာပါလိမ့်မည်”

တိဿအမတ်လည်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အသံနေ
အသံထားဖြင့် ကြွေးကြော်လျှောက်ထားလိုက်၏။ ပိယဂုံကျွန်းနေ
ဗောဓိမာတု မဟာတိဿ မထေရ်ကြီးသည်။ ဒီဗ္ဗသောတ
အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြားသိရ၍ အကြောင်းစုံကို သိမြင်သဖြင့်
မင်းကြီးအား ချီးမြှောက်ရန် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာတော်
မူသည်။

မင်းကြီးလည်း မထေရ်မြတ်ကို မြင်ဖူးရလျှင် အားရ
ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး-

“ကဲ-နောင်တော်တိဿ၊ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

ဟု ဆိုကာ မထေရ်မြတ်ထံမှ သပိတ်ကို ယူပြီးလျှင်
သတ်မှတ်ထားသော ဆွမ်းအပြင် မိမိ၏ ဝေစုကိုပါ လောင်းလှူ
လိုက်လေသည်။

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ ၅၃

“အရှင်ဘုရား၊ ဤကောင်းမှုကြောင့် နောင်သောအခါ
ဇားရေရိက္ခာအတွက် တစ်စုံတစ်ရာသော အနှောင့်အယှက်ကိုမျှ
မတွေ့ကြုံရပါစေသား”

ဟု လျှောက်ထားရှိခိုးပြီး ရပ်နေသည်။

တိဿအမတ်လည်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲဖြစ်၍ ငါလည်း
မစားဘဲ လှူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မိမိဝေစုကို လောင်းလှူ
လိုက်လေသည်။

မင်းကြီးသည် ထိုခဏမှာပင် မြင်းမကြီးကိုကြည့်ရာ
မြင်းမကလည်း သူ့ဝေစုကိုပါ လောင်းလှူလိုသော အရိပ်လက္ခဏာ
ပြသဖြင့် ဝေစုအားလုံးကို လောင်းလှူလိုက်လေသည်။

မထေရ်မြတ်သည် ဆွမ်းအလှူခံပြီး ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်
ပြန်ကြွသွားလေရာ မိမိနေရာသို့ ရောက်လျှင် သံဃာတစ်သောင်း
နှစ်ထောင်တို့အား ကပ်လှူတော်မူလေသည်။

“ဆာလိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ ဆွမ်းကျွန်ကလေးများ
ဦးလိုက်ရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ”

ဟု မင်းကြီးသည် တမ်းတမ်းသည်။

မထေရ်ကြီး သိတော်မူသဖြင့် ဆွမ်းစားအပြီး သုံးဦးစာ
ချန်၍ သပိတ်ကို တန်ခိုးတော်ဖြင့် ကောင်းကင်မှ
လွှတ်လိုက်လေသည်။ မင်း၊ အမတ်၊ မြင်း သုံးဦး ဝဝလင်လင်
စားသုံးရလေသည်။

မင်းကြီးသည် သပိတ်တော်ကို ကိုယ်တော်တိုင် ဆေးကြောပြီးနောက် သပိတ်ချည်းသက်သက် မပိုလိုသဖြင့် တဘက်ကိုဖြေကာ သပိတ်သုတ်ပဝါအဖြစ် ချည်၍ မထေရ်ကြီး လက်တော်ရောက်အောင် အဓိဋ္ဌာန်၍ မြှောက်လိုက်သည်။ သပိတ်သည် ကောင်းကင်ပျံတက်ကာ မထေရ်ကြီးလက်သို့ ရောက်လေသည်။

မင်းကြီးသည် မိမိဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိဘတို့၏ စကားကို ရိုသေစွာ လိုက်နာသော သားကောင်းတစ်ယောက် အနေဖြင့် သံဃာတော်များအား အဦးအဖျား မလှူဒါန်းဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ စားသုံးခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

မိမိမင်းဖြစ်ပြီးနောက် ကျေးကုလားတို့ကို တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းနေစဉ် တစ်နေ့ နံနက်စာစားစဉ် သံဃာတော်များအား မပေးလှူမိဘဲ ငရုတ်သီးတစ်တောင့်ကို စားမိခဲ့သည်ကို သတိရပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်သောအားဖြင့် ထိုနေရာ၌ လုံးပတ် ၅၆၀၊ အမြင့် ၆၀ ပေရှိ ငရုတ်သီးတစ်တောင့်စေတီ (ပရိစ္ဆိမ္မ)နှင့် ကျောင်းအရံကို ဦးဦးဖျားဖျား သာသနာအတွက် အသပြာတစ်ဆယ့်ကိုးကုဋေကို စွန့်ကြဲလှူဒါန်းခဲ့လေသည်။

(သုတ္တနိ၊ ၄၊ ၁၊ ၆၃၊ အပ-၄၊ ၁၊ ၁၇၄။

မဟာဝံသ-၂၅)

သားမြတ်ကွမ်းဆော်

သက္ကရာဇ် ၃၂၆ ခုတွင် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော ကွမ်းဆော်မင်း မိခင်ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေရှိနေစဉ် ခမည်းတော် တန်ခက်မင်းကို စလေငွေ၏ လုပ်ကြံခြင်းကို ခံရသည်။

မယ်တော်သည် စလေငွေမင်းက မိဖုရားပြုမည်ကို နှိုးရိမ်ကြောင့်ကြပြီး မိမိကိုယ်ဝန်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်နိုင်ရန် ထောင်မရှားသော အသွင်ဖြင့် တိမ်းရှောင်သွားသည်။ ကျောက်ဖြူ အရပ်တွင် မထင်မရှားနေပြီး သားတော်ကို ဖွားမြင်ခဲ့လေ သည်။

သားတော်ငယ် အရွယ်သို့ ရောက်သော် မယ်တော်က အကြောင်းစုံ ဖွင့်ပြောပြသဖြင့် မိမိ မင်းသားဖြစ်ကြောင်း သိလေသည်။

“ခမည်းတော်၏ အရိုက်အရာကို ငါရပါစေသား”

ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး ဘုရင်ထံသွား၍ မထင်မရှား သာမန်အနေအထားဖြင့် ခစားအမှုထမ်းလေသည်။ နောက် အရည်အချင်းအားလျော်စွာ ‘ကွမ်းဆော်မင်း’ ရာထူးကို ရလေ သည်။

ကွမ်းဆော်လုလင်သည် ထိုရာထူး လခရိက္ခာဖြင့် မိခင်ကို ရိုသေလေးမြတ်စွာ ပူဇော်လုပ်ကျွေးသည်။ မယ်တော် မိဖုရား ကလည်း သားတော် အလုပ်သွားသောအခါ ထမင်းထုပ်များကို ကောင်းစွာ ထုပ်ပေးသည်။

သားတော်ကလည်း အလုပ်သွားခါ နီးတိုင်း မယုံတော် အား ဖူးမြော်ကန်တော့သွားသည်။ မိမိအလုပ်သွားရာတွင် စောင်ချမ်းပင်အောက်၌ ထမင်းထုပ်ကို နေ့စဉ်မပြတ် ဖြေ၍ စားသည်။ မစားခင်၌လည်း စားဦးစားဖျားကို စောင်ချမ်းပင်စောင့် နတ်အား မပြတ် ပသတင်မြှောက်လေသည်။

ဤသို့ နေ့စဉ်မပြတ် ထာဝရ ပသတင်မြှောက်သည်ကို မြင်၍ စောင်ချမ်းပင်စောင့်နတ်သည်-

“ဤသူငယ်သည် နေ့စဉ်မပြတ် စားဦးစားဖျားကို ငါ့အား တင်မြှောက်ပသပေသည်။ ဤသူငယ်သည် အဘယ်သူ ဖြစ်လတ္တံ့နည်း”

ဟု ဆင်ခြင်မိသည်။ မကြာခင် ဘုရင်ဖြစ်မည်ကို သိမြင်၍-

“အသင်လုလင်၊ အသင်သည် ဘုန်းကံသမ္ဘာကြီးမားလှ သော် သရဏဂုံ၊ ပဉ္စသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲအောင် တည်ဆောက်၍ သစ္စာစကားကိုလည်းသုံး၊ အနုဿတိဆယ်ပါး ကိုလည်း တစ်နေ့ နှစ်ထောင်ရအောင် စီးဖြန်းပါလေ”

ဟု ဆိုပြီးလျှင် ကွယ်လေသည်။

ကွမ်းဆော်လုလင်သည် စောင်ချမ်းပင်စောင့်နတ် ဖြောသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်အားထုတ်၍ မယ်တော်အားလည်း ညွတ်တွား ပူဇော်ကာ ပြုစု လုပ်ကျွေးသည်။

ထိုအခါ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့က-

“မည်သည့်နေ့ရက်တွင် ပုဂံပြည်၌ မင်းလောင်းပေါ်လိမ့် မည်”

ဟူသော ကောလာဟလသတင်းကို လူတို့ခံတွင်း ခါးစပ်၌ ထည့်၍ ကျော်စော ပျံ့နှံ့စေသည်။

ထိုသို့ ကောလာဟလသတင်း ကျော်စောခြင်း ဖြစ်၍ ဖြည့်သူပြည်သားအပေါင်းတို့ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ပြီး သူ့ထက်ငါပင်-

“မင်းလောင်းကို ဖူးမြင်ကြအံ့၊ ပူဇော်ကြအံ့”

ဟု ဆိုကာ တူရွင်းတောင်သို့ သွားကြလေသည်။

ကွမ်းဆော်လုလင်သည် ထိုသတင်းကို ကြားရ၍ မယ်တော်အား ပန်ကြားကာ မင်းလောင်းကြည့်ရန် သွားလေသည်။

လမ်းခရီးအကြားတွင် မြင်းစီးလာသော အဘိုးအို တစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည်။ အဘိုးအိုက ကွမ်းဆော်လုလင်ကို မြင်း၊ အရိန္ဒမာလုံ၊ သီလဝံဓား၊ ပတ္တမြားဥသျှောင်ကွင်း၊ ပစ္စုမြားလက်စွပ်တို့ကို ပေးသည်။

ကွမ်းဆော်လုလင်သည် အဘိုးအိုပေးသော ဘယက်
ဒွါဒရာ တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဆက်လက်ထွက်ခွာလာ
ခဲ့သည်။ မြို့ထိပ်တွင် အများပြည်သူတို့နှင့် တွေ့ရာ-

“ဤသူပင် ကျော်ကြားနေသော မင်းလောင်းပင်ဖြစ်မည်”

ဟု လူအပေါင်းတို့ ညွတ်ပျောင်းဦးတိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ကွမ်းဆော်လုလင်သည် စောင်ချမ်းပင်စောင့်
နတ် ပြောစကားကို သတိရပြီး ငါသည် မင်းဖြစ်ဖို့ရန် အချိန်
တန်ပြီဟု အမှတ်ဖြင့် နန်းတွင်းအရောက် မြင်းဖြင့် ဝင်လေသည်။

ထိုအခါ ငါရှိလျက် အဘယ်သူသည် မင်းဖြစ်မည်နည်းဟု
စုံစမ်းရန် ထွက်လာသော တောင်သူကြီးမင်းသည် နန်းဦးပြင်မှ
ကျ၍ ကွယ်လွန်လေရာ ကွမ်းဆော်လုလင်သည် မင်းအဖြစ်သို့
ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ယောက်ျားကောင်း မင်းကြီးစွာ၏ အလေ့အထ သဘာဝ

“ဘုရင်မင်းကြီးစွာက အပေးအကမ်းကြီး၏။

နုလုံးကောင်းမွန်တည်ကြည်၏။

ပညာရှိတို့ကို ချစ်တော်မူတတ်၏။

ပညာရှိတို့၏ စကားကိုလည်း နာတော်မူ၍

ပြည်ထဲသာယာဝပြော၏”

အခန်း(၂)

ယောက်ျားကောင်းဟူသည်

ယောက်ျားဆိုသည်မှာ-

ယောက်ျားဟူသည် စိတ်ထားမြင့်မြတ်တည်ကြည်ခြင်းနှင့်
တာယဗလ၊ ဉာဏဗလ ပြည့်စုံသောသူကို ယောက်ျားဟူ၍
ခေါ်ဆိုပါသည်။

ယောက်ျားကောင်းဟူသည်-

- မြင့်မြတ်ခြင်း၊
- ရဲရင့်ခြင်း၊
- တည်ကြည်ခြင်း၊
- သည်းခံနိုင်ခြင်း၊
- ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်ခြင်း၊
- ဦးဆောင်စီမံခန့်ခွဲတတ်ခြင်း

ဟူသော ဂုဏ်အင်္ဂါများနှင့် ပြည့်စုံသောသူကို
ခေါ်ဆိုပါသည်။

ယောက်ျားအမျိုးအစား

၁။ အဿဂ မည်သော ယောက်ျားမျိုး

ပန်းရနံကဲ့သို့သော ကိုယ်နံ့ရှိသည်။
 လက်ဖဝါး၊ ခြေဖဝါး နူးညံ့သည်။
 လက်ချောင်း ခြေချောင်း ရှည်သည်။
 ရင်ကျယ်သည်။
 ချက်နက်သည်။
 အအိမ်၌ကိန်းသောလိင်ရှိသည်။
 အရသာဆီမ့်သည်။
 မွေးတွင်းတစ်ခုတစ်ခု၌ မွေးညင်းတစ်ပင်စီပေါက်၏။
 သူတစ်ပါးကို သနားတတ်၏။
 သီလစောင့်သည်။
 ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သည်။
 အင်အားတန်ခိုးရှိသည်။
 ဆံမုတ်ဆိတ်၊ လက်ကတီးမွေး၊ ဣန္ဒြေမွေးရှည်သည်။
 နိမိတ် ရှည်စွာအဆုံး လက်လေးသစ်မျှရှိသည်။

၂။ ဗြိဂ မည်သောယောက်ျားမျိုး

စကားများသည်။
 သည်းခံတတ်သည်။
 သနားတတ်သည်။
 ဆရာမိဘကို ရိုသေတတ်သည်။
 မကဲ့ရဲ့တတ်။
 ပြေပြစ်ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုတတ်သည်။
 ပညာကိုခင်မင်တတ်သည်။
 ကိုယ်အနံ့သည် သေရည်နံ့ကဲ့သို့ရှိသည်။
 ကိုယ်အရသာဖန်သည်။
 ဣန္ဒြေကား ရှည်စွာအဆုံး လက်ရှစ်သစ်သာရှိသည်။

၃။ ပြိဿာ မည်သော ယောက်ျားမျိုး

ကိုယ်အသား တင်းမာသည်။
 ဆူသောအရသာကိုစားတတ်သည်။
 သီချင်းကိုလိုလားတတ်သည်။

လောဘရမ္မက်ကြီးသည်။
 သူ့သားသူ့မယားကို လွန်ကျူးပြစ်မှားတတ်သည်။
 အသံကောင်းသည်။
 မေထုန်ကြူးသည်။
 ကဲ့ရဲ့ငြူစုတတ်သည်။
 ကိုယ်ရနံ့ကား ပျားနံ့ကဲ့သို့ရှိသည်။
 အရသာချိုသည်။
 ဣန္ဒြေကား ရှည်စွာအဆုံး လက်ဆယ်သစ်သာရှိသည်။

၄။ အသွ မည်သောယောက်ျားမျိုး

ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ခင်မင်သည်။
 သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို လိုချင်တပ်မက်မောသည်။
 မကောင်းမှုများစွာကို ပြုကျင့်တတ်သည်။
 သူ့သားမယားကို ပြစ်မှားတတ်သည်။
 သစ္စာမရှိ။
 သူ့ကျေးဇူးကိုမသိတတ်။
 မုသားဆိုတတ်သည်။

ဆူဖြိုးသောကိုယ်ရှိသည်။
 လက်ကတီးမွေး-ဣန္ဒြေမွေးရှည်သည်။
 အရှက်အကြောက်နည်းသည်။
 အထူးထူးသောအရသာကို ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သည်။
 အင်္ဂါဇာတ်အလုံးကြီး၏။
 ကိုယ်အနံ့ညိုသည်။
 ဝမ်းပူသည်။
 ဝမ်းပိုက်၌အရေးအကြောင်းမရှိ။
 အင်္ဂါဇာတ် ၁၄ သစ်မျှ ရှည်သည်။

ဆေးတုံးမြတ်တို့ အား(၅)ပါး

- ၁။ ဗာဟု-လက်ရုံးအား၊ ကိုယ်လက်သန်မာထွားကျိုင်းခြင်း။
- ၂။ ဘောဂဗလ-ရွှေ ငွေ ရတနာ လယ်ယာစပါး စသည့် ပစ္စည်းဥစ္စာများ။
- ၃။ အမစ္စဗလ-မူးမတ်ရာထူး၊ အာဇာနည်ရာထူး စသည်များ။
- ၄။ အဘိဗေဗလ-ဆွေးမျိုးမိတ်သင်္ဂဟအား။
- ၅။ ပညာဗလ-ဗာဟုသစ္စာသိပ္ပပညာအား။

၆၄ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘိ-အေ)

ယောက်ျားမြတ်တို့၌ ရှိထားကြရမည့် ဗလငါးတန်
တို့တွင် တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် အစဉ်အတိုင်းမြတ်၍
ပညာအားသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားသားတို့ အပြစ်(၆)ပါး

ယောက်ျားမြတ် ဖြစ်လိုသော သူတို့သည် အောက်ပါ
အပြစ်(၆)ပါးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်ကြရသည်။

- ၁။ နိဒ္ဒ-အအိပ်စုံမက်ခြင်း။
- ၂။ တန္တိ-လုပ်ငန်းရပ်၌ အလိုမသန် နှေးကန် ဖင့်လေး
အေးစက် ထိုင်းမှိုင်းခြင်း။
- ၃။ ဘယ-သတ္တိညံ့ဖျင်း ကြောက်ရွံ့တတ်ခြင်း။
- ၄။ ကောဓ-သည်းညည်းမခံ ဒေါသထန်ခြင်း။
- ၅။ အာလသျှ-အပျင်းထူခြင်း။
- ၆။ ဒိဃသုတ္တ-အချိန်ဖင့်လေးပြီးစီးမှု နှောင့်နှေးအောင်
လုပ်ဆောင်ခြင်း။

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စုံ ၆၅

ယောက်ျားတို့၏ မာယာ (၉)သွယ်

- ၁။ အမျိုးဂုဏ်ကိုပြတတ်ခြင်း။
- ၂။ ပညာဂုဏ်ကိုပြတတ်ခြင်း။
- ၃။ ပစ္စည်းဂုဏ်ကိုပြတတ်ခြင်း။
- ၄။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းပြုတတ်ခြင်း။
- ၅။ အစဉ်မပြတ် နောက်ယောင်ခံခြင်း။
- ၆။ အစားအသောက် လက်ဆောင်များ ပေးတတ်ခြင်း။
- ၇။ မြှောက်ပင့်ချီးမွမ်းတတ်ခြင်း။
- ၈။ အဝတ်အစားပြောင်းလဲဝတ်တတ်ခြင်း။
- ၉။ ကိုယ်ကာယ တောင့်တင်းကျန်းမာခြင်းကို ပြတတ်ခြင်း။

ယောက်ျားမြတ်တို့ လက္ခဏာ (၃၂)ပါး

ယင်းလက္ခဏာတော်များသည် စကြဝတေးမင်းနှင့်
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တို့ အတွက်သာ အပြည့်အစုံရှိသည်။ သာမန်
ယောက်ျားတို့မှာ ထိုလက္ခဏာအပြည့်အစုံ မရှိ။ အချို့အဝက်
အစိတ်ပိုင်းလောက်သာ ရှိသည်။ မြင့်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်၊

အလတ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ အညံ့စားပုဂ္ဂိုလ် စသည်ရှိရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်အဆင့်
လိုက် လက္ခဏာကောင်း အများအနည်းရှိတတ်လေသည်။

၁။ ပြည့်ဖြိုးညီညာသော ခြေဖဝါးအပြင်ရှိခြင်း၊

၂။ ၁၀၈-ကွက် စက်လက္ခဏာအပြည့်အစုံ ခြေဖဝါး၌
ပါခြင်း၊

၃။ သူတစ်ပါးတို့ထက် လုံးဝန်းရှည်သော ဖနောင့်ရှိခြင်း၊

၄။ ရင်းတုတ်ဖျားသွယ် ရှည်လျားညီညာသော ခြေချောင်း
လက်ချောင်း ရှိခြင်း၊

၅။ ဖွားစအခါကဲ့သို့ အမြဲနုနယ်သော လက်ခြေများရှိခြင်း၊

၆။ အတိုအရှည်မရှိ၊ ညီညာသောလက်ချောင်း ခြေချောင်း
ရှိခြင်း၊

၇။ မြင့်တက်သော ဖမျက်ရှိခြင်း၊

၈။ ခြေသလုံး၏ ရှေ့နောက် နံပါး၌ အသားစိုင်များရှိ၍
သလေးစပါးနှင့် တူခြင်း၊

၉။ ကိုယ်ခန္ဓာအဖြောင့်ထား၍ ဒူးဆစ်များကို မှီသောလက်
ရှိခြင်း၊

၁၀။ အအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသော အင်္ဂါဇာတ်ရှိခြင်း။

၁၁။ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝါဝင်း၍ လုံးကျစ်သော ကိုယ်
အနေအထားရှိခြင်း။

၁၂။ နုနယ်သော အရေအသားရှိခြင်း၊

၁၃။ မွေးညင်းတစ်တွင်း၌ အမွေးတစ်ပင်စီသာ ပေါက်ခြင်း၊

၁၄။ ထိုမွေးညင်းတို့သည် လက်ယာရစ် လှည့်၍ အများ
ကော့တက်ပြီး မျက်စဉ်းညိုရောင်ရှိခြင်း၊

၁၅။ ဖြောင့်စဉ်းသော ကိုယ်ခန္ဓာရှိခြင်း၊

၁၆။ လက်ဖမိုး၊ ခြေဖမိုး၊ ပခုံးစွန်း၊ လည်ကုတ်၊ (၇)ဌာနတို့၌
ပြည့်ဖြိုးခြင်း၊

၁၇။ ခြင်္သေ့မင်း၏ ရှေ့ပိုင်း ကိုယ်ကဲ့သို့ ရှေ့နောက်
အောက်ထက်ပြည့်စုံသော ကိုယ်ရှိခြင်း၊

၁၈။ လက်ပြင်းရိုးနှစ်ခုကြား ပြည့်ဖြိုးသောအသားရှိခြင်း၊

၁၉။ အလံနှင့်အရပ် ညီမျှစွာရှိခြင်း၊

၂၀။ အညီအမျှကုံး၍ လှသော ပခုံး၊ လည်ပင်းရှိခြင်း၊

၂၁။ အရသာကို ဆောင်ယူနိုင်သော အကြောကောင်းများ
ရှိခြင်း၊

၂၂။ ခြင်္သေ့၏ အောက်မေးကဲ့သို့ အထက်မေး၊ အောက်မေး
ရှိခြင်း၊

၂၃။ သွားပေါင်း လေးဆယ်ရှိခြင်း၊

၂၄။ ညီညာတိကျသော သွားရှိခြင်း။

၆၈ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘိ-အေ)

- ၂၅။ ကျိုးကြံမရှိ-စေသောသွားရှိခြင်း၊
 ၂၆။ သွားများအားလုံး ဖြူစင်၍ ထင်ရှားသောသွားစွယ်ရှိခြင်း၊
 ၂၇။ နှာခေါင်းပေါက်၊ နားပေါက်တို့ထိ သုံးသပ်နိုင်သော
 ရည်ပြန်သောလျှာရှိခြင်း၊
 ၂၈။ ကရဝိက်သံ၊ ဗြဟ္မာမင်းအသံကဲ့သို့ သာယာချိုမြိန်သော
 အသံ ရှိခြင်း၊
 ၂၉။ ညိုသင့်ရာအရပ်၌ အလွန်ညိုသောမျက်လုံးရှိခြင်း၊
 ၃၀။ ပွားသစ် စနွားငယ်၏ မျက်လုံးအိမ်ကဲ့သို့ မျက်လုံးအိမ်
 ရှိခြင်း၊
 ၃၁။ မျက်ခုံးနှစ်သွယ် အလယ်တည့်တည့်၌ ဥဏ္ဏလုံမွေးရှင်
 ရှိခြင်း၊
 ၃၂။ နဖူးသင်းကျစ်ရှိခြင်း။

ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သော အတတ်(၁၈)ပါး

ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်တို့ ဟူသည်
 အောက်ပါအတတ် (၁၈)မျိုးတွင် အနည်းဆုံး တစ်မျိုးကို
 ထူးချွန်စွာ တတ်မြောက်ထားကြရမည်။ (၂)ခုအထက် တတ်ပါက
 ပို၍ပင် ယောက်ျားကောင်း ပီသသည်ဟု ဆိုပါသည်။

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စုံ ၆၉

- ၁။ အကြားအမြင်အတတ်(ဗေဒင်အတတ်) (သုတိ)
 ၂။ ဓမ္မသတ်ဥပဒေအတတ် (သမ္မုတိ)
 ၃။ ဂဏန်းသင်္ချာအတတ် (သင်္ချာ)
 ၄။ တံစဉ်း၊ စူး၊ ဆောက်အတတ် (ယောဂါ)
 ၅။ နီတိကျမ်းအတတ် (နီတိ)
 ၆။ ယာယီယတြာစသောဗျာကရိုဏ်းအတတ် (ဝိသေသက)
 ၇။ စောင်းညှင်းစသော ကဗျာလင်္ကာအတတ် (ဂန္ထဗျာ)
 ၈။ လက်ဆစ်ချိုး ရေတွက်ခြင်းအတတ်
 (ဂဲဩမေထရီအတတ်) (ဂဏိက)
 ၉။ ဒူးလေး-လင်းလေးအတတ် (ဓနုဗေဒါ)
 ၁၀။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် စကားအတတ်
 (သမိုင်းပညာ) (ပုရာဏ)
 ၁၁။ ဆေးကုအတတ် (တိကိစ္ဆ)
 ၁၂။ ရယ်ရွှင်မှုအတတ်(ပုံပတ္တမြေအတတ်) (ထုတိဟာသ)
 ၁၃။ ဟူးရားနက္ခတ်အတတ် (ဇောတိ)
 ၁၄။ လှည့်ပတ်တတ်သောအတတ် (မာယာ)
 ၁၅။ ဆန်းကျမ်းအတတ် (ဆန္ဒ)
 ၁၆။ သံတမန်အတတ်၊ စကားပြောကောင်း ၊

၇၀ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မစရိယ၊ ဘိ-အေ)

ကဗျာလင်္ကာအတတ်	(ကေတု)
၁၇။ မန္တန်အတတ်	(မန္တန)
၁၈။ သဒ္ဒါကျမ်းအတတ်	(သဒ္ဒါ)
(လောကနိတိကျမ်းအလို)	

ယောကျ်ားတို့လက္ခဏာ (၄)ပါး

- ၁။ မှန်ကန်စွာပြောဆိုခြင်း၊
- ၂။ ဥစ္စာရှိခြင်း၊
- ၃။ ပညာရှိတို့အား တိုင်ပင်ခြင်း၊
- ၄။ လျှို့ဝှက်အပ်သည်ကို သူတစ်ပါးအား မပြောကြားခြင်း။

ယောကျ်ားကောင်းတို့၏ စိတ်ဓာတ်သဘော

- သူတစ်ပါးတို့၏ ဂုဏ်မဲ့စကား- မကောင်းကြောင်းကို မေးသော်လည်း ထင်ရှားစွာပြု၍ မပြော။
- သူတစ်ပါးဂုဏ်ရှိစကား-ကောင်းကြောင်းကို မမေးသော်လည်း ထင်ရှားစွာ ပြု၍ ပြောတတ်၏။

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်ခု ၇၁

- မိမိ၏ ဂုဏ်မဲ့စကား-မကောင်းကြောင်းကို မမေးသော်လည်း ထင်ရှားစွာပြု၍ ပြော၏။
- မိမိ၏ ဂုဏ်ရှိစကား-ကောင်းကြောင်းကို မေးသော်လည်း ထင်ရှားအောင်ပြု၍ မပြော။

ယောကျ်ားယုတ်တို့၏ စိတ်ဓာတ်သဘော

- သူတစ်ပါးတို့၏ ဂုဏ်မဲ့စကား-မကောင်းကြောင်းကို မမေးသော်လည်း ထင်ရှားအောင်ပြု၍ ပြော၏။
- သူတစ်ပါးတို့၏ ဂုဏ်ရှိအောင်-ကောင်းကြောင်းကိုမူ မေးသော်မှ ထင်ရှားအောင်ပြု၍မပြော။
- မိမိဂုဏ်ရှိစကား-ကောင်းကြောင်းကိုမူ မမေးသော်လည်း ထင်ရှားအောင် ပြု၍ပြော၏။
- မိမိ၏ဂုဏ်မဲ့စကား-မကောင်းကြောင်းကို မေးသော်မှ ထင်ရှားစွာ ပြု၍မပြော။

၇၄ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မစရိယ၊ ဘိ-အေ)

ပြည်ပြီးရမည် ယောက်ျားကောင်းအင်္ဂါ (၇)မျိုး

လက်ဝဲပခုံး:	လက်ယာလက်ဖမိုး
လက်ယာပခုံး:	လက်ဝဲခြေဖမိုး
လက်ဝဲလက်ဖမိုး:	လက်ယာခြေဖမိုး
	လည်ကုတ်

ယောက်ျားတို့ ရန်အောင်ရန်ပြုနည်း (၅)မျိုး

မိမိလုံ့လ အစွမ်းဖြင့် အောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခြင်း၊
 အဆွေခင်ပွန်းကောင်းဖြင့် အောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခြင်း၊
 ပြောင့်မှန်တည်ကြည်သောစကားဖြင့် အောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခြင်း၊
 တံစိုးလက်ဆောင်ပြု၍ အောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခြင်း၊
 ဆွေမျိုးဆက်နွယ်မှုဖြင့် အောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားခြင်း။

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စုံ ၇၃

ယောက်ျားကောင်းတို့၌ မရှိအပ်သောတရား(၇)ပါး

- သဒ္ဓါတရားမရှိခြင်း၊
- မကောင်းမှုကို မရှက်တတ်ခြင်း၊
- မကောင်းမှုကို မကြောက်တတ်ခြင်း၊
- အကြားအမြင် ပညာနည်းခြင်း၊
- ပျင်းရိခြင်း၊
- သတိမရှိမှုခြင်း၊
- ပညာမဲ့ခြင်း။

ယောက်ျားကောင်း ခေါင်းဆောင်(မင်း)တို့
စိုင်းပြည်သာယာကျင့်ဖွယ်ရာများ

ဘုရင်မင်းခေါင် နန်းတက်လျှင် စည်းတပြစ်ကို
မတော်မူ၍-

“အဘိုး၊ အဘယ့်သို့ကျင့်သော် ပြည်ထဲငြိမ်းချမ်း
သာယာပြောအံ့နည်း”

ဟူ၍ မေးတော်မူ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော မင်းတရား၊ မြတ်သောတရားကို ရှေးရှုတော်မူ၍ ပြည်သူတို့၌ ဖြစ်သော အမွေအနှစ်၊ အခွန် အတုပ်၊ ပြည်ထုံးစံ၊ အကောက်၊ အအောင်၊ ဆိပ်တည်ပွဲ တံခါး-ကင်းသင်း စသည်တို့ကို အဆက်ဆက်သော မင်းတို့ ထက် သက်သာရာ ရသဖြင့် ဝပြောသာယာစည်ပင်သည် ဖြစ်ရာ၏”

ပြည်ကြီးအရှင်ဖြစ်သော မင်းတို့သည်-

- ၁။ ပြည်တံခွန်ကိုမလှဲရာ
- ၂။ ပြည်ဦးကင်းကို မနိမ့်ရာ
- ၃။ ပြည်စွယ်၊ ပြည်သွားကို မချိုးရာ
- ၄။ ပြည်မျက်လုံးကို မနှိုက်ရာ
- ၅။ ပြည်မျက်နှာကို မဖျက်ရာ
- ၆။ ပြည်ခြေ ပြည်လက်ကို မဖြတ်ရာ
- ၇။ ပြည်ဝမ်းကို မဖောက်ရာ
- ၈။ ပြည်ကျေးဇူးကို မထိမ် ရာ
- ၉။ ပြည်၏နားကို မဖျက်ဆီးရာ
- ၁၀။ ပြည်တံခွန်ကိုမလှဲရာဟူသည် - သီလရှိ ရဟန်းသံဃာများ ပညာရှိ ရဟန်းသံဃာများကို မနိမ့်ရန်၊ မဖျက်ဆီးရန်။

- ၁။ ပြည်ဦးကင်းကိုမနိမ့်ရာဟူသည် - တိုင်းရေးပြည်ရွာကို စီမံဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သော မူးမတ်ပညာရှိကြီးများကို မနိမ့်ကွက်ရ။
- ၂။ ပြည်စွယ်၊ ပြည်သွားကို မချိုးရာဟူသည် - သူရသတ္တိရှိကြသော မင်းညီမင်းသား၊ ဆွေတော်မျိုးတော်များကို မဖျက်ဆီးရ။
- ၃။ ပြည်မျက်လုံးကို မနှိုက်ရာ ဟူသည် - အတတ်ပညာ တတ်ကျွမ်းသော စက်မှုလက်မှု ပညာရှင်များ၊ ဆေးဆရာ စသည်များကို မဖျက်ဆီးရ။
- ၄။ ပြည်မျက်နှာကို မဖျက်ရာဟူသည် - တိုင်းပြည်အတွင်း ရပ်ရည်ချောမောလှပသော သမီးပျိုများကို မဖျက်ဆီးရ။
- ၅။ ပြည်ခြေ ပြည်လက်ကို မဖြတ်ရာဟူသည် - ရဲမက်စစ်သည် ဗိုလ်ပါများနှင့် စစ်လက်နက် ကိရိယာပစ္စည်းများကို မဖျက်ဆီးရ။

၇၆ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(မွေစရိယ၊ ဘီ-အေ)

၇။ ပြည်ဝမ်းကို မဖောက်ရာဟူသည် - စားနပ်ရိက္ခာပေါများအောင် ပြုလုပ်ကြသော သူဌေးသူကြွယ်များ၊ ကုန်သည်ပွဲစား လယ်သမားများကို မဖျက်ဆီးရ။

၈။ ပြည်ကျေးဇူးကို မထိမ် ရာဟူသည် - ပြည်ရှိ၍ မင်းရှိရသည်၊ ပြည်ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထိမ်ဝှက်မထားရ။

၉။ ပြည်၏နားကို မဖျက်ဆီးရာဟူသည် - ပြည်အတွက် သစ္စာရှိသော သူလျှို့များကို မဖျက်ဆီးရ။

- ချစ်သည်မုန်းသည်မရှိ၊ ထုံးစံနှင့်အညီ ဒဏ်ကို ပေးတော်မူခြင်း၌ ယမမင်းကဲ့သို့ ကျင့်တော်မူရာသည်။
- ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့အား နှိမ်နင်းချိုးမြှောက်တော် မူခြင်း၌ သိကြားမင်းကဲ့သို့ ကျင့်တော်မူရာသည်။
- ပြည်ဆီ၊ ရွာခွန်တို့ကို တဖြည်းဖြည်း ဆောင်တော်မူခြင်း၌ နေမင်းကဲ့သို့ ကျင့်တော်မူရာသည်။
- ကိုယ်တော်ကို သူတစ်ပါးတို့မြင်၍ ရွှင်စေအပ်သည်၌ ပန္နရသ လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ ကျင့်တော်မူရာသည်။

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ ၇၇

- ဥစ္စာပရိက္ခရာတို့ကို တောင့်တတော်မမူအပ်သည် မဟာ သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ ကျင့်တော်မူရာသည်။

- ပြည်သူတကာတို့ စီးပွားကို ဆောင်တော်မူရာ၌ မဟာ ပထဝီမြေကြီးကဲ့သို့ ကျင့်တော်မူရာသည်။

- ပြည်ရွာ၌ ဖြစ်သော အမှုမျိုးတို့ကို သူလျှို့ထား၍ သိအောင်ပြုရာ၌ လေကဲ့သို့ ကျင့်တော်မူရာသည်။

- မူးမတ် ဗိုလ်ပါ (ဝန်ထမ်း)တို့အား မျိုး ရိက္ခာဆုလာဘ် မပြတ် ပေးရာ၌ ပဇ္ဇနန်နတ်ကဲ့သို့ ကျင့်တော်မူရာသည်။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း-

- ပညာရှိတို့နှင့် မပြတ် တိုင်ပင်တော်မူသည်လည်း တစ်ပါး။
- မူးတော်မတ်တော်တို့နှင့် အမှုမျိုးကို ညီညွတ်စွာ ပြုသည်လည်းတစ်ပါး။
- အခွန်ခံခြင်း၊ ဒဏ်ပေးခြင်း၌ အရိုးကို ထူတော်မူသည်လည်း တစ်ပါး။
- သက်ကြီးရွယ်လွန်တို့အား မြတ်နိုးတနာ ပြုတော်မူသည် လည်း တစ်ပါး။
- ပြည်သူသားသမီးတို့ကို နိုင်ထက်စီးကဲယူတော် မမူသည် လည်း တစ်ပါး။

၇၈ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘိ-အေ)

- ပြည်တွင်းပြည်ပ၌ စောင့်နေကုန်သော နတ်တို့အား ပေးမြဲသော ဝတ်ကို ပေးတော်မူသည်လည်း တစ်ပါး။
- ရဟန်းသံဃာတို့အား ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်တော်မူသည်လည်း တစ်ပါး။

ဤသို့ ပြည်ရွာစည်ပင်စေအပ်သော အပရိဟာနိယ တရား ၃၅ ပါးကို ရွှေနလုံးတော်ထား၍ မှည့်မှဆွတ်သော ဥယျာဉ်သည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တရွေ့ရွေ့ ပွားစေအပ်သော ပိုးနကျယ် တို့ကိုလည်းကောင်း ပုံပမာပြု၍ ကျင့်တော်မူရာ သည်။

ယောက်ျားကောင်း အမတ်(ပြည်သူ့အကျိုးဆောင်)၏ ကျင့်ရာ အင်္ဂါ (၈)ပါး

- အကြားအမြင်များခြင်း၊
- သီလရှိခြင်း၊
- ရဲရင့်ခြင်း၊
- လုံ့လဝီရိယ ရှိခြင်း၊
- အမှုကို ပြီးပြတ်အောင်ပြုတတ်ခြင်း၊
- စွမ်းပကားခွန်အား ရှိခြင်း၊

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ ၇၉

သူ့ဥစ္စာလိုချင်မှု မရှိခြင်း၊
ချစ်ဖွယ်သော အရောင်အဆင်းရှိခြင်း။

ယောက်ျားကောင်း(သံတမန်)တို့ ကျင့်ရာအင်္ဂါ(၈)ပါး

- ကြားလွယ်ခြင်း၊
- သူတစ်ပါးကြားလွယ်အောင် ဆိုတတ်ခြင်း၊
- အားထုတ်၍ မှတ်သားခြင်း၊
- အမြဲမှတ်သားမှုပြုခြင်း၊
- အရိပ်အခြည်ကို သိတတ်ခြင်း၊
- သူတစ်ပါးကို သိစေတတ်ခြင်း၊
- စီးပွားရှိသည် မရှိသည်၌ လိမ္မာခြင်း၊
- ငြင်းခုံခိုက်ရန်မဖြစ်တတ်ခြင်း။

အဋ္ဌကနိပါတ်-အင်္ဂုတ္တိုရ်

သံတော်ခံ(တမန်) ယောက်ျားကောင်းတို့၏ အင်္ဂါ(၆)ပါး

- ပညာရှိရခြင်း၊
- စကားတတ်ရခြင်း၊

၈၀ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ၊ အိ-အေ)

ရဲရင့်ရခြင်း၊

သူ့စိတ်ကိုသိတတ်ခြင်း၊

ယဉ်ကျေးလိမ္မာခြင်း၊

ဆိုတိုင်းကို ပြန်လည်ပြောနိုင်ခြင်း

ရာဇနိတိ

အလုပ်သမားကောင်း ယောက်ျား၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ(၆)ပါး

- အရှင်ကိုမကောင်းမှုမှ တားမြစ်ပေးတတ်ခြင်း၊
- အစီးအပွားရှိသည်၌ ယဉ်စေတတ်ခြင်း၊
- အရှင်လျှို့ဝှက်အပ်သော အရာကို လျှို့ဝှက်ခြင်း၊
- အရှင်ကျေးဇူးသတင်းရှိသည်ကို ပြုတတ်ခြင်း၊
- အမှုအရေးဘေးရန်ရှိသောအခါ အရှင်ကို စွန့်လွှတ်မထားခြင်း၊
- ပေးအပ်သောအခါ၌ အရှင်အားကိုးပေးခြင်း။

ယောက်ျားအမှုထမ်းကောင်း၏ အင်္ဂါ(၇)ပါး

အရှင်၏ အလိုကို သိတတ်ခြင်း၊

စင်ကြယ်သန့်ပြန့်သော နေမှုထိုင်မှုရှိခြင်း၊

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ ၈၁

လိမ္မာယဉ်ကျေးသော အမှုအရာရှိခြင်း၊

မရမ်းမကား တရားကို စောင့်ခြင်း၊

ကျမ်းဂန် အကြားအမြင် မှားခြင်း၊

လိုချင်တပ်မက်မှုနည်းရခြင်း၊

မမေ့မလျော့ သတိ ရှိရခြင်း။

(အတွင်းဝန်) ယောက်ျားကောင်း၏ အင်္ဂါ(၈)ပါး

ဣန္ဒြေစောင့်စည်းခြင်း၊

အထူးထူးသော ဘာသာတတ်ရခြင်း၊

အရှင်၏ အလိုကို သိတတ်ခြင်း၊

အတတ်ပညာအမျိုးမျိုး တတ်ထားရခြင်း၊

အမျိုး၏ အကျင့်ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ညီခြင်း၊

အရှင်ကို ကြောက်ရွံ့ရိသေမှုရှိရခြင်း၊

သဘောကောင်းခြင်း၊

တရားနှင့်မွေ့လျော်နေတတ်ခြင်း။

ယောကျ်ားကောင်းစစ်သူကြီးတို့ကျင့်ရာ အင်္ဂါ(၉)ပါး

- * တစ်ဖက်ရန်သူကို နှိမ်နင်းနိုင်သော ပညာရှိခြင်း၊
- * အောင်မြင်ရာ မြေကို သိတတ်ခြင်း၊
- * အရေးမသာ၍ ပျက်သောအခါ စစ်သည်ရဲမက်တို့ကို မစွန့်လွှတ်-မထားခဲ့ခြင်း၊
- * ချမ်းသာဆင်းရဲ အတူတူမျှတခံစားတတ်ခြင်း၊
- * စွမ်းပကားခွန်အားကြီးခြင်း။
- * စင်ကြယ်သန့်ပြန့်သော အကျင့်ရှိခြင်း၊
- * သေနင်္ဂဗျူဟာကျမ်းတတ်ခြင်း၊
- * စစ်သည်ရဲမက် မပင်ပန်းအောင် စီရင်တတ်ခြင်း၊
- * လုံ့လရဲရင့်ခြင်း ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။

ယောကျ်ားကောင်းတို့ မတိုင်ပင်အပ်သူ(၈)ယောက်

- ၁။ ရာဂကြီးသူ
- ၂။ ဒေါသကြီးသူ
- ၃။ မောဟကြီးသူ
- ၄။ မာနကြီးသူ

၅။ လောဘရမ္မက်ကြီးသူ

၆။ ပျင်းရိသူ

၇။ တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ကြံ ကျိတ်လုပ်တတ်သူ

၈။ လူမိုက်

သိနိဗ္ဗတ်သမီးလိုလားသော ယောကျ်ားကောင်း

ဗာရာဏသီပြည်၌ သုစိပရိဝါရသူဌေးသည် အလှူပေးသည်၊ သီလဆောက်တည်သည်၊ သူ၏မယား၊ သားသမီး၊ ကွန်အမှုလုပ်တိုသည်လည်း ငါးပါးသီလ၌ တည်ကြသည်။

တစ်နေ့ သုစိပရိဝါရသူဌေးသည် ငါ့ထက် သီလစင်ကြယ်သောသူသည် လာက ငါ့အိပ်ရာကို ပေးခြင်းငှာ သင့်၊ အသစ်ဖြစ်သော အိပ်ရာနေရာသစ်၌သာ အိပ်စေသင့်သည် ဟု စဉ်းစားပြီး မိမိအိပ်ရာဘေး၌ အိပ်ရာခုတင်အသစ်ကို ဖြုတ် စီရင်ထားသည်။

ထိုအခါ ဝိရူပက္ခနတ်မင်းကြီး၏ သမီး ကာဠကဏ္ဍီနှင့် အာရဋ္ဌနတ်မင်းကြီး၏ သမီး သိရိတို့သည် အနောက်တောင်အိုင်သို့ ရေချိုးရန်လာစဉ် တိုက်ဆိုင်နေ၍-

“ငါသည် လောကကို စီရင်၏။ သို့အတွက် ငါ့သား အလှူငွေရေချိုးသင့်သည်”

ဟု ကာလကဏ္ဍိနတ်သမီးက ဆိုသည်။

“ငါသည် လူအများကို အစိုးရခြင်းကို ပေးတတ်သည်။ သို့တွက် ငါသာ အလျင်ရေချိုးသင့်သည်”

ဟု သီရိနတ်သမီးက ဆိုသည်။

နတ်သမီးနှစ်ယောက် အငြင်းအခုံသည် နတ်မင်းကြီး လေးပါးထံ ရောက်သည်။ နတ်မင်းကြီးများက မဆုံးဖြတ်နိုင်၊ သိကြားမင်းထံ ရောက်သည်။ သိကြားမင်းလည်း မဆုံးဖြတ်နိုင်။

“သိကြားမင်းက ဗာရာဏသီပြည် သုစိပရိဝါရသူဌေး၏ အိမ်၌ရှိသော အိပ်ရာနေရာသစ်၌ အိပ်ခွင့်ရသောသူသည် ဦးစွာ ရေချိုးထိုက်သည်။ ထိုနေရာသို့သွား၍ အိပ်ခွင့်ရရန် ကြိုးစားပါ”

ဟု အကြံပြုသည်။

ပထမကာဠကဏ္ဍိ နတ်သမီးက အညိုရောင်ဝတ်ပြီး သူဌေးထံသွားပြီး အိပ်ရာ၌ အိပ်ခွင့်ကို တောင်းသည်။ သူဌေးက အမျိုးအမည်ကို မေးပြီး-

“ကာဠကဏ္ဍိနတ်သမီး၊ သင်သည် အဘယ်သီလအကျင့် ရှိသော ယောက်ျား၌ စိတ်ညွတ်ပါသနည်း”

ဟု မေးသည်။

“သူဌေး၊ ကျေးဇူးကို ချေဖျက်တတ်သော-

- အပြိုင်ပြိုင်တတ်သော

- ချုပ်ချယ်တတ်သော

- ငြူစု၍ ဝန်တိုတတ်သော

- စဉ်းလဲတတ်သော

- ရသမျှစည်းစိမ်ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ထိုယောက်ျားကို ငါနှစ်သက်ပါ၏။

- အမျက်ထွက်တတ်သော

- ရန်ငြိုးလည်း ဖွဲ့တတ်သော

- ကုန်းတိုက်စကားကို ဆိုတတ်သော

- အဆွေခင်ပွန်းကို ဖျက်ဆီးတတ်သော

- ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ဆိုတတ်သော

- ကြမ်းကြုတ်သော ထိုယောက်ျားကို ငါသည် ပို၍ နှစ်သက်ပါ၏။

ယနေ့ ပြုအပ်သော အမှု နက်ဖြန်ပြုအပ်သော အမှုဟူ၍ မိမိကိုစွဲကို မသိသော ယောက်ျားသည် ဆိုဆုံးမအပ်သည်ရှိသော် အမျက်ထွက်၏။

ထိုယောက်ျားသည် မြတ်သောသူကို မထေမဲ့မြင် ပြုတတ်၏။

- ကာမဂုဏ်တို့၌ မပြတ်မက်မောတတ်သော

- ခပ်သိမ်းသော အဆွေခင်ပွန်းတို့မှ ယုတ်သော

ထိုယောက်ျားကို ငါသည်ချစ်၏။ ထိုယောက်ျားအပေါ်၌ ငါသည် စိုးရိမ်စိတ်ကင်းပါ၏။

ကာဠကဏ္ဍိ(ကာဠိ)နတ်သမီးက ထိုသို့ ဖြေဆိုသောအခါ ဘုရား အလောင်း သူဌေးက ပယ်ပြီး နှင်ထုတ်လေသည်။

“သူဌေးကြီး၊ ငါ သင့်မှာ ထိုကျေးဇူးချေဖျက်တတ်သော သဘော မရှိဟု သိပါ၏။ လောက၌ သီလပညာမရှိသော သူတို့သည် ဥစ္စာပစ္စည်းများစွာ ပေါင်းစုကုန်၏။ ငါနှင့် ငါ၏ မောင်ဒေဝအမည်ရှိ နတ်သားတို့သည် ထိုဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို ဖျက်ဆီးပါ၏။”

နတ်သမီးက ဤသို့ဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ သီရိနတ်သမီးသည် ရွှေသောအဆင်းရှိသော အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်လျက် နံ့သာပျောင်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ကာ သူဌေးထံသို့လာပြီး နေရာအိပ်ခွင့် တောင်းသည်။ သူဌေးက ယခင်အတိုင်းပင် အမျိုးအကျင့်ကို မေးသည်။

“သူဌေးကြီး၊ ငါသည် ပညာရှိသော ဂေတရဋ္ဌနတ်မင်း၏ သမီးဖြစ်ပါသည်။ သီရိအမည် ရှိပါသည်။ လက္ခိဟူ၍လည်း ခေါ်ပါသည်။ ငါ့ကို မြေကြီးနှင့်တူသော၊ ကြီးသောပညာရှိသော နတ်သမီးဟု လူတို့ သိကြပါသည်။ သင်၏ထံ၌ နေလို၍ ခွင့်လာတောင်းပါသည်။ နေခွင့်ပေးပါ။”

“လက္ခိနတ်သမီး၊ သင်သည် အဘယ်သို့ သီလရှိသော၊ အဘယ်သို့ အကျင့်ရှိသော ယောက်ျား၌ စိတ်နှလုံး သက်ဝင်ပါ သနည်း။”

“သူဌေးကြီး၊ ချမ်းသော်လည်းကောင်း

- ပူသော်လည်းကောင်း
- လေ၊ နေပူရှိသော်လည်းကောင်း
- မှက်၊ ခြင်၊ မြွေ၊ ကင်း၊ သန်း ရှိသော်လည်းကောင်း
- လုံ့လပြုတတ်သော
- အလုံးစုံသော ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းရှိသောအခါ
- ညဉ့်နေ့ပတ်လုံး မပြတ် လုံ့လပြုတတ်သော
- ထိုယောက်ျားမျိုးကို ငါသည် နှစ်သက်၏။ စိတ်ဝင်စား

ပြောဆိုပါ၏။

- အမျက်မထွက်တတ်သော
- အဆွေခင်ပွန်းကောင်းလည်းရှိသော
- စွန့်ကြဲခြင်းလည်းရှိသော
- သီလနှင့်ပြည့်စုံသော
- မစဉ်းလဲသော
- ဖြောင့်မှန်သော
- ချီးမြှောက်ခြင်းကို ပြုတတ်သော
- ပြေပြစ်သိမ်မွေ့သောစကားရှိသော
- ကြီးမြတ်သော အဖြစ်သို့ ရောက်သော်လည်း
- နိမ့်ချသောစိတ်ရှိသော

ထိုယောက်ျားအပေါ်၌ သမုဒ္ဒရာ၏ အဆင်းကို ကြည့်သည်ရှိသော် အဆင့်ဆင့်သော လှိုင်းတံပိုးသည် ထင်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ထိုယောက်ျား၌ ငါသည် ပီတိအဟုန်ဖြင့် ပြန်ပြောပါ၏။

- အကြင်ယောက်ျားသည် အဆွေခင်ပွန်း၌လည်းကောင်း
 - အဆွေခင်ပွန်းမဟုတ်သော သူ၌လည်းကောင်း
 - မြတ်သောသူ၌လည်းကောင်း
 - တူသောသူ၌လည်းကောင်း
 - ယုတ်သောသူ၌လည်းကောင်း
 - အကျိုးတို့ကို ကျင့်သောသူ၌လည်းကောင်း
 - အကျိုးမဲ့ကို ကျင့်သောသူ၌လည်းကောင်း
 - မျက်မှောက်၌လည်းကောင်း
 - မျက်ကွယ်၌လည်းကောင်း
 - ချီးမြှောက်ခြင်းကို ပြုကျင့်၏။
 - တစ်ရံတစ်ခါမျှ ကြမ်းတမ်းသောစကားကိုမဆို
 - သေသော်လည်းကောင်း၊ ရှင်သော်လည်းကောင်း
- ထိုသူ၏ အဆွေခင်ပွန်းသည်ဖြစ်၏။

ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီးသော ယောက်ျားတို့တွင် နှစ်သက်ဖွယ်သော အသရေကို ရ၍ ဂုဏ်ကျေးဇူးတစ်ပါး ပြည့်စုံသော ထိုယောက်ျား၏ အဆွေခင်ပွန်းသည် ဖြစ်၏။

- နည်းသောပညာရှိသော
 - ကြမ်းကြုတ်သော သဘောရှိသော
 - မညီမညွတ်သော အကျင့်ကိုကျင့်သော
- ထိုယောက်ျားကို ငါသည် ကျင်ကြီးစွန့်ရာအရပ်ကဲ့သို့

ရှောင်ကြဉ်၏။

- သီလပညာရှိခြင်းကို မိမိသာပြု၏။
- သီလပညာမရှိခြင်းကိုလည်း မိမိသာပြု၏။
- တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏ သီလပညာရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းကို မပြုလုပ်နိုင်ပါ။

သိရိနတ်သမီး၏ စကားကို သူဌေးသည် နှစ်သက်၍ နိပ်ရာနေခွင့်ကို ပေးလေသည်။

(ဟိန္ဒူဝါဒ၌ ကာဠီနတ်သမီးကို လောကကို ဖျက်ဆီးသူ နတ်ဆို၏။ (သိရိ) လက္ခို=လက်ချမီးကို နတ်ကောင်းဟူ၍ ယနေ့ထိ ယူဆလက်ခံထားပါသည်။)

၃၈၂-သိရိကာဠကဏ္ဍိဇာတက (ဆက္ကနိပါတ)

ယောက်ျားကောင်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုများ

ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်သည် မိမိအိမ်ထောင်၊ မိမိရပ်ရွာ၊ မိမိပတ်ဝန်းကျင်၊ မိမိအလုပ်၊ မိမိနိုင်ငံကို ဦးစီးဆောင်၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရသည်။ ထိုသို့ လုပ်ကိုင်

ဆောင်ရွက်ရာတွင် ခေါင်းဆောင်ကောင်း ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်စေရန်အတွက် အရည်အချင်းများ ပြည့်ဝရန် လိုအပ်ပါသည်။ အရည်အချင်း ပြည့်ဝမှ အများ၏ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကို ခံရပြီး ဦးစီးဦးဆောင်ကောင်း ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါမည်။

ယင်းခေါင်းဆောင်ကောင်း ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက် လိုအပ်သော ခေါင်းဆောင်မှု အင်္ဂါတို့ ရှိကြသည်။ ယင်းမှာ-

- (၁) သဒ္ဒါ = မိမိလုပ်နေရသော အလုပ်၏ မွန်မြတ်မှုကို သက်ဝင်ယုံကြည်မှုရှိခြင်း။
- (၂) အလုပ်တတ် = မိမိလုပ်မည့် အလုပ်၏ လုပ်ငန်းပမာဏ အစရှိသည်တို့ကို တတ်သိနားလည် ကျွမ်းကျင်ရမည်။
- (၃) တာဝန်ယူ = မိမိလုပ်သမျှ အလုပ်များကို မိမိတာဝန်ယူနိုင်ရမည်။
- (၄) တိုးအောင်လုပ် = မိမိစွမ်းရည်ထက်မြက်လာအောင် ကြိုးစားရမည်။
- (၅) စံပြဖြစ် = အများအတွက် နမူနာကောင်း စံပြပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရပါမည်။
- (၆) တာဝန်ရှာ = ကျလာ ပေးလာသော တာဝန်ကို မကြောက်ရ၊ ပြေးတွေ့ရဲ-ရင်ဆိုင်ရဲရမည်။

- (၇) အခိုင်းတတ် = လုပ်သားများအား ခိုင်းလိုက်သော အလုပ်ကို သေသေချာချာ နားလည်ရဲလား၊ ကြီးကြပ်မှုရှိရဲလား၊ ပြီးစီးအောင် လုပ်ရဲလားဟု အမြဲသတိရှိပြီး ခိုင်းစေတတ်ရမည်။
- (၈) မေတ္တာထား = ငယ်သားတိုင်း၏ လူမှုရေး အခြေအနေ၊ စိတ်ဓာတ် အခြေအနေ၊ ကျန်းမာရေးနှင့် သက်သာချောင်ချိရေး အခြေအနေတို့ကို ဂရုစိုက်ထားရမည်။
- (၉) ပညာပေး = မိမိလုပ်သားများ၊ တပည့်များ၊ မိတ်ဆွေများ သိသင့်သိထိုက် သိရှိနားလည်ထိုက်သော အကြောင်းအရာ ပညာရပ်များကို သိရှိနားလည်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမည်၊ ပညာပေးရမည်။

ယောက်ျားမြတ် သံဝရ

ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် သံဝရမင်းသားသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ သားတစ်ရာတွင် အငယ်ဆုံးသောသားတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။

မင်းကြီးသည် သားတစ်ယောက်လျှင် အတတ်ပညာ သင်ပေးသော အကြီးတော်အမတ် တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ ထားပေးသည်။

သံဝရမင်းသား၏ ဆရာဖြစ်သော အမတ်သည်ကား ဘုရားလောင်းဖြစ်သည်။ ထိုအမတ်သည် လိမ္မာ၏၊ ပညာရှိ၏၊ အဘအရာ၌တည်၏။

အမတ်တို့သည် သင်ပြီး သင်ပြီးကုန်သော မင်းသားတို့ကို မင်းကြီးအား အတတ်ကိုပြစေသည်။ မင်းသည် ထိုသားတို့အား နေပုဒ်မြို့ရွာတို့ကို ပေး၍ လွှတ်လိုက်လေသည်။

သံဝရမင်းသားသည် အလုံးစုံသော အတတ်ပညာ သင်ယူမှုကို တတ်မြောက်ပြီးသော် မိမိ၏ ဆရာ အမတ်ကို-

“ဆရာအမတ်၊ အကယ်၍ ဖခမည်းတော်က ကျွန်ုပ်ကို မြို့ရွာနေပုဒ်ကို ပေးအံ့၊ အသို့ပြုရအံ့နည်း”

ဟု မေး၏။

“မင်းသား၊ ထိုသို့ မြို့ရွာနေပုဒ်ကို ပေးငြားအံ့။ ထိုမြို့ရွာနေပုဒ်တို့ကို မယူပါနှင့်၊ မင်းကြီးကို အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်သည် အလုံးစုံသော သားတို့၏ အငယ်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် သွားသည်ရှိသော် ခမည်းတော်မင်းကြီး၏ ခြေရင်းတွင် မည်သူရှိပါမည်နည်း၊ ခမည်းတော်ခြေရင်း၌သာ နေပါမည်”

ဟု လျှောက်ထားပါလေ။

တစ်နေ့ သံဝရမင်းသားသည် မင်းကြီးထံ ဝင်၍ ရှိခိုး ကန်တော့သည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးက-

“ချစ်သား၊ အသို့နည်း၊ အတတ်ပညာသင်ကြားမှု ပြီးပြီလော”

“ခမည်းတော်ဘုရား၊ ပြီးပါပြီ”

“ချစ်သား၊ ထိုသို့ဆိုက သင့်အားလည်း မြို့ရွာ နေပုဒ်ကို ပေးပါအံ့”

“ဖခမည်းတော်၊ ထိုသို့ပေးက ခမည်းတော် ခြေရင်း၌ သားတော်မရှိ၊ ဆိတ်ညံ့ပါလိမ့်မည်၊ သားတော်သည် ခမည်းတော်၏ ခြေရင်း၌သာ နေလိုပါသည်”

မင်းကြီးသည် အလွန်နှစ်သက်သဘောကျပြီးလျှင်-

“သားတော်၊ ထိုသို့ဆိုက ကောင်းပြီ၊ နေပါလော့”

ဟု ဆိုကာ ခွင့်ပြုလေသည်။

ထို့နောက် သံဝရမင်းသားသည် ခမည်းတော်ခြေရင်းတွင် ခဏနေထိုင်ရင်း မိမိ၏ ဆရာအမတ်ကို-

“ဖခင်၊ တစ်ပါးသောအမှုကို အသို့ပြုရအံ့နည်း”

ဟု မေး၏။

“မင်းသား၊ မင်းကြီးထံ၌ ဥယျာဉ်ဟောင်းတစ်ခုကို ဆောင်းပါလော့”

“ဖခင်၊ ကောင်းပါပြီ”

မင်းသားသည် ဖခမည်းတော်ထံမှ ဥယျာဉ်ဟောင်း

တစ်ခုကို တောင်းပြီးလျှင် ထိုဥယျာဉ်၌ ဖြစ်ကုန်သော ပန်းသီးတို့ဖြင့် ပြည်ကို အစိုးရသော အကြီးအကဲတို့ကို ထောက်ပံ့လေ၏။

တစ်ဖန် ဆရာအမတ်ကို မေးပြန်၏။

“ချစ်သား၊ မင်းကိုပန်ကြား၍ မြို့တွင်း၌ ထမင်း ရိက္ခာကို သင်ချစ်သားသာလျှင် ပေးလော့”

သံဝရမင်းသားသည် ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြု၍ မြို့တွင်းဝယ် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မယုတ်စေကာမူ၍ ထမင်းရိက္ခာကို ပေးလေသည်။

သံဝရမင်းသားသည် အမှုပြုလုပ်တိုင်း မိမိဆရာကို မေး၍ပြုလုပ်သည်။

သံဝရမင်းသားသည် ဘုရားအလောင်းအမတ် အကြံ ပေးသည့်အတိုင်း ဖခမည်းတော် မင်းကြီးကို အသိပေးပြီး-

နန်းတွင်းကျွန်အလုပ်လုပ်သော သူတို့အားလည်းကောင်း၊ ဆင်မြင်းတို့အားလည်းကောင်း

ဗိုလ်ပါတို့အားလည်းကောင်း

အစား၊ အဝတ်၊ ရိက္ခာတို့ကို မယုတ်စေမူ၍ ပေးသည်။ တိုင်းစာစပါးမှ လာကုန်သော တမန်စသည် တို့ကို လည်းကောင်း

ကုန်သည်တို့၏ ကင်းခွန်ကိုလည်းကောင်း

ဤသို့ အစရှိသော ပြုဖွယ်ကိစ္စတို့ကို မိမိသာလျှင်ပြု၏။

ဤသို့လျှင် သံဝရမင်းသားသည် ဆရာအမတ်၏ အကြံပေးမှုဖြင့် အလုံးစုံသော အတွင်းနေသော သူတို့အား လည်းကောင်း၊

အပ၌နေသော သူတို့အားလည်းကောင်း

ပြည်သူတို့အားလည်းကောင်း

တိုင်းနေသူတို့အားလည်းကောင်း

ဧည့်သည်တို့အားလည်းကောင်း

အခွန်အတုပ်တို့ကိုလည်းကောင်း

ထိုသို့ သဘောရှိသော ထောက်ပံ့မှုတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ ခြင်းစွဲယူသည်။ ထို့ကြောင့် အလုံးစုံသော သူတို့သည် သံဝရမင်းသားအား ချစ်ခင်နှစ်သက်လိုကြသည်။

နောက်များမကြာမီဝယ် ဖခမည်းတော် မင်းကြီးသည် ဆရာညောင်စောင်း လဲလျောင်းချိန်ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ အမတ်တို့သည် မင်းကြီးထံသို့ ကပ်ရောက်ကာ-

“အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီး လွန်သော် ထီးဖြူကို အဘယ်သူအား ပေးရအံ့နည်း”

ဟု မေးလျှောက်ကြသည်။

“အမတ်တို့၊ ငါ၏သား အားလုံးသည် ထီးဖြူနှင့် ချစ်တန်သည်သာတည်း၊ သို့သော် ငါ၏သားတော်တို့တွင်

၉၆ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မစရိယံ၊ ဘိ-အေ)

သင်အမတ်တို့၏ စိတ်နှလုံးကို နှစ်သက်စေသော သားတော်ကို ထီးဖြူပေးကြပါလေ”

အမတ်တို့သည် မင်းကြီး နတ်ရွာစံသော် မင်းကြီးအား သဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စ ပြုပြီး၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် စုဝေးကြကုန်၍-

“ငါတို့၏ သခင်မင်းကြီးသည် အမတ်တို့ စိတ်နှလုံး နှစ်သက်ရာကို ထီးဖြူကို ပေးကြကုန်လော့ဟု မှာတော်မူခဲ့သည်။ သံဝရမင်းသားငယ်သည် ငါတို့၏ စိတ်နှလုံးကို နှစ်သက်စေပါသည်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင် သံဝရမင်းသားကို ထီးနန်း ထီးဖြူ အပ်ကြလေသည်။

သံဝရမင်းသားသည် ဘုရားလောင်း အမတ်၏ အဆုံးအမ၌ တည်၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြုသည်။

သံဝရမင်းသား၏ အစ်ကိုဖြစ်ကြသော (၉၉)ယောက်သော မင်းသားတို့သည် စုဝေးကြ၍-

“ငါတို့ ခမင်းတော် နတ်ရွာစံလျှင် ထီးနန်းကို သံဝရမင်းသားအား ဆောင်နှင်းကုန်၏။ သံဝရမင်းသားသည် အငယ်ဆုံးသော သားသာဖြစ်သည်။ ထီးနန်းကို မရထိုက် အကြီးဆုံး ဥပေါသထမင်းသားသာ ထီးနန်းရထိုက်သည့် အစ်ကိုကြီး ဥပေါသထအား ထီးနန်းပေးအံ့”

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ ၉၇

ဟု တိုင်ပင်ကြသည်။

ထို့နောက် စုဝေးချီတက်ကြပြီး ဗာရာဏသီပြည်ကို ခိုင်းကာ တမန်စာကို စေလွှတ်သည်။

“ငါတို့အား ထီးနန်းကို ပေးမည်လော၊ စစ်ကိုပြုမည်လော”

သံဝရမင်းသည် ထိုအကြောင်းကို ဘုရားလောင်း အမတ်အား ပြောကြားသည်။

“ဖခင်၊ ဤကိစ္စ အသို့ပြုပါရအံ့နည်း”

“မင်းကြီး၊ သင်မင်းကြီးအား နောင်တော်တို့နှင့် စစ်ထိုးရန် အကြောင်းကိစ္စမရှိ၊ မင်းကြီးသည် အဘ၏ အမွေဖြစ်သော ဥစ္စာကို အစုတစ်ရာစု၍ (၉၉)ယောက်သော နောင်တော်တို့အား ပို့စေ၍ နောင်တော်တို့၏ အဘအမွေ ဖြစ်သော ဤအစုကို ယူကြလည်း ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်တို့နှင့် စစ်ထိုးလိုပါဟု သတင်းစကားပြန်၍ စေလွှတ်ပေးပါ”ဟု အကြံပေးသည်။

သံဝရမင်းကြီးသည် ထိုအကြံအတိုင်း ပြုလုပ်ဆောင်ရွက် လေသည်။

ထိုအခါ အကြီးဆုံးသော ဥပေါသထမင်းသားသည် သံဝရမင်းသားတို့ကိုခေါ်၍-

“ငါညီတို့၊ မင်း မည်သည်ကို နှိပ်စက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူ မည်သည် မရှိကုန်၊ ငါတို့၏ ညီထွေး သံဝရမင်းသားသည်လည်း ငါတို့ကို ရန်သူအဖြစ် မခုခံပေ၊ ငါတို့အားလည်း အဘအမွေဖြစ်သော ဥစ္စာကို ပို့လာ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်တို့နှင့် စစ်မထိုးလိုပါဟု စေလှာ၏၊ ငါတို့အားလုံးလည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထီးဖြူမဆောင်းနိုင်ကုန်၊ ငါတို့ညီထွေး သံဝရသာလျှင် ဆောင်းစေကုန်အံ့။ ငါတို့ညီထွေး သံဝရသာလျှင် မင်းဖြစ်ပါစေဆို၍ လာကြကုန်၏၊ ညီထွေး သံဝရကို ဖူးမြင်၍ မင်းဆွေမင်းမျိုးကို အပ်နှင်း၍ ငါတို့၏ နေရပ်သို့သာ သွားကြပါကုန်အံ့”

ဟု တိုက်တွန်းပြောကြားလေသည်။ မင်းသားအားလုံး သည် သဘောတူကြသဖြင့် မြို့တံခါးတို့ကို ဖွင့်စေကာ ရန်သူ မဟုတ်စေမူ၍ မြို့တွင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။

သံဝရမင်းကြီးလည်း အမတ်တို့ကို ထိုနောင်တော်တို့ အား လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတို့ဖြင့် ကြိုဆိုစေသည်။

မင်းသားတို့သည် အလွန်မများသော အခြံအရံဖြင့် ခြေလျင်လာကြကုန်ပြီး သံဝရမင်းသားကို အရိုအသေပြုကြ သည်။ မင်းအိမ်နန်းတော်သို့လာ၍ သံဝရမင်းသားကို ရိုသေ နှိမ့်ချကြကုန်သည်။ သံဝရမင်းသားအား များစွာသော စည်းစိမ်

အခြံအရံ၊ ကြီးစွာသော တင့်တယ်ခြင်း ကျက်သရေကို ဖြစ်စေ သည်။

ထို့နောက် နောင်တော်များက သံဝရမင်းသားကို အဘယ်ကြောင့် ဖခမည်းတော်က သူ့အနားတွင် ထားပါ သနည်းဟု မေးရာ သံဝရမင်းသားက အကြောင်းမျိုးစုံကို ပြောပြလေသည်။

“ညီထွေး သံဝရ၊ သင်သည် တရားနှင့်အညီ အဆွေအမျိုးဖြစ်သော (၉၉)ကျိပ်သော နောင်တော်တို့ကို ဖွမ်းမိုးသတတ်၊ သင်သည် မင်းအဖြစ်ကို ပြုလော့၊ သင်သည် ညီထွေးသောပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏၊ အကျိုးအကြောင်းကိုသိသော ပညာရှိ၏၊ ထိုမှတစ်ပါး အဆွေအမျိုးတို့၏ အစီးအပွားကိုလည်း ဆောင်၏”

နောင်တော်များသည် ဤသို့ဆိုပြီးလျှင် ညီငယ် သံဝရအား ထီးနန်းအပ်ကြသည်။ သံဝရမင်းသားကလည်း နောင်တော်များကို များစွာသော ဥစ္စာတို့ဖြင့် ပူဇော်ကြသည်။

သံဝရမင်းသား၏ နိုင်ငံဝယ် ဇနပုဒ်တို့၌ ရန်သူ ပေါက်အောင် စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးမည်ဟု ဝန်ခံကတိ ပြုကြကာ မိမိတို့ အပိုင်စားရာ မြို့ရွာဇနပုဒ်တို့သို့ ပြန်ကြလေ သည်။

၁၀၀ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘိ-အေ)

သံဝရမင်းသားသည် တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၍ အသက်
ထက်ဆုံး နေခဲ့သည်။

(ကောဒသကနိပါတ်၊ သံဝရဇာတ်)

ရဲဘော်မသေ

ဘုရားအလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း
၏ သား ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အမည်မှည့်အံ့သော နေ့၌ (၁၀၈)ယောက်သော
ပုဏ္ဏားတို့ကို ပင့်ဖိတ်ကာ ကောင်းမွန်သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို
ပေးအပ်ပြီး သားတော်၏ လက္ခဏာကို ဖတ်စေကုန်သည်။

ပုဏ္ဏားတို့သည် သားတော်၏ လက္ခဏာ ပြည့်စုံမှုကို
မြင်ကြ၍-

“အရှင်မင်းကြီး၊ ဤမင်းသားသည် ဘုန်းကံနှင့်
ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ အရှင်မင်းကြီး လွန်ကဲ မင်းဖြစ်လတ္တံ့၊
လက်နက်ငါးပါးဖြင့် ထင်ရှားလတ္တံ့၊ အလုံးစုံသော ဓမ္မဒီပံ၌
မြတ်သောယောက်ျားဖြစ်လတ္တံ့။”

ဟု ဟောကြားကြကုန်သည်။

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စုံ ၁၀၁

မင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏားတို့၏ လက္ခဏာ အဟော အရ
သားတော်ကို-

“ပဉ္စဝုဓ မင်းသား”ဟူ၍ အမည်မှည့်လေသည်။

မင်းသား တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်သော်
မင်းကြီးက အတတ်ပညာ သင်ကြားရန်-

“အမောင်၊ အရွယ်ရောက်ပြီး အတတ်ပညာ
သင်ကြားလေ”ဟု မိန့်ကြား၏။

“ဖခင်၊ အဘယ်သူ၏ အထံ၌ သင်ရအံ့နည်း”

“အမောင်၊ ဂန္ဓာရတိုင်းတက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခ
ဆရာထံ၌ သွားရောက် သင်ပါ။ ဆရာအတွက် သင်ကြားခ
အသပြာလည်း ယူဆောင်သွားပါ။”

မင်းကြီးက ဤသို့ဆိုပြီးလျှင် အသပြာတစ်ထောင်ကို
ဆွဲ၍ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

မင်းသားသည် အတတ်ပညာတို့ကို သင်ယူပြီးနောက်
ဆရာပေးအပ်သော လက်နက်ငါးမျိုးကိုယူကာ ဆရာကို ရှိခိုး
ပြီးလျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်လည်
သွက်ခွာလာခဲ့သည်။

မင်းသားသည် လမ်းခရီးဝယ် စေးကပ်သော အမွှေးရှိ
သော ဘီလူးစောင့်သော တောစပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

တောအုပ်အဝ၌ မင်းသားကို မြင်ကြသော သူတို့သည်-

“အို-လုလင်၊ ဤတောအုပ်သို့ မဝင်လင့်၊ ဤတောအုပ်ဝယ် စေးကပ်သော အမွှေးရှိသော ဘီလူးသည် တောအုပ်သို့ ဝင်တိုင်းသောလူတို့ကို သတ်၍စားလေ့ရှိ၏”

ဟု တားမြစ်ကြကုန်သည်။

မင်းသားသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်လျက် ဘီလူး၌ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းကာ တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသော ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ တောအုပ်သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ မင်းသား တောအုပ်အလယ်သို့ ရောက်သော် ဘီလူးသည်-

- ထန်းပင်ပမာဏရှိသောကိုယ်
- စုလစ်မွန်းချွန်တပ်သော အိမ်ပမာဏရှိသောဦးခေါင်း
- သပိတ်ပမာဏရှိသော မျက်စိ
- ငှက်ပျောဖူးပမာဏရှိသော အစွယ်နှစ်ချောင်း
- ဖြူသောမျက်နှာ
- ပျောက်ကြားသောဝမ်းဗိုက်
- ညိုသောလက်ခြေရှိသည်တို့ကို ဖန်ဆင်းပြီး မင်းသား

ကို ပြပြီးနောက်-

“ရပ်လော့၊ အဘယ်သို့သွားမည်နည်း၊ သင်သည် ငါ့အစာဖြစ်ချေပြီ”

ဟု ဆိုလေသည်။

“ဘီလူး၊ ငါသည် ကိုယ့်ကိုယ်ယုံ၍ ဤတောအုပ်သို့ ဝင်ခဲ့သည်၊ သင်သည် မမေ့မလျော့ ငါ့ထံသို့ လာခဲ့လော့၊ အဆိပ်လူးသောမြားဖြင့် ပစ်သတ်၍ သင်သည် ဤနေရာမှာပင် ဆေးစေရမည်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်ပြီး လတ်တလော သေစေသော အဆိပ်လူးသောမြားကိုတင်ကာ ချိန်၍ လွှတ်လိုက်လေသည်။ ထိုမြားသည် ဘီလူး၏ အမွှေး၌သာ ကပ်ငြိနေလေသည်။

ထို့နောက် တစ်မြားပြီး တစ်မြား ဆက်လက် ပစ်လွှတ် တိုက်ခိုက်ရာ မြားအားလုံးသည် ဘီလူး၏ ကိုယ်၌ ကပ်ငြိကြလေသည်။

မင်းသားသည် ပစ်လွှတ်သော မြားငါးဆယ် ကုန်သောအခါ ဘီလူးသည် မြားတို့ကို ခါချရာ ဘီလူးဘေး၌ ကျရောက်ကြကုန်သည်။ ဘီလူးသည် မင်းသားအနီးသို့ ကပ်လာသည်။ မင်းသားသည် ဘီလူးကို ခြိမ်းခြောက်၍ သုံးဆယ့်သုံးလက်သစ် နီးသော သန်လျက်ဖြင့် ခုတ်လေသည်။ သန်လျက်သည်လည်း ဘီလူးအမွှေး၌သာ ကပ်ငြိလေသည်။

မင်းသားသည် ဘီလူးကို တောင့်ဖြင့်ခတ်ပြန်၏။ တောင့်သည်လည်း အမွှေး၌ ကပ်ငြိပြန်သည်။

မင်းသားသည် ဆောက်ပုတ်ဖြင့် ထုပြန်၏။ ဆောက်ပုတ်လည်း အမွေး၌ ကပ်ငြိပြန်သည်။

“အို-ဘီလူး၊ သင်သည် ငါ့ကို ပဉ္စဝေမင်းသားဟူ၍ မကြားဖူးသလော၊ သင့်စောင့်အပ်သော တောသို့ ဝင်ရဲသော ငါသည် လေးအစရှိသော လက်နက်ကို အားကိုး၍ ဝင်ခဲ့သည် မဟုတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အားကိုး၍ ဝင်ခဲ့သည်၊ ယနေ့ သင့်ကို မှန်မှန်ညက်ညက် ကြေအောင် ပြု၍သတ်အံ့”

ဟု မင်းသားသည် အသံပြုအော်ဟစ်လျက် လက်ယာ လက်ဖြင့် ဘီလူးကို သတ်သည်။ လက်သည် အမွေးတို့၌ ကပ်ငြိသည်။ လက်ဝဲလက်ဖြင့် သတ်ပြန်သည်။ လက်ဝဲလက်ကလည်း ကပ်ငြိပြန်၏။

လက်ယာလက်ဝဲခြေတို့ဖြင့် ခတ်ပြန်၏။ ထိုခြေတို့သည် ဘီလူးကိုယ်၌ ကပ်ငြိပြန်၏။

“ဦးခေါင်းဖြင့် ဝှေ့၍ သင့်ကို မှန်မှန်ညက်ညက် ကြေစေအံ့”

မင်းသားသည် ဤသို့ ကြိမ်းဝါးပြီး၊ ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်ပြန်၏။ ဦးခေါင်းသည်လည်း ဘီလူးကိုယ်၌ ကပ်ငြိပြန်သည်။

မင်းသားသည် လက်ခြေ ဦးခေါင်းတို့ ကပ်ငြိနေသဖြင့် ဘီလူးကိုယ်၌ တွဲရ၍ဆွဲလျက် ရှိလေသည်။ မင်းသားက ထိုသို့ ဖြစ်နေသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ။

“ဤယောက်ျားကား ယောက်ျားခြင်္သေ့တည်း။ ယောက်ျားအာဇာနည်တည်း။ ယောက်ျားမည်ကာမျှ သာမညလူမဟုတ်၊ ငါ့ကဲ့သို့သော ဘီလူးဖမ်းသည်ကိုပင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိ၊ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ဤတောအုပ်၌ ငါသည် ဤယောက်ျားကဲ့သို့သော သူကို ရှေး၌ မတွေ့စဖူး၊ ဤယောက်ျားအဘယ်ကြောင့် မကြောက်ပါသနည်း”

ဟု ကြံစည်မိလေသည်။

ဘီလူးသည် မင်းသားကို မစားဝံ့သည် ဖြစ်၍ မင်းသားကို-

“လုလင်၊ အဘယ်ကြောင့်သင်သည် သေခြင်းကို မကြောက်ပါသနည်း”

ဟု မေးလေသည်။

“ဘီလူး၊ အဘယ်ကြောင့် ကြောက်ရအံ့နည်း၊ ဘဝတစ်ခု၌ သေခြင်းသည် တစ်ခါသာရှိစမြဲဖြစ်သည်၊ အကြောင်းတစ်ခုမှာလည်း ငါ၏ဝမ်းထဲ၌ ဝရဇိန်လက်နက်ရှိသည်၊ ငါ့ကို အကယ်၍ စားငြားအံ့၊ ဝရဇိန်လက်နက်ကို ကြေစိမ့်သောငှာ တေတနိုင်လတ္တံ့၊ ထိုဝရဇိန်လက်နက်သည် စားသောသူ၏ အူသိမ် စသည်တို့ကို အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့

ရောက်စေလတ္တံ့၊ ဤသို့သင်သည် သေခြင်းသို့ ရောက်သည် ရှိသော် နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည် ပျက်စီးကုန်လတ္တံ့၊ သို့ကြောင့် ငါသည် မကြောက်ရွံ့ပါ”

“ဤလူလင်သည် မှန်သောစကားကိုသာ ဆိုသည်၊ ဤယောက်ျားခြင်္သေ့ကိုယ်မှ ပဲနောက်စေ့မျှလည်း ဖြစ်သော အသားကို ငါဝမ်း၌ ကြေစေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ထိုလူလင်ကို လွှတ်အံ့”

ဘီလူးသည် ဤသို့ ကြံစည်မိပြီးလျှင် မင်းသားကို-

“လူလင်၊ သင်၏ အသားကို ငါမစားပြီ၊ သင်သည် ရာဟုခံတွင်းမှ လွတ်သော လကဲ့သို့ ငါ့လက်မှလွတ်၍ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့နှင့် တွေ့ဆုံရန် သွားလော့”

ဟု ဆိုလေသည်။

“ဘီလူး၊ ငါသည် သွားမည်၊ သို့သော် သင်သည် ရှေးကလည်း ကြမ်းကြုတ်သော အကုသိုလ်အမှုကို ပြု၍ ကြမ်းကြုတ်သောသူတစ်ပါး အသားကို စားရသော ဘီလူး ဖြစ်နေရသည်၊ ယခုလည်း အကုသိုလ်ပြု၍ နေသည်၊ အမိုက်တိုက်မှလာ၍ အမိုက်တိုက်သို့ ပြန်သွားရပေလိမ့်မည်၊ သင်သည် အကုသိုလ်အမှုတို့ကို ပြုခြင်းငှာ မသင့်ပါ၊

မိဏာတိပါတကံ မည်သည်ကား အပါယ်လေးပါးတို့၌ ဖြစ်ရ တတ်သည်၊ လူတို့ဖြစ်ရာ အရပ်၌ အသက်တိုခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်၏”

အစရှိသည်ဖြင့် ငါးပါးသီလ အကျိုး အပြစ်တို့ကို ဟောပြောပြလေသည်။

မင်းသားသည် ဘီလူးကို ဆိုဆုံးမပြီးလျှင် ဗာရာဏသီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဘရိုက်ရာ ထီးနန်းကို ဆက်ခံခဲ့ သည်။

(ဧကကနိပါတ်-အာသီသဝဂ္ဂ ပဉ္စဝုဓဇာတက)

ထောက်ျားကောင်း၏ ပညာ၊ သတိ၊ ဝီရိယ

ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး မင်းပြုချိန်ကာလ ဖြစ်သည်။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ သားတော်အငယ်ဆုံး ဖြစ်လာသည်။ ‘ထိုမင်းသားငယ် တတ်သိလိမ္မာအရွယ်သို့ ရောက်လာသော အချိန်တွင် မင်းသားသည် နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြွကြသော ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ဝေယျာဝစ္စကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

တစ်နေ့မင်းသားငယ်သည် စဉ်းစားမိသည်-

“ငါ၌ နောင်တော်တို့ များစွာရှိကြကုန်သည်။ ငါသည် မင်းအဖြစ်ကို ရနိုင်အံ့လော့ မရနိုင်အံ့လော့၊ ဤကိစ္စ အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့ကို မေးကြည့်ရလျှင် သင့်မည်”

နုစိရက်မြောက်သောနေ့ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ကြွလာလျှင် သောက်ရေ သုံးရေတို့ကို စစ်ပြီး ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား ခြေတော်ကို ဆေးပေးသည်။ ဆီတို့ဖြင့် ခြေတို့ကို ပွတ်လိမ်းပေးသည်။

ထို့နောက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ဆွမ်းမစားမီအကြား မိမိ စဉ်းစားထားသော အကြောင်းကို လျှောက်ထားမေးမြန်းလေ သည်။

“သင်သည် ဤတိုင်းပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို ရမည်မဟုတ်၊ ဤမြို့မှ ယူဇနာ (၁၂၀) ဝေးသော ဂန္ဓာရတိုင်း၌ တက္ကသိုလ် ပြည်ရှိသည်။ ထိုတက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားလျှင် ယနေ့မှစ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မင်းအဖြစ်ကို ရလတ္တံ့။”

ဟု ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့က မိန့်ကြားသည်။

“မှန်လှပါ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် သွားပါမည်”

“မင်းသား၊ သင် အကယ်၍ သွားမည်ဆိုလျှင် လမ်းခရီးကြား၌ တောအုပ်ကြီးရှိသည်။ ထိုတောအုပ်တွင်းမှ ဖြတ်သွားလျှင် ယူဇနာငါးဆယ်သာ ဝေးမည်၊ တောအုပ်ကို ကွေ့သွားလျှင် ယူဇနာတစ်ရာဝေးမည်၊ သို့သော် ထိုတောအုပ် သည် အသားစားကြူး ဘီလူးတို့ ပေါများသည်။ ထိုတောအုပ်၌

ဘီလူးမတို့သည်ကား ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ဖြားယောင်း လေ့ ရှိကြသည်။ ထိုကာမဂုဏ်တို့၌ ငြိစွန်းသူအား အသွေးအသားပါမကျန် ကိုက်ဖြတ်စားသောက်ကြလေ့ရှိသည်။ အသင်မင်းသားသည် မျက်စိအာရုံ၊ နားအာရုံ စသော ငါးပါး သော အာရုံတို့ကို ထိန်းသိမ်းလျက် ထိုဘီလူးမတို့ကို မကြည့် မရှုဘဲ သတိကို ထင်ဟပ်လျက် သွားနိုင်လျှင် ခုနစ်ရက် မြောက်သော နေ့၌ တက္ကသိုလ်ပြည်တွင်း မင်းအဖြစ်ကို ရ လတ္တံ့။”

“အရှင်ဘုရားတို့၏ အဆုံးအမကို တပည့်တော် နာခံယူပါမည်ဘုရား”

မင်းသားငယ်သည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ထံမှ ဖရိတ်သံ၊ ပရိတ်ချည်၊ ပရိတ်ပန်းတို့ကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မယ်တော် ခမည်းတော် တို့ကိုလည်းကောင်း ရှိခိုးပြီး မိမိနေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ သည်။

မင်းသားငယ်သည် အိမ်တော်သို့ ရောက်လျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားမည့်အကြောင်းကိုပြော၍ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့လည်း အရှင်မင်းသားနှင့် အတူတူ လိုက်ပါမည်”ဟု အိမ်တော်မှ အဖော်ငါးယောက်တို့က ဆိုကြသည်။

“အသင်တို့၊ လမ်းခရီးသည် အန္တရာယ်ကြီးမား၏။ ဘီလူးမတို့သည် အာရုံတို့ဖြင့် ဖြားယောင်း၍ စိတ်မနိုင်သော သူတို့အား ကိုက်စားသတ်ဖြတ်သည်။ သင်တို့ သတိထိန်းနိုင်မှ လိုက်ပါကြပါ”

မင်းသားငယ်က တားမြစ်ပြောဆိုသည်။

“အရှင်မင်းသားနှင့် အတူသွားပါမည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရူပါရုံ စသည်တို့ကို ဖြားယောင်းသော်လည်း နိုင်အောင် ထိန်းပါမည်”

ဤသို့ဖြင့် မင်းသားနှင့် အပေါင်းပါတို့သည် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်ကြလျှင် ဘီလူးမတို့သည် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်အစရှိသည်တို့ကို ဖန်ဆင်း၍ နတ်သမီးတမျှ လှပတင့်တယ်စွာ ဖန်ဆင်းထားပြီးလျှင် ဖော်ရွေပျူငှာစွာ ဖိတ်ကြားကြသည်။

ရူပါရုံ၌ တပ်မက်မောသော ယောက်ျားသည် နတ်တမျှ လှပသော ရူပါရုံတွင် ခွဲငြိမ့်လှသဖြင့်-

“ဤသို့သော အချောအလှနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တွဲရလျှင် သေချင် သေပါစေတော့”

ဟု စိတ်ထားနှင့် နောက်ချန်၍ နေခဲ့လေသည်။

မင်းသားက စောင့်၍ ခေါ်သည်။ သတိပေးသည်။

“ကျွန်ုပ် ခြေများ နာကျင်လှပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကံနှင့် ကျွန်ုပ် ရှိပါစေတော့”

ဤသို့ ပြောဆိုကာ နေခဲ့လေသည်။ ဘီလူးမတို့သည် မိမိတို့နှင့် အတူ ကာမဂုဏ်ခံစားစေပြီးနောက် ထိုယောက်ျားကို ထိုအရပ်မှာပင် ကိုက်ခဲစားသောက်လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ဘီလူးမတို့သည် မင်းသားတို့ရှေ့မှသွား၍ အိမ်နေရာ၊ ဖရပ် စသည်တို့ကို ဖန်ဆင်းပြီး ကခုန်သီဆိုဖျော်ဖြေ ကြကုန်သည်။

သဒ္ဒါရုံ၌ ခုံမင်စွဲလမ်းသော ယောက်ျားသည် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ထိုယောက်ျားသည်လည်း ဘီလူးမတို့၏ စားသောက်ခြင်းကို ခံရပြန်သည်။

ထို့နောက် ဘီလူးမတို့သည် ရှေ့သွားပြီး ရွာသဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်း၍ အမွှေးအကြိုင်နံ့သာတို့ဖြင့် အိမ်ဈေးကို ဖြန့်ခင်းနေထိုင်ကြပြီး မင်းသားအဖွဲ့ ရောက်လာသောအခါ ထူပါငင်ပါ ပျူငှာစွာ ခေါ်ငင်ကြ၏။

ဂန္ဓာရုံ၌ ခုံမင်စွဲလမ်းသော ယောက်ျားသည် ကျန်ရစ် ခဲ့ပြန်၏။ မင်းသားက တားမြစ်သော်လည်း မနာခံဘဲ နေခဲ့ သည်။ ဘီလူးမတို့သည် ထိုယောက်ျားကိုလည်း စားသောက် ကြပြန်၏။

ထိုနောက် ဘီလူးမတို့သည် ရှေ့မှသွားပြီး ရွာသဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်းပြီး ထမင်းဆိုင်များ ခင်းပြီး အချောအလှကလေးများဖြင့် ရောင်းချနေလေသည်။ မင်းသားအဖွဲ့ ရောက်လာသောအခါ နတ်၌ဖြစ်သော ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် တည်ခင်းရောင်းချပြီး လာကြပါ။ စားသောက်ကြပါဟု ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။

ရသာရုံ၌ ခုံမင်စွဲလမ်းသော ယောက်ျားသည် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဘီလူးမတို့၏ စားသောက်ခြင်းကို ခံရပြန်လေသည်။

ထိုနောက် ဘီလူးမတို့သည် ရွာသဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်းပြီး ဖဲမွေ့ယာတို့ဖြင့် ဖြန့်ခင်း၍ ထိုင်နေကြသည်။ ဘုရားလောင်းနှင့် အဖော်တို့ကို အတွင်းဆွဲ၍ ထိုင်စေသည်။

အတွေ့ထူးကြောင့် မေ့ရူးမတတ် ခံစားရသော ယောက်ျားသည် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်ပြီး ဘီလူးမတို့၏ စားသောက်ခြင်းကို ခံရပြန်သည်။

အာရုံငါးပါးကို သတိဖြင့် ထိန်းချုပ်လာခဲ့သော ဘုရားလောင်းသည် တက္ကသိုလ်သို့ တစ်ယောက်တည်းဖြင့် ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

“ဤယောက်ျားကား အလွန်ထက်မြက်၏၊ အလွန် ခိုင်မာ၏၊ ငါသည် ဤယောက်ျားကို စားသောက်ပြီးမှသာ ပြန်တော့အံ့”

ဟု တစ်ယောက်သော ဘီလူးမသည် ဆုံးဖြတ်ပြီး မင်းသားနောက်က တကောက်ကောက် ဆက်လိုက်လေသည်။ မင်းသားကမူ ဘီလူးမ လိုက်လာသည်ကို သိသည်။ နာညံ့၍မျှပင် မကြည့်၊ သတိကို မပြတ်ပွား၍ ဆက်လက် သွားခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ပြည်အစသို့ ရောက်လျှင် တွေ့မြင်ကြသော သူတို့က လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ မူနွဲ့သောဟန်ဖြင့် နောက်မှလိုက်လာသော ဘီလူးမကို မြင်လျှင်-

“ရှေ့မှသွားသော ယောက်ျားသည် သင်နှင့် ဘာ ဆက်စပ်ပါသနည်း”

ဟု မေးကြသည်။

“ကျွန်မ၏ လင်ယောက်ျား ဖြစ်ပါသည်”

“ဤမျှရွှေလိုသွန်းလုပ်ထားသော ရုပ်လုံးတမျှ လှပ ဆွေရှင်းသော ယမင်းရုပ် မိန်းမငယ်သည် သင့်ကို အားကိုးကာ ညီလာခံပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ထိုသတို့သမီးကို ဖေးဖေးမမ ထွဲခိုမ၍ ခေါ်ဆောင်ခြင်း မပြုပါသလဲ”

ဟု မင်းသားကို မေးကြသည်။

“ဤမိန်းမငယ်သည် ကျွန်ုပ်မယား မဟုတ်ပါ၊ ဘီလူးမ သာ ဖြစ်ပါသည်၊ ကျွန်ုပ်၏ အဖော် ငါးယောက်ကို စားခဲ့သောသူ ဖြစ်ပါသည်။”

ဤသို့ မင်းသားက ပြောသောအခါ လူတို့က
“ယောကျ်ားတို့မည်သည် မိမိသားမယားကို စိတ်ဆိုးသောအခါ
ဘိလူးမ၊ ပြိတ္တာမဟူ၍ ပြောဆိုလေ့ ရှိကြသည်သာတည်း”ဟု
အမှတ်မထင်ပင် နေခဲ့ကြလေသည်။

တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်လျှင် မင်းသားသည်
မြို့၏တံခါး ဧရပ်တစ်ခု၌နေသည်။ ဘိလူးမသည် မင်းသား၏
အာနုဘော်ဖြင့် ဧရပ်တွင်းသို့ မဝင်နိုင်သဖြင့် ဧရပ်အပြင်၌
ထိုင်နေလေသည်။

တက္ကသိုလ်ပြည်ရှင် ဘုရင်သည် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်တော်
မူလာခဲ့ရာ ဧရပ်ပြင်တွင် နတ်သမီးတစ်မျှ လှပသော ဘိလူးမကို
မြင်၍ တိမ်းညွတ်သောစိတ် ရှိသောကြောင့် လင် ရှိ-မရှိ
မေးမြန်းခိုင်းလေသည်။

“ဧရပ်ပေါ်ကလူသည် ကျွန်မလင် ဖြစ်ပါသည်”ဟု
ဘိလူးမက ဆိုသည်။

“မင်းမြတ်၊ ဤမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်မယား မဟုတ်
ဘိလူးမ ဖြစ်ပါသည်”ဟု မင်းသားက ငြင်းဆိုသည်။

“အရှင်မရှိသော ဘဏ္ဍာသည် မင်းဘဏ္ဍာ ဖြစ်သည်”

တက္ကသိုလ်ပြည်ရှင် ဘုရင်က ဤသို့ဆိုပြီးလျှင် ထို
မိန်းမကို ကောက်ယူသွားလေသည်။ မင်းကြီးသည် ညနေ
ရေချိုးသုံးသပ်ကာ ညဉ့်ဦးယံပွဲတော်တည်ပြီး အိပ်ရာထက်သို့

ထက်သည်။ ဘိလူးမသည် ထူးထွေဆန်းပြားစွာ တန်ဆာ
ဆင်လျက် မင်းကြီးနဲ့အတူ အိပ်လေသည်။

မင်းကြီး အိပ်ပျော်သောအခါ ဘိလူးမသည် ဘိလူးမြို့သို့
သွား၍ ဘိလူးတို့ကို ခေါ်ယူပြီးလျှင် သူမကိုယ်တိုင် မင်းကြီးကို
ဆီးမျှသာ ကြွင်းကျန်အောင် စား၍ ဆွေမျိုးတို့သည်
နန်းအိမ်အတွင်းရှိ ကြက်၊ ခွေးမှမကျန်ရလေအောင်
ချက်ခဲစားသောက်ကြလေသည်။

အလောင်းတော်မင်းသားသည် ထိုည၌တွင် ဧရပ်၌
အိပ်သဲကို ခေါင်းအုံး၍ ပရိတ်ချည်ကို ဝိုင်းရံပြီးလျှင် သန်လျက်ကို
ခိုင်ခံ့ကာ အရုဏ်ကို တက်စေသည်။

လူတို့သည် နံနက်လင်းသော် မင်းအိမ်တံခါး မဖွင့်သေး
သည့်ကို စောင့်စားကြည့်ရှုရင်း အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာ
ကြားသဖြင့် နန်းအိမ်တံခါးကို ရိုက်ခွဲဖျက်ဆီး ဝင်ရောက်
ကြည့်ရှုကြလေရာ နန်းတွင်း တစ်ခုလုံး အရိုးများ ဖုံးလျက်
လှူအလိမ်းလိမ်းကိုသာ တွေ့မြင်ကြလေသည်။

ထိုအခါကျမှ လူတို့သည်-

“ယမန်နေ့က ဧရပ်၌ နေသော ထိုယောကျ်ား
သောစကားသည် ဟုတ်မှန်လေစွ၊ ငါတို့မင်းသည်
စားဆင်ခြင်မှုမရှိဘဲ ဘိလူးမကို သိမ်းပိုက်ခဲ့သောကြောင့်
အဆုံးအမသော နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတို့ကို ဘိလူးတို့

စားသောက်ခြင်း ခံရသည်။ ထိုယောက်ျားသည် မြဲမြံသော ပညာ သတိရှိ၏။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ ထိုယောက်ျားကို မင်းအဖြစ် တင်ရလျှင် နိုင်ငံအားလုံး ချမ်းသာခြင်း ရှိပေမည်”

ဟု တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် နန်းတော်ကို ဆေးကြော သုတ်သင်ကြသည်။ ထို့နောက် မင်းသားကို မျိုးရိုးအခြေအနေ မေးပြီး ပင့်ဆောင်ကာ အဘိသိက်သွန်း၍ မင်းမြှောက်ကြလေ သည်။

ယောက်ျားကောင်းတို့မည်သည် ပညာ၊ သတိ၊ ဝီရိယဖြင့် ယှဉ်၍ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်သော် လိုရာခပ်သိမ်း အောင်မြင်နိုင်လေသည်။

သုန္ဒရသမုဒ္ဒ ယောက်ျားမြတ်

သုန္ဒရသမုဒ္ဒ သူဌေးသားသည် သာဝတ္ထိပြည်မှ ကုဏ္ဍလေးဆယ် ကြွယ်ဝသော မိဘတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ သူဌေးသားသည် အများနှင့် အတူ ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ တရားနာရန် လိုက်ပါသွားခဲ့မိသည်။

ဘုရားရှင်သည် သုန္ဒရသမုဒ္ဒ သူဌေးသား၏ အလိုအာသယကို သိမြင်တော်မူ၍ သုန္ဒရသမုဒ္ဒနှင့် စပ်သော တရားအစဉ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ဘုရားရှင်၏ တရားပွဲအပြီးတွင် သုန္ဒရသမုဒ္ဒသည် ရဟန်းပြုလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဘုရားရှင်ထံသို့ ဝင်ကာ ရဟန်းပြုခွင့် တောင်းလေသည်။

“အမိ အဖ နှစ်ဦးတို့က အနူးအညွတ် ခွင့်မပြုသော သားကို ငါ ဘုရားရဟန်း ပြုခွင့်မပေး”

ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားသဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ကာ မိဘတို့ထံ ရဟန်းပြုခွင့်ပေးရန် ခွင့်ပန်လေသည်။

မိဘတို့ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်၍ မပေးလိုကြချေ။ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားပြီး ဒါနသမ္ပာ ပြု၍ နေပါဟု ဆိုပြီး ရဟန်းပြုခွင့် မပေးချေ။

သုန္ဒရသမုဒ္ဒသည် ရဟန်းပြုခွင့် မပေးလျှင် အသက်ကို အသေခံမည်ဟု ဆိုကာ အစာမစား၊ ရေမသောက်ဘဲ အခန်းထဲ ခြံသာ အောင်း၍နေလေသည်။

မိဘတို့က အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျားနားချ ကျွေးသော်လည်း မရ၊ ရဟန်းပြုရမှ အစာစားမည်ဟု ဆိုသောကြောင့် သေသည်ထက် ရဟန်းအဖြစ် ဖြစ်ရသည်က တော်သေးသည်

ဟု ဆင်ခြင်မိကြသော မိဘတို့က ရဟန်းပြုခွင့် ပေးလေသည်။

ရဟန်းပြုပြီးနောက်-

“ငါသည် ဤအရပ်၌ နေလျှင် တရားတော်ကို အားထုတ်ရမည်မဟုတ်၊ မိဘတို့က မကြာခဏ လာရောက် လိမ့်မည်”

ဟု စဉ်းစားမိပြီး ဘုရားရှင်ထံ ခွင့်ပန်ကာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သို့ ထွက်ခွါခဲ့လေသည်။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် နက္ခတ်ပွဲသဘင် ဖြစ်သောအခါ သုန္ဒရသမုဒ္ဒ၏ သူငယ်ချင်းတို့သည် ပွဲသဘင်၌ ရွှင်လန်းမြူးကြွ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ပျော်ပါးကြသည်။

ထိုသည်ကို မြင်ကြသော မိဘတို့သည် သားကို သတိရကာ-

“ငါတို့သားလေးမှာတော့ ဤကဲ့သို့ မြူးတူးပျော်ပါးခွင့် မရတော့ပြီ”

ဟု ဆိုကာ ငိုကြွေးကြကုန်သည်။

သူဌေးလင်မယား ငိုကြွေးသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်မိသော ပျိုမျစ်နုနယ် ငယ်ရွယ်လှပသော ပြည့်တန်ဆာ မငယ် တစ်ဦးက ငိုကြွေးခြင်း အကြောင်းကို မေးသည်။

မိဘတို့က အကြောင်းကို ရှင်းပြကြသည်။

“ဒါဆို ရဟန်းဘောင်က လူထွက်အောင် လုပ်ပါလား”

“ငါတို့သား သာဝတ္ထိမှာ မရှိပါ၊ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ခြောင်းရွှေ့သွားပါပြီ”

“အကယ်၍ အရှင်သား လူထွက်အောင် လုပ်နိုင်လျှင် ကျွန်မကို အဘယ်ဆု ပေးမည်နည်း”

“ငါတို့သား လူ့ဘောင်သာ ရောက်အောင် လုပ်နိုင်လျှင် အသင်နှင့် ပေးစားပြီး ဤစည်းစိမ်ချမ်းသာ အားလုံး သင့်ကို သဘောပါမည်”

မိဘတို့က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆိုကတိပေး ကြသည်။

“ဒါဆိုလျှင် ကျွန်မအား ပစ္စည်းဘဏ္ဍာ ရိက္ခာ အလုံအလောက်ပေးပါ၊ ကျွန်မ ရာဇဂြိုဟ်သို့ သွားပြီး အရှင်တို့ သားကို လူမထွက် ထွက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်”

“သမီးဖြစ်မြောက်အောင်သာ ဆောင်ရွက်ပါ၊ ငွေကြေး အတွက် မပူပါနဲ့။ လိုအပ်သလောက် ယူသွားပါ”

ထိုအမျိုးသမီးငယ်သည် ထိုသို့ဆို -စိမ့်ပြီးနောက် အခြံအရံများနှင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ သွားသည်။ သုန္ဒရသမုဒ္ဒ ဘုရား ဆွမ်းခံရာ လမ်းခရီးကို မှတ်သားပြီး ထိုလမ်းခရီး၌ အနားထည်ဝါသော အိမ်တစ်ဆောင် လုပ်ပြီး နေထိုင်သည်။

သုန္ဒရီမထေရ် ဆွမ်းခံကြွချိန်တွင် လှပစွာ-မွေးကြိုင်စွာ တန်ဆာဆင်ယင်၍ ဆွမ်းကို ကိုယ်တိုင် ထွက်၍ လောင်းလှူလေသည်။ သာဝတ္ထိပြည်မှ မိဘတို့ မှာကြားသည့် အတိုင်း မထေရ်ကြိုက်တတ်သော ဟင်းလျာတို့ကို ချက်ပြုတ်၍ လောင်းလှူသည်။

နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာလျှင်-

“အရှင်ဘုရား၊ ဤအိမ်သို့ ကြွရောက်၍ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးတော်မူပါ”

ဟု ပင့်လျှောက်ပြီး မထေရ်၏လက်ကို လက်ချင်း တမင်ထိကာ သပိတ်ကိုယူပြီး အိမ်တွင်း၌ ဆွမ်းကို ပြုစု လုပ်ကျွေးလေသည်။

နှစ်ရက်သုံးရက်မျှ ကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီး ပင့်ဖိတ်ကာ သပိတ်ကို ယူပြီး အိမ်ဦး၌ပင် ဆွမ်းကျွေးသည်။

မထေရ်သည် မိမိ လူ့ဘဝက နှစ်သက်ခဲ့သော အာဟာရဟင်းလျာမျိုးကို ဘုဉ်းပေးရသဖြင့် အရသာ၌ ငြိတွယ် လာမိသည်။

နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာလျှင် အမျိုးသမီးငယ်သည် ကလေးတို့အား ခေါ်၍ မုန့်ကျွေးပြီးလျှင်-

“မထေရ် ကြွလာသောအခါ ငါတားမြစ်သော်လည်း ဤနေရာသို့ လာ၍ ဖုန်ထအောင် ဆော့ကစားကြပါ”

ဟု မှာထားသည်။

ကလေးသူငယ်တို့သည် မထေရ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးချိန်၌ ထိုမိန်းမငယ် မှာထားသည့်အတိုင်း ဆော့၍ မြူမှုန်တို့ကို ထစေ၏။ မိန်းမငယ်က တားမြစ်တောင်းပန်သော်လည်း မရသဖြင့်-

“အရှင် ဘုရား၊ ကလေးတွေ ပြောမရပါ။ အိမ်တွင်းသို့ ကြွပြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပါ”

ဟု လျှောက်ထားပြီး အိမ်တွင်းသို့ ပင့်လေသည်။

မထေရ်သည် သဘောရိုးမှတ်ကာ အိမ်တွင်းဝင်၍ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးလေသည်။ အမျိုးသမီးငယ်သည် နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာ လျှင် ကလေးတို့အား မုန့်ပေးပြီးလျှင်-

“မထေရ် ဆွမ်းစားချိန်၌ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်အသံပြု၍ ကစားကြပါ။ ငါတားမြစ်သော်လည်း မရပါကြနဲ့၊ ဆက်သာ အော်ဟစ်ကစားကြပါ”

ဟု မှာထားသည်။

မထေရ် ကြွလာလျှင် အိမ်တွင်း၌ ဆွမ်းကပ်သည်။ ကလေးတို့ ဆူညံသံကို နားမခံသာဟန်ပြုပြီး မထေရ်ကို အပေါ်ထပ်သို့ ကြွရန် ပင့်လေသည်။

မထေရ်ကလည်း သဘောရိုးမှတ်၍ သည်းခံကာ လိုက်ပါ ကြွသွားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုမိန်းမ အကြံအစည်သည် ဘုံခုနစ်ဆင့်
ရောက်အောင် ပင့်သည်။ မထေရ်သည် အိမ်စဉ်လှည့်လည်သော
ဆွမ်းခံရတင် (သမာဒါနစရိကရတင်)ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော်
လည်း ရသတဏှာ ဖွဲ့ဆောင်သည်ဖြစ်၍ ပြည့်တန်ဆာမ
ပြောကြားသော စကားဖြင့် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်ပြင်
ထက်သို့ ရောက်သွား လေသည်။

ထိုအခါ ပြည့်တန်ဆာမသည် မိန်းမတို့၏ မာယာကို
အစွမ်းကုန်သုံးပြီး မထေရ်အား လူထွက်ရန် ဖြားယောင်းလေ
တော့သည်။ မထေရ်အား အပိုင်စီးရန် အတင်း ချဉ်းကပ်လေတော့
သည်။

ထိုအခါကျမှ မထေရ်သည် မိမိ၏ အမှားကို သိမြင်၍
ကြီးစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာလေသည်။ သတိသံဝေဂကို
ဖြစ်စေလျက် တရားကို ရှုမြင်သုံးသပ်ကာ တဏှာကျော့ကွင်းမှ
လွတ်အောင် ရုန်းထွက်နေရလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် လေးဆယ့်ငါးယူဇနာ ဝေးကွာသော
ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေလျက်ပင် ဤဖြစ်အင်ကို မြင်တော်မူ၍
ပြုံးတော်မူသည်။

ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒက ပြုံးတော်မူသော အကြောင်း
အရာကို မေးမြန်းလျှောက်ထားသည်။

“ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိ
သော ပြာသာဒ်ပြင်ထက်၌ သုန္ဒရသမုဒ္ဒရဟန်းနှင့် ပြည့်
တန်ဆာမတို့ သူနိုင် ငါနိုင် စစ်ပြိုင်နေသည်ကို မြင်၍
ပြုံးတော်မူသည်”

“အရှင်ဘုရား၊ အဘယ်သူနိုင်၍ အဘယ်သူရှုံးပါမည်
နည်း”

“သုန္ဒရသမုဒ္ဒ အောင်နိုင်ပါလိမ့်မည်”

ဘုရားရှင်သည် ထိုနေရာ၌ ထိုင်နေလျက်ပင် ရာဇဂြိုဟ်
ပြည်ရှိ ဘုံခုနစ်ဆင့် ပြာသာဒ်အပြင်တွင် ကိုယ်တော်၏
တန်ခိုးတော် အရောင် ပျံ့နှံ့စေလျက်-

“ချစ်သား ရဟန်း၊ ဝတ္ထုကြီးလေသာ နှစ်ဖြာသော
ကာမဂုဏ်တို့ကို ပယ်ဖျောက်၍ မတပ်မက် မစွဲကပ် မင့်ကွက်ဘဲ
ဇွန်ပယ်ပါလော့”

ဟု မိန့်တော်မူပြီး-

“ဤ လောကဝယ် အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကာမဂုဏ်တို့ကို
ဖယ်ပြီး အိမ်ရာမထောင်ဘဲ ရဟန်းပြု၏၊ ကုန်ပြီးသော ကာမ၊
ကုန်ပြီးသော ဘဝရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဗြာဟ္မဏဟု ငါဘုရား
ဟော၏”

ဟု ဟောကြားတော်မူ၏။

ဘုရားရှင်၏ တရားသံကို ကြားရသော သန္တရသမုဒ္ဒသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်ပြီးလျှင် တန်ခိုးအစွမ်းဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ကြွတက်ပြီးသော် ပြာသာဒ်အမှိုက်ကို ဖောက်ထွက် လျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဘုရားရှင်ထံသို့ ပြန်ကြွခဲ့လေသည်။

ယောက်ျားကောင်းတို့မည်သည် အခက်အခဲကို သတိ ပညာ ဉာဏ်မြေကတုတ်ဖြင့် တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်ပြီး အောင်နိုင်ရာ သည်။

ဝါရီဂ္ဂဓမ္မသတ်ယောက်ျားမြတ်

သုမနဘိလူးသည် ဘဝပြောင်း၍ တကောဝန်းဟူသည့် အရပ်၌ လူဖြစ်၍ မာဂဒူးဟု တွင်၏။ နှမကို နှင်းဦးရိုင်း တွင်၏။

မာဂဒူးသည် အရွယ်သို့ ရောက်လျှင် သုံးကျိပ်သော ကုန်သည်တို့ကို အကြီးပြု၍ သောက္ကတဲသို့ သွားလေသော် ဘုရားတောင်ခြေရင်းတွင် လူတစ်ယောက် နာခဲ့၏။

သိုလူနာ ထမ်းသောဝန်ကို မာဂဒူးကပင် ထမ်း၍ ဟက်လေ၏။ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လျှင် အခါမဲ့ မိုးကြီး သည်းစွာ ရွာလတ်၍ မာဂဒူးထမ်းသည့် ပခုံးထက်တွင် ထမ်းပိုးကို

“သင့်ကို အဝတ်အစား မညှိုးမနွမ်းစေနှင့် ပေးပါ” ဟု ပြန်တော်မူ၏။

ဆင်ကဲလည်း သနားရင်းရှိ၍ ပေး၏။

မာဂဒူးလည်း နေ့ညဦးမဟူ မအိပ်မနေ ဆော်ဖန်၏။

မှောင်ပြည့်ရှင်မင်း လာတော်မူလျှင် မာဂဒူးကိုမြင်၏။ ပြည့်ရှင်မင်း

ပြန်တော်မူသည့် ကွမ်းဖတ်တော်ကို ထုတ်၍ ခံတွင်းဆေးတော်

အရတော်ဖြင့် ကြွေပေါက်တစ်လုံး ရုတ်ချည်းပေါ်သည်ကို မြင်၍

မာဂဒူးကို ခေါ်၍ ညွှန်လေ၏။

မာဂဒူးလည်း ဦးခိုက်ပြီးမှ ကောက်၍ယူ၏။ ပြည့်ရှင်မင်း

ပြန်တော်မူလေသော် မာဂဒူးကြံ၏။

“သည်ကြွေပေါက် တစ်လုံးကို ခေါ်၍ပေးတော်မူသည်။

ငါ၏ လုပ်ရည်ကြံရည်ကို စမ်းတော်မူသည်မှန်၏။ ဟူ၍

ဘင်းနန္ဒယံစေကို ဈေးမှဝယ်လေသော် ဟင်းနန္ဒယံရှင် မိန်းမလည်း

ပြသ၍ပင် ကြွေပေါက်ငယ် တစ်လုံးသာကို မည်မျှဟူ၍

ငါမပေးသာ၊ မင်းလက်ညှိုးတစ်ချောင်းတွင် တင်သရွေ့ကို

သူတော့ဟု ဆိုပေ၏”

မာဂဒူးလည်း ပဋိဘာနိပညာရှိလှသသူဖြစ်သောကြောင့်

ဆေးမြန်း၏။

“လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတွင် ပါသရွေ့ကို ခွင့်ပြုတော်

မူပါမည်”

ဟု ဆို၏။

ဟင်းနန္ဒယံစေရင် မိန်းမလည်း ခွင့်ပြု၏ဟု ဆို၏။

မာဂဒူးလည်း ကြံ၍ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းလုံး စွပ်အောင် ခံတွင်းဖြင့် ငုံပြီးမှ ဟင်းနန္ဒယံစေရင်ကို ထိုး၍ ယူသည်။ အများပင်ရ၏။

ဟင်းနန္ဒယံစေရင် မိန်းမ မြင်လျှင် မာဂဒူးကို ပညာရှိလှ၏ဟူ၍ အထဲချိုးမွမ်း၏။

မာဂဒူးလည်း ဟင်းနန္ဒယံစေရလျှင် မြေကိုတူးဆွ၍ ဆင်ချေးနှင့် ရောပြီးလျှင် ရေသွန်းစိုက်ကြ၏။ ညဉ့်နံနက်မပြတ် ရေသွန်းပေါက်လက်သော် အချို့အနီ အချို့အဖြူ လုံ့လပြု၍ ရေသွန်းသောကြောင့် ဖွဲ့ဖွဲ့ဖြိုးဖြိုး ကြီးသန်စွာဖြစ်၏။

ပြည့်ရှင်မင်း နောက်ဆင်ကြည့်လာတော်မူစဉ်တွင် ဖွဲ့သည့်ဟင်းနန္ဒယံကို ရွေးပြီးလျှင် စင်စွာဆေး၍ ဆက်၏။

ပြည့်ရှင်မင်းလည်း သည်ဟင်းနန္ဒယံကို မင်းဘဇာမှာ ရသနည်းဟူ၍ မေးတော်မူ၏။

“ယမန် ဘုရားပေးတော်မူသည့် ကြွေပေါက်နှင့်ဝယ်၍ စေ့မျိုသည်”ဟု လျှောက်၏။

ကြားတော်မူလျှင် ဝါသနာကံရင်း ရှိသောကြောင့် ဆင်ကဲကို တောင်းလေ၏။ ဆင်ကဲလည်း လက်ငင်၍ဆက်၏။ စားတော်ကိုအပ်၍ ကြည့်ရှုစေဟု မိန့်တော်မူ၏။

မာဂဒူးလည်း စားတော်သည်ကို နေ့ညဉ့်မဟူ လုံ့လ ထကြွပြင်းစွာ မအိပ်မနေ ဆော်ဖန်၏။

ရှည်လတ်သော် ပြည့်ရှင်မင်းသည် စိတ်နှလုံးတော်နှင့် ညီ၍ ဝင်းကို ပေးတော်မူပြန်၏။ ဝင်းမှူးရလျှင် မာဂဒူးသည် နေ့မူညဉ့်မူ မအိပ်မနေ စိစစ်ဆော်ဖန်၏။ တစ်စမလစ်ဟင်းရ၊ စီရင်ဆော်ဖန်ခြင်း၌ လုံ့လအားထုတ်၏။

အရည်အချင်း ထူးလှသောကြောင့် “စောဒိုခုံရည်” ဟူသော အမည်ကိုလည်း ပေးတော်မူ၏။

ယင်းသို့သော ကာလတွင် ကုလား ဝေါမင်းက ကျေးစွန့်ရွာစွန့်ကို ဖျက်ဆီးလာသည်။

“ဘုန်းကြီးသည်အရှင် ချီတော်မူလျှင်ပါမှ ကျွန်ုပ်တို့သည် သုံ့ပန်းမဖြစ်မည်”ဟူ၍ လျှောက်လာ၏။

အလုံးအရင်း ဆင်မြင်းအများနှင့် ရေပါ-ကြည်းပါ ချီတော်မူ၏။ စောဒိုခုံရည်ကိုဝင်းနှင့်တကွ မြို့စောင့်ခန့်တော်မူ၍ စောဒိုခုံရည်လည်း အမိန့်တော်အတိုင်း အတွင်းမှ ပြင်မှုများကို တစ်စမလစ်ဟင်းရလေအောင် ကွပ်ကွဲစီရင်ရ၏။

အတွင်းသို့ ဝင်ရဖန်များလျှင် သောက္ကတမင်းသမီး မည်နှင့် သွယ်ဒါနှင့် အကျွမ်းဝင်ကြလေ၍ အချစ်သခင် ဖြစ်ကြလေ၏။ ရှည်လျှင်သူသိသူကြား ဖြစ်၍ စောဒိုခုံရည်ကို ထောင်စားဟူသသူက အကျိုးလိုစကားဖြင့် “မင်းမသင့်၊

ငါတို့သခင် မင်းကြီးသိတော်မူသော် ဘေးဒဏ်ရောက်မည်”ဟူ၍ ဆုံးမတားမြစ် စကားကိုဆို၏။

စောဒိုခုံရည်လည်း ကြောက်သောကြောင့် သောက္ကတ မင်းသမီးကို ဆိုသော် “လွတ်အောင် ကြိုးစားနိုင်လျှင် ဆင်မခြေလျင်နှင့်၊ ငါ့ကို ခိုး၍ပြေးတော့”ဟု ဆို၏။ ရွှေငွေများစွာ ဆင်ထက်တင်၍ ကျွန်ဒိုင်းကိုင် ခုနစ်ကျိပ်နှင့် စိတ်တူသူရဲသူရဲနှစ်ရာကျော်နှင့် သောက္ကတမင်းသမီးကို ခိုး၍ ပြေးလေ၏။

ဒမြိုင်ပတ်ဝါကသည် မိမိအရပ်ဟောင်း တစ်ကောဝန်းသို့ ရောက်လေ၏။ သောက္ကတမင်းက လိုက်စေသည်လည်း မမိချေ။ ရှေး မိမိလက်သားသုံးကျိပ်လည်း ကျွန်ခံကုန်၏။

ယင်းသည် တကောဝန်းဟူသည် အရပ်တွင် မင်းပြု၍ ပြည်သူတို့အား သားကဲ့သို့ စေစိရင်၍ နေပြီးလျှင် ပညာရှိတို့နှင့် တိုင်ပင်သော် “မုတ္တမမြို့ကို စားသည့် အလိမ္မာဟူသော မင်းသည် ဘုန်းလက်ရုံးကြီးသည်၊ ထိုမင်းကို မိတ်ဖွဲ့မှ အရှည်အဝေး ကောင်းမည်” ဆိုကုန်၏။

မာဂဒူးလည်း ပညာကျေးဇူးနှင့် ပြည်စုံသောကြောင့် နှမ နှင်းဦးရိုင်းကို ပေး၍ မိတ်ဖြစ်လျှင် ခွင့်သာသောအခါ သတ်မည်ကြံ၍ ပဏ္ဏာလက်ဆောင် ရွှေဖလား ပုဆိုးကောင်း အများနှင့် အလိမ္မာသို့စေ၏။

အလိမ္မာကလည်း တမန်ဖတ်၍ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာနှင့် ဆေး၏။ အလားအလာစေမှ နှမနှင်းဦးရိုင်းကို ပေးမည်စကားကို မလိုက်၏။ ပြည်နှစ်ပြည် ခရီးအကြား မင်းမသေ ရေမပြတ် ဆေးပါကြ၍ ပြည်ထဲသာယာ၏။

အလိမ္မာကလည်း မာဂဒူးနှမ ပေးမည်ဟုဆိုလျှင် နှင်းဦးရိုင်းကို မြင်လို၍ တံငါများနှင့်အတူ လှေငယ်တစ်စင်းနှင့် ကျွန်ပစ်မည်ဆန်လေသည်။

ထိုအလိမ္မာကွန်ပစ်သည့် အခိုက်တွင် နှင်းဦးရိုင်း လည်း ဆထိန်းအပျို ကိုယ်လုပ် အခြွေအရံများနှင့် မြစ်မှာ ဆုကစားလာသည်နှင့် ကြုံ၍ နှင်းဦးရိုင်းကို မြင်လေ၏။ အလိမ္မာသည် တပ်ချင်းအားကြီး၍ ပဏ္ဏာလက်ဆောင်များနှင့် ဆမန် စေသောကြောင့် နှင်းဦးရိုင်းကို အမိနှင့်တကွ ပို့ရ လေ၏။

အလိမ္မာလည်း မင်္ဂလာပြု၍ အောင်သေအောင်သား စားမည့် တောင်လဲသဲပြင်တွင် ကနားကြီး ဆောက်၍ မာဂဒူးနှင့် အတူ သောက်စားကြရာတွင် ကျွန်တို့ကို ခြိမ်းချက်၍ မာဂဒူး ကျွန်တို့ အယစ်ကို သတ်မည်ကြံ၍ ခေါ်၏။

မာဂဒူး အမိသိ၍ ကြံသည့်အကြောင်းကို ကြားလျှင် ကျွန်သူရဲများကို စကားထား၍ အလိမ္မာကျွန်တို့နှင့် သောက်ကြ

သောအခါ သောက်ယောင်သာပြု၊ မသောက်နှင့်။ အလိမ္မာကျွန်တို့ ယစ်လျှင် (မစ)ဟူ၍ ငါဆိုမည်၊ နေဦး (မဲ့စုံ)ဟု ငါဆိုလျှင် ထမင်းစားကြကုန်၊(မက်ဇတ်)ဟူ၍ ငါဆိုလျှင် ထ၍ ခုတ်ကြကုန် ဟူ၍ စကားအချက်တို့ကို ဆိုထား၏။

အလိမ္မာသည် မာဂဒူး ကနားကြီးသို့ ရောက်လေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်မ စီး၍ ထွက်လျှင် အတူနေကြ၏။

အလိမ္မာကြသည်မူကား မာဂဒူးကျွန်တို့ ယစ်ဝ၍ အိပ်ပျော်မှ ညဉ့်တွင်သတ်မည် ကြသည်ကို မာဂဒူး သိသောကြောင့် နေမုန်းတိမ်း ဒီရေတက်သည် ကမ်းလုံးပြည့်ရှိလျှင် သောက်ကြစဉ် တွင် (မဲ့စုံ)ဟူ၍ ဆိုလျှင် ထမင်းစားကြကုန်၏။ မက်ဇတ်ဟူ၍ ဆိုလျှင် ထ၍ ခုတ်ကြလေ၏။

အလိမ္မာလည်း 'ဆင်စီး၍ ပြေးလေသည်ကို မာဂဒူး ကျွန်တို့ မိ၍ သတ်ရလေ၏။ တောင်လွဲသဲပြင်တွင် အလိမ္မာ အကောင်ကို မြှုပ်သောကြောင့် အလိမ္မာသဲပြင်ဟု ယခုတိုင်အောင် တွင်၏။

သက္ကရာဇ် ခြောက်ရာလေးဆယ်သုံးခုနှစ်တွင် မာဂဒူး မုတ္တမကို ရသည်။ မုတ္တမမြို့လယ်တွင် တန်ဆောင်းကြီးဆောက်၍ ဗေဒင်ပညာရှိ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့နှင့်ညီ၍ ဓမ္မသတ်ပြု၏။ ထိုဓမ္မသတ်ကို နောင်ဝါရူဟူသော အမည်ကို ခံသောကြောင့် ဝါရီရူဓမ္မသတ်ဟုတွင်၏။

ဆာကျားကောင်း ငတပါးလုလင်

သရေခေတ္တရာပြည်တွင် ထူးဆန်းသော ကြက် ခပ်ကောင်ရှိလေသည်။ တစ်နေ့တွင် ထိုကြက်ဖသည် ကျောင်း ခပ်မီးတစ်ခု၏ အနီးတွင်-

“ငါ့ဦးခေါင်းစား ငတပါးမင်း ဖြစ်လတ္တံ့”

ဟု တွန်လေသည်။

ထိုကျောင်းမှ ဆရာတော် မထေရ်သည် ကြက်၏ ခုဆန်းသော တွန်သံကို ကြားရ၍ ဤကြက်တွန်သံကား ခုဆန်းလှပေစွာ စဉ်းစားမိသည်။

ထို့နောက် မိမိကျောင်း၌ စာသင်နေသော မောင်ရှင်ငယ် ခေါ်ကာ ကြက်ဖကို ပြုပြီးလျှင်-

“မောင်ရှင်ငယ်၊ ဤကြက်ဖတွန်သံသည် တူးဆန်းလှ၏။

ဤကြက်ဖကို ချက်၍ ငါ့အား ကပ်ပါလေ”

ဟု မိန့်ကြားလေသည်။

မောင်ရှင်ငယ်သည် ဆရာဆိုတိုင်း ကြက်ကို ချက်လေ သည်။ ချက်ပြီးသော အခါ ကြက်သားဖတ်များကို ဟင်းအိုးထဲမှ ဆယ်ခတ်ယူလေသည်။ ထိုအခါ ကြက်၏ ဦးခေါင်းပိုင်းသည် ခိုသို့သော်လည်း စင်ကျပြီး ပြာမှာလူးလေသည်။

“ဤခေါင်းပိုင်းသည် မသန့်တော့ပြီ၊ ဆရာအား ကပ်ရန် မသင့်တော့ချေ”

မောင်ရှင်သည် ဤသို့ စဉ်းစားမိပြီး ပြာလူးနေသော ကြက်ခေါင်းကို ရေဆေးပြီး မိမိဘာသာ စားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မောင်ရှင်သည် ကြက်သားဟင်းကို ဆရာ ရဟန်းအား ကပ်လေသည်။ ဆရာရဟန်းသည် ကြက်သား ဟင်းတွင် ကြက်ဦးခေါင်းကို မမြင်သဖြင့်-

“ကြက်၏ဦးခေါင်းပိုင်းရော”

ဟု မေး၏။

“မှန်ပါ၊ ကြက်ဦးခေါင်းကို ဆယ်ခတ်ရာတွင် စဖိုပေါ်၌ ကျပြီး ပြာလူးသဖြင့် မသန့်တော့သောကြောင့် တပည့်တော် ရေဆေးပြီး စားပစ်လိုက်ပါသည် ဘုရား”

ဆရာရဟန်းသည် မည်သို့မျှ မဆိုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ရောက်သော် ဆရာ ရဟန်းသည် မောင်ရှင်ကိုခေါ်၍-

“ငါ့တပည့်၊ သင်သည် မင်းဖြစ်လတ္တံ့၊ သို့ရာတွင် ပညာကို ကြိုးစား၍ သင်ရမည်၊ သီလမြဲရမည်၊ သည်းခံတတ် ရမည်၊ ချစ်ဖွယ်စကားကို ဆိုရမည်”

ဟု ဆုံးမစကား ပြောကြားလေသည်။

မောင်ရှင်ငယ်သည် ဘဝင်မမြင့်၊ ဆရာရဟန်း ဆိုဆုံးမ သည့်အတိုင်း ပညာကို ကြိုးစား၍ သင်ယူသည်၊ သီလကို ဆောက်တည်သည်၊ သည်းခံစိတ်ကို အမြဲမွေးသည်၊ ချစ်ဖွယ် နှစ်သက်ဖွယ်သော စကားကိုသာ ဆိုလေ့ရှိသည်။

ဆရာရဟန်းသည် မောင်ရှင်၏ ပညာအရာ ပြီးပြည့်စုံ သည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ရှင်ဘဝမှ လူထွက်စေ၍ အမတ်စစ်သူကြီး တစ်ဦးထံ၌ အပ်လေသည်။

အမတ်စစ်သူကြီးသည် မောင်ရှင်ငယ်၏ အမူအရာကို မြင်ရသောအခါ ချစ်ခင်ချီးမွမ်း၍ သားအဖြစ် မွေးစားလေသည်။ သွားလေရာရာတို့၌လည်း ခေါ်ဆောင်သွားလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သော အချိန်တွင် အမတ်စစ်သူကြီးသည် မောင်ရှင်ငယ်ကို အဖိုးထိုက်တန်သော အဝတ်တန်ဆာ ဆင်ယင် ပေးပြီးနောက် သရေခေတ္တရာ ဘုရင်၏ နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားလေသည်။

သရေခေတ္တရာဘုရင်သည် မောင်ရှင်ငယ်၏ အမူအရာကို မြင်တွေ့သောအခါ အလွန်နှစ်သက်သည်။

မောင်ရှင်ငယ်၏ ပညာကို သိသောအခါ အလွန် ချီးကျူးလေသည်။

မောင်ရှင်ငယ်၏ သီလကိုသိသောအခါ အလွန် ဝမ်းမြောက်သည်။

မောင်ရှင်ငယ်၏ သည်းခံခြင်းကို သိသောအခါ အလွန်
ကြည်ညိုသည်။

မောင်ရှင်ငယ်၏ ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ကြားရသော
အခါ အလွန်ချမ်းမြေ့သည်။

“ဤသူငယ်ကား ပြည်ထဲရေးကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နိုင်သူ
ဖြစ်လတ္တံ့။”

မင်းကြီးသည် ဤသို့ ကြံစည်မိပြီး မောင်ရှင်ငယ်ကို
အမတ်စစ်သူကြီးထံမှ တောင်းယူလေသည်။

ထို့နောက် ပြည်ထဲရေး ကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်စေသည်။
မောင်ရှင်ငယ်သည် ပြည်ထဲရေး ကိစ္စတို့ကို ရဟန်းရှင်လူ
အားလုံးကို နှစ်သက်ကျေနပ်အောင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေး
သည်။

သို့အတွက် ရဟန်းရှင်လူပြည်သူတို့က နှစ်သက်
မြတ်နိုးကြသည်။ သို့ကြောင့် မင်းကြီးက မောင်ရှင်ငယ်ကို
အိမ်ရှေ့မင်းအရာ အပ်နှင်းလေသည်။

သရေခေတ္တရာမင်းတွင် သားထောက်သမီးခံ မရှိ၍
ထိုမင်း နတ်ရွာစံသောအခါ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူတို့က
မောင်ရှင်ငယ် အိမ်ရှေ့မင်းကို ကြည်ညိုခြင်း ရှိသဖြင့်
နှစ်သက်လိုလားစွာ မင်းမြှောက်ကြလေသည်။

သို့အတွက် သရေခေတ္တရာမင်းဆက်တွင် ရာဇဝင်၌
“ငတပါးမင်း”ဟူ၍ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သည်။

ငတပါးမင်းသည် ယောက်ျားမြတ်တို့ ကျင့်အပ်သော-

- ပညာရှိခြင်း
- သီလရှိခြင်း
- သည်းခံခြင်း
- နှစ်သက်ဖွယ်စကားဆိုခြင်း

ဟူသော အကျင့်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသည့်အတွက်
အထွတ်အထိပ်မင်း အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

သူရဲကောင်းချည်းတွင်

မင်းရဲကျော်စွာ ဒလတပ်မြို့သို့ ဝိုင်းရံနေစဉ် ဘုရင်
မင်းခေါင်လည်း မော်တုံမော်ကယ်ကို လုပ်ကြံသည်။ မော်တုံ
မော်ကယ်စားတို့လည်း တရုတ်ဥတည်ဘွားသို့ ပြေးဝင်လေ
သောကြောင့် ဥတည်ဘွားက တိုက်ဆင်နှစ်ရာ၊ မြင်းတစ်သောင်း
စေသည်သူရဲသုံးသိန်းနှင့် အင်းဝမြို့သို့ ချီလာ၏။

မင်းခေါင်လည်း စစ်ကြီးပြင်တွင် တွေ့မည်ဟု
စီရင်ခန့်ထားသည်။ ပဲခူးမြို့သို့ သားတော် မင်းရဲကျော်ချီရာ
အမှုထမ်းသူရဲကောင်း အမှူးအမတ်တို့ ပါလေသောကြောင့်

သူက အင်အားကြီးလှသဖြင့် ထွက်၍မတိုက်၊ မြို့ကသာခံရ၏။
တရုတ်တို့လည်း မြို့ကိုရလေ၏။

တရုတ်တို့ကလည်း ခင်၍ဆိုလာ၏။

“ထွက်၍သော်လည်း တို့ကိုမတိုက်၊ အရေးသော်လည်း
ပြီးအောင်မဆို၊ သို့ပင် နေသော် သုံးနှစ်တိုင်အောင် လုပ်ကြံ
မည်၊ ထွက်၍ အရေးမဆိုလျှင်လည်း သူရဲကောင်း မြင်းစီး
ကောင်း တစ်ယောက် ထွက်လာစေ၊ တို့က မြင်းစီးကောင်း
သူရဲကောင်းနှင့် တစ်ယောက်ချင်း တွေ့ကြစိမ့်မည်၊ တို့က
သူရဲနိုင်လျှင် အင်းဝနိုင်ငံကို ယူမည်၊ တို့က ရုံးလျှင် ငါတို့
ပြန်တော့မည်”

ဟု တရုတ်တို့က စေရောက်သည်။

စာကို ကြားလျှင် ဘုရင်မင်းခေါင်လည်း သူရဲကောင်း
တို့ကို မေးတော်မူလေသော် တစ်ယောက်မျှ ထွက်ဝံ့သသူမရှိ။
ယင်းသောအခါ ပေါင်းတည်စားက နားတော်လျှောက်၏။

“မွန်မင်းသမက် သမိန်ဘရမ်း ဆိုသသူသည်
လက်ဖျံတစ်ချောင်းတည်း၊ သမိန်ဘရမ်းကို ဘုန်းကြီးသည့်
အရှင်သားတော်ရခွဲ၍ ဆက်လာသသူသည် သံခြေကျင်းခတ်၍
ထားသည်၊ ထိုသူကို မေးတော်မူသော် သင့်မည်”

ဟု လျှောက်၏။

ကြားတော်မူသော် သမိန်ဘရမ်းကို မေးရလေ၏။
သမိန်ဘရမ်းလည်း-

“အကျွန်ုပ် ကျွန်ကို သံခြေကျင်းနှင့် ထားတော်မူသည်။
ဆင်းရဲကျဉ်းမြောင်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သောကြောင့်သာ၊ သို့
မဟုတ်သော် သူရဲကောင်းချည်းတွင် ဓားတစ်စင်း၊ လွှာတစ်ချပ်
ချင်း ဆင်စီးချင်း၊ မြင်းစီးချင်း တွေ့ရသော် ကျွန်ုပ်ကို ခံနိုင်
မည်လော”

ဟု သမိန်ဘရမ်းက လျှောက်သည်။

ဘုရင်မင်းခေါင် ကြားတော်မူလျှင် သံခြေကျင်းကို
ချွတ်၍ ခေါ်တော်မူ၏။ ကောင်းစွာလည်း ကျွေးမွေးစေ၍-

“တရုတ်သူရဲကောင်းကို နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ၊ နိုင်လျှင်
ရာဇာဓိရာဇ်ပေးသည့် စည်းစိမ်နှင့်မျှအောင် ပေးမည်”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သမိန်ဘရမ်းလည်း ဦးစိုက်၍ အာမခံ၏။ တရုတ်တို့
သူရဲကောင်း ၇၁၂ ယောက်လည်း ဆင်စီးချင်း၊ မြင်းစီးချင်း၊
ခြေလျင်တစ်ယောက်ချင်း ဖြစ်က အဖက်မရှိပြုသည်။ မြင်းနီကြီးကို
ရွှေကြိုး၊ ရွှေကတင်၍ စီးသည်။ သံချပ်ဝပ်၍ မျက်နှာမည်းစားကို
ပတ္တမြားအပြည့်စီ၍ စွဲသည်။ ရွှေလှံချောင်းလုံး ခုနစ်စင်းနှင့်
နတ်မြင်းကဲ့သို့ တရုတ်တို့မှတ်သည်။

ဘုရင်မင်းခေါင်လည်း အင်းဝမြို့တွင်း ရှိသမျှသော မြင်းကိုယူ၍ သမိန်ဘရမ်းကိုပြသည်။ သမိန်ဘရမ်းကြိုက်သည့် မြင်းတစ်စီးမျှမရ။ နောက်မှ မြင်းမန်ကျည်းစေတစ်စီးကို မြင်လျှင် သည်မြင်းစီးနင်းရမည် ထင်သည်ဆို၍ ဖမ်းယူရ သည်။ မြင်း၏ အသက်၊ အသံကို သိရအောင် ခုနစ်ရက် စီးနင်းရ၏။

“ရှေ့ခုနစ်ရက်ကို မြင်းစီးချင်း တွေ့လိမ့်မည်”
ဟူ၍ တရုတ်တို့ကို ဆိုလေ၏။ တရုတ်တို့ကလည်း-
“မှန်စေတော့”

ဟု ဆို၏။

တရုတ်သူ ရဲကောင်း ဂါမဏီ ကြားလျှင် ကောင်းပြီဆိုပြီးမှ သောက်စားကြုံးဝါး၍နေ၏။ ချိန်းချက်သည့်နေ့ စေ့လျှင် သမိန်ဘရမ်းကို ဘုရင်မင်းခေါင် လက်တော်ဖြင့် သုံးသပ်၍ မိန့်တော်မူသည်။

“သူရဲကောင်း အမှုအမတ်တွင် တန်ခိုးသတင်း အရဲ အရင့် နှလုံးဝမ်းကြီးသည်ဟု ကြားသည်နှင့် ညီလှပေ၏”

ဟု ချီးမွမ်းတော်မူ၏။

ဤသို့လည်း သမိန်ဘရမ်းကို အမိန့်တော်ရှိ၏။

“ငါ့သား၊ သည်တစ်ကြိမ်ကို ကြိုးစား၍ ငါ့အမှုတော်ကို ထမ်းပါ”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သမိန်ဘရမ်းလည်း-

“စိုးရိမ်တော်မမူပါနဲ့”

ဟု အာမခံသည်။

“ခြင်းတောင်းတစ်လုံးနှင့် ချွန်းတစ်စင်း ပေးတော်မူပါ”

ဟု လျှောက်၏။

“ပဇာပြုမည်နည်း”

ဟု မေးတော်မူသော်-

“ကျွန်ုပ်ထိုး၍တရုတ်သူရဲကောင်း ကျလာမည်၊ ချွန်းနှင့် ချပ်၍ ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ခြင်းတွင် ထည့်မည်”

ဟု လျှောက်၏။

မြန်မာအမှုအမတ်တို့ကြားလျှင် ယုန်မရမီက သမ္ဘရာ ရှာ၏သို့-ဟု ဆိုကြကုန်၏။

မြင်းကို ရွှေကြိုးရွှေကတင်၍ စစ်ဝတ်တန်ဆာတို့ဖြင့် နတ်စစ်သည်ကဲ့သို့ ဆင်ယင်ဝတ်စားစေသည်။ သမိန်ဘရမ်းလည်း ရှင်ဘုရင်ကို ဦးခိုက်၍ မြို့ကထွက်စေ၏။ မြို့ထိပ်ကလည်း ရဟန်းရှင်လူပြည်မျှ ကြည့်ကြကုန်၏။

သမိန်ဘရမ်း မြို့ကထွက်သည်ကို မြင်လျှင် တရုတ် သူရဲကောင်း ဂါမဏီလည်း သံချပ်ဝတ်လုံးဝတ်၍ စစ်ဝတ်

တန်ဆာ အစုံနှင့် မြင်းစီးပြီးလျှင် ကျုံးနားတိုင်အောင် လာ၏။
ယင်းသည်တွင် သမိန်ဘရမ်းနှင့် ဆိုင်၍ စကား ပြောကြ
သည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက်ကား အမှုအမတ် သူရဲကောင်း
ဖြစ်သည်၊ ခြေခါလက်ခါ ကနောင်ကနှင့် မပြုကြနှင့်၊
အများကြည့်ကြပါစေ၊ မြင်းရေးကစားပြီးမှ အရတိုက်ကြမည်”
ဆို၏။

တရုတ်သူရဲကောင်း ဂါမဏီလည်း ဦးညိတ်၏၊
သမိန်ဘရမ်းလည်း ကိုယ်ကို ချုံ့၍ မြင်းကို အလျင်စိုင်းနှင့်သည်။
ဂါမဏီလည်း တု၍ ခိုင်းနှင့်၏။ သမိန်ဘရမ်းလည်း
ရပ်လျက်စီး၏။ ဂါမဏီလည်း တု၍စီး၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို
ဆန့်၍ စီးပြန်၏။ ဂါမဏီလည်း တု၍ လက်နှစ်ဖက်ကို
ဆန့်လျက်စီး၏။ ယင်းသို့ စီးရာတွင် ချပ်ကြိုးတစ်ဖက်
ပြတ်သည်ကို သမိန်ဘရမ်း မြင်လျှင်ဆို၏။

“ငါတို့နှစ်ယောက် မြင်းစီးကြသည်။ မြင်းရေးသုံးကြိမ်
ရှိပြီး ယခု အရ တိုက်ကြတော့မည်”

ဟု ဆိုသည်။

သမိန်ဘရမ်းလည်း နောက်ပြန်ထားလျက် လက်
တစ်ဖက်ကို ဆန့်၍ စီး၏။ ဂါမဏီလက်ကို ဆန့်၍
ထိုးမည်ကြွသည်။ ထိုသို့ စဉ်တွင် လက်ကတီးအောက်

ချက်ကြိုးပြတ်ရာကို သမိန်ဘရမ်း လှံနှင့်ထိုးသည်။ ထိုးမိ၍
လက်စဲကသည် လက်ယာသို့ ပေါက်သဖြင့် ဂါမဏီမြင်းထက်က
ကျသည်။ သမိန်ဘရမ်းလည်း မြင်းထက်က ချွန်နှင့်ချိပ်၍
ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ခြင်းတွင်ခေါင်းကိုထည့်၍ မြို့တွင်းသို့
ဝင်ခဲ့၏။

တရုတ်တို့လည်း လူချင်းတွင်သည် သူ့အဖက်
သူရဲကောင်း မရှိဟု အံ့သြကြကုန်၏။ ဘုရင်မင်းခေါင်းလည်း
သမိန်ဘရမ်းကို ဆုလာဘ်များစွာ ပေး၍ တူမတော်နှင့်
စုံဖက်တော်မူ၏။ အင်းဝပြည်သူပြည်သား အမှုအမတ်တို့
ကလည်း ဆုလာဘ်များစွာ ပေးကြကုန်၏။ တရုတ်တို့လည်း
ဆိုသည့် ကတိရှိသည့်အတိုင်း ဂါမဏီ ရွံ့လျှင် ပြန်ကြလေ၏။

(ရာဇာဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံကျမ်း)။

ကျေးဇူးသိတတ်သော ယောက်ျားမြတ်သူရဲကောင်း

ငါးစီးရှင်ကျော်စွာ ပင်လယ်ကို စားသောအခါ ညီတော်
စစ်ကိုင်းအသင်္ခယာစောယွမ်းကို လုပ်ကြံချေဟု ခင်ညိုဟူသော
ဇွန်တော်ကို စေတော်မူသည်။

ခင်ညိုသည် စစ်ကိုင်းသို့ ကူး၍ အရိပ်အခြည် ကြည့်သော် မလုပ်ကြံသာသောကြောင့် တောတွင်းပုန်း၍ နေလေသည်။

သုံးရက်ရှိသော နေ့၌ စစ်ကိုင်း မင်းမဟာဂီရိနတ် ပြုလေသည် ဖြစ်၍ ရွှေလောင်းနှင့် ထမင်း အမဲသား အပြည့်ထည့်၍ နတ်ကို တင်သည်။

ခင်ညိုလည်း လုပ်ကြံမည်ဟူ၍ နန်းတော်သို့ တက်လေသည်။ ထိုအခါ နတ်တင်သော ထမင်းကို တွေ့လေ၍ သုံးရက်တိုင်အောင် ထမင်းမစားရသည်နှင့် နတ်တင်ထမင်းကို စားလေသည်။

ထမင်းဝပြီးလျှင် အတွင်းသို့ ဝင်လေ၍ အသင်္ခယာ စောယွမ်း ခေါင်းရင်းတွင် ရပ်လျက် ကြံသည်။

“ဤမင်းသည် ယနေ့လျှင် ငါ၏ထမင်းရှင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ထမင်းသခင်ကို ပြစ်မှားလေသော် အလွန်လျှင် ဝန်လေးလတ္တံ့ သည်။ လုပ်ကြံသာလျက် မလုပ်ကြံဘဲလာသည်ဟူ၍ ငါ့အရှင် မျက်တော်မူသော်လည်း တစ်သက်သာ ဖြစ်မည်။ ထမင်းရှင်ကို ပြစ်မှားချေသော် သံသရာဝယ် အပါယ်လေးပါး၌ ရှည်လျားစွာ ခံစားရမည့်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်၍ လူ၏ အဖြစ်ကိုပင် ရငြားပါသော်လည်း ယုတ်မာစွာသော ကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် ရှိလေရာသည်”

ဟု နှလုံးထားပြီးမှ စစ်ကိုင်းမင်း ခေါင်းရင်းတွင် ရပ်လျက် မိမိစွဲသော ဓားကို နှုတ်တုံ့၊ စွပ်တုံ့ပြုသည်။

“ငါ့အရှင်သည် စစ်ကိုင်းမင်းသို့ မရောက်ဘဲကို ရောက်သည်ဆိုသည်ဟု အမိန့်တော်ရှိလျှင် ရောက်ကြောင်း လျှောက်ရမည်”

ဟု ကြံလျက် ခမည်းတော် တစ်စီးရှင်က အသင်္ခယာ စောယွမ်းကို ပေးတော်မူသော ပတ္တမြားဓားကို ယူ၍ လာခဲ့လေ သည်။

ပင်လယ်သို့ ရောက်လျှင် ငါးစီးရှင်က-

“ပြီးခဲ့ပြီလော”

ဟု မေးတော်မူ၏။

ခင်ညိုသည် မိမိနှလုံးက ရှိသည်အတိုင်း နားတော် လျှောက်၍ ပတ္တမြားဓားကို ဆက်သည်။

“ငါ့ကျွန်သည် ထမင်း တစ်စလောင်းကိုလျက် သူ့ ကျေးဇူးကို သိ၍ ဤသို့သော စကားကို လျှောက်သည်။ ငါ နေ့တိုင်းမပြတ် သားမယားနှင့်တကွ ကျွေးမွေးသော ကျေးဇူး သော်ကား အဘယ်သို့ ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း”

ဟု ချီးမွမ်းတော်မူလျက် များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဆုလာဘ်များ ပေးတော်မူသည်။

ယောက်ျားကောင်းတို့မည်သည် သူတစ်ထူး ကျေးဇူးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်နိုင်သော သတ္တိ ကျေးဇူးရှိသည်။

မှန်နန်းရာဇဝင်ကြီး (ဆဋ္ဌမတွဲ)

ဦးဆွေးသံမြည် ယောက်ျားကောင်း

နရပတိစည်သူမင်းကြီးသည် မစ္ဆဂီရိ ပုန်ကန်ခြားနားမှု ပေါ်ပေါက်လာသောအခါ စစ်သူကြီး ရာဇသင်္ကြန်း၊ သရေဝဗုဒ္ဓ၊ စစ်တုရင်ဗိုလ်၊ စစ်တုရင်သူ ဟူသော စစ်သူကြီး လေးယောက် တို့ကို ခေါ်၍ မစ္ဆဂီရိကို ရအောင်ထိုးလေဟု တိုက်ဆင်လေးထောင် မြင်းလေးသောင်း၊ စစ်သည်လေးသိန်းနှင့် ချီရလေသည်။

မစ္ဆဂီရိသို့ ရောက်လေသော် ကျေးစွန့်ရွာလက်တို့ကို ထောင်းထောင်းဖျက်၍ သက်တောင်ထက် မစ္ဆဂီရိမင်းခံနှင့်သည်ကို ပတ်ပတ်ဝန်းရံပြီးလျှင် ထပ်နိုင်တပ်လုံတည်၍ မထွက်သာ အောင် နေလေသည်။

ထိုအခါ ပါလာသော စစ်သည်များလှသောကြောင့် ရဲမက်များ ငတ်မွတ်၍ သစ်သီးသစ်မြစ်မျှသာ စားရသည်။ မြို့တွင်းသားတို့လည်း ဖွဲသင်းမျှ မစားရသောကြောင့် ငတ်မွတ်စွာ ဖြစ်လေသည်။

မစ္ဆဂီရိစားသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ပြင်းပြစွာ ဖြစ်၍-

“နောက်နောင် မဖောက်ပြန်ဝံ့ပါပြီ၊ အသက်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါ”

ဟူ၍ သိန်းလည်ရောက် မထေရ်နှင့်တကွ သားနှင့် ညီထွက်၍ ခွင့်တောင်းလာရ၏။ ထိုအကြောင်းကို ရာဇသင်္ကြန် သား အုတ်လှကို သံတော်ဦးတင် စေလွှတ်လျှောက်ထားစေ သည်။

အုတ်လှသည် စလင်းသို့ ရောက်လျှင် လေလျင်စီး၍ နေညဉ့်မသိ ဆန်လေသည်။ မင်းကြီးလည်း “စစ်က ဆက်စာတမန်ရောက် မြင့်မြဲစွာ ကြာလေသည်”

ဟု နံနက်ထွက်တော်မမူခင် နန်းတော် လေသာကို ခွင့်၍ မျှော်တော်မူသော် လောကနန္ဒာအမော်ကလင်းယဉ် ဆွေးဖွေးလွင့်၍ ဆန်လာသည်ကို မြင်တော်မူလေသော်-

“ယခုဆန်သည့်လှေကား စစ်ကလာသော သံလှေ ဖြစ်ရာသည်”

ဟု အလျင် မေးစေသည်။

စစ်မှာ အချင်းခပ်သိမ်းကိုကား မလျှောက်၊ ကျွန်တော် အုတ်လှလာသည်ဟု လျှောက်လေသည်။

မင်းကြီးက စေတော်မူသော သူတို့သည် အုတ်လှ
လျှောက်သည့်အတိုင်း နားတော်လျှောက်၏။

“ငါကြောင့်ကြတော်မူ၍ အလျင်မေးစေသည်ကို စစ်မှာ
အချင်းခပ်သိမ်းကိုကား မလျှောက်လိုက်၊ ကျွန်တော်လာသည်ဟု
လျှောက်သည်၊ လျှောက်ရာသည်လော၊ အုတ်လှငယ်ကို
သတ်လေ”

ဟု သူသတ်တို့ကို စေသည်။

သူသတ်တို့လည်း အိမ်ဓားဖွေးဖွေး ပြေး၍ လှေသို့
တက်သည်။ အုတ်လှမြင်၍ အကြောင်းစုံမေးသည်။ သူသတ်တို့က
သတ်မည်လာရသောအကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“အရှင်အရေးတော်စစ်မှာလှကြောင်းကို လျှောက်ပါရ
စေဦး”

ဟု ဆိုသည်။

သူသတ်တို့လည်း အုတ်လှဆိုကြောင်းကို လျှောက်ကြ
လျှင် မင်းကြီးလည်း-

“အုတ်လှငယ်ကို လာစေဦး”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။

အုတ်လှသည် မင်းကြီးရှေ့သို့ ရောက်လျှင် မိမိ
ဦးခေါင်းကို ထုပ်သော မျက်သုတ်ကိုဖွင့်လေသည်။ မိမိဆံသည်

ဆွေးမြည့်လှသည်ဖြစ်၍ ဦးသျှောင်နှင့်တကွ အထွေးထွေး
ကျလေသည်။ ဤသို့ ကျသော ဆံတွင် သန်းနှင့်ကျိကျိ ရှိသည်
ကို မင်းကြီး မြင်စေပြီးမှ-

“အရှင်အမှုတော်ကို ဦးဆွေးဆံမြည့် ထမ်းပါသည်။
အရှင်မြင်တော်မမူ၊ လွယ်လင့်တကူမလျှောက်သာသောကြောင့်
ကျွန်တော် မလျှောက်လိုက်ပေသည်”

ဟုလျှောက်ထားသည်။

“ဟုတ်လှပေသည်”

မင်းကြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ချီးမွမ်းတော်မူသည်။
မောင်းမငယ်တို့ကို သန့်ရှင်းစေ၍ ဆီနဲ့သာလိမ်းပြီးသော်
ဆံကိုသင်စေ၏။ ဆံသင်ပြီးမှ ဦးသျှောင်ထုံးစေ၍ မုတ်ဆိတ်
ဆံတို့ကို ဆတ္တာသည်တို့ကို ပြင်စေ၏။ ကိုယ်လက်ကိုလည်း
နဲ့သာလိမ်းစေပြီးမှ ပုဆိုးကောင်းလဲစေပြီးသော် ရှေ့တော်တွင်
ကောင်းမွန်သော အမြိန်အရသာတို့ကိုပြင်၍ ထမင်းစားစေသည်။
ဆုလာဘ်များစွာ ပေးတော်မူ၏။

“မစ္ဆဂိရိစား ကိုယ်မှစ၍ တစ်မြို့လုံးကို သစ္စာပေး၍
ဧမ္မုကညိမ တူရီးတို့ကို ယူခဲ့စေ”

ဟု မှာတော်မူပြီးမှ အုတ်လှကို လွှတ်တော်မူလိုက်
သည်။

ယောက်ျားကောင်းတို့မည်သည် အသက်ဘေးနှင့် ကြုံသော်မှ မိမိတာဝန်နှင့် အလုပ်ကို ယုတ်လျော့မှုမရှိအောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ကြလေ့ ရှိကြသည်။

လင်ကောင်းတစ်ယောက်၏စကား

“ငါလည်း အသက်အရွယ် ကြီးပြီ၊ ပခုံးတစ်ဖက်နှင့် ထမ်း၍ ဥဝဲတို့ကို မွေးမည်၊ ပခုံးတစ်ဖက်ဖြင့်ကား သံသရာ အကျိုးစီးပွားများအောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုမည်ဟူ၍သာ ငါကြံတော့သည်”

ဟု မိဖုရားများကို မိန့်တော်မူ၏။

(ရာဇာဓိရာဇ်စကား)

အခန်း (၃)

လင်ကောင်းဟူသည်

လင်ဆိုသည်မှာ သားမယားကို ကြည်လင်စေတတ်၊ အရာရာကို ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် စောင့်ရှောက် ဆေးတတ်၊ ရှာကြံရှာဖွေပေးတတ်သောကြောင့် လင်ဟု ခေါ်ပါသည်။

“မယ့်လင်သူမြတ်၊ ယောက်ျားထွတ်ကား၊ မည်မှတ် လင်သာ၊ မဟုတ်စွာတည့်၊ လိမ္မာပဲ့ပြင်၊ သင်စပေသည်၊ ဆရာ ချစ်၏၊ လင်ရည်ကောင်းဘိ၊ ပညာရှိနှင့်၊ ပေါင်းဘိတော်လှ၊ ဆွေထက်မြသို၊ နှမအင်ဖြိုး တင့်စန်းရှင်”

အိမ်ထောင်ရှင် လင်ယောက်ျားတို့မည်သည် လင် ချစ်ကာမျှသာ မဟုတ်ပေ။

မိမိချစ်ဇနီးကို လိမ္မာအောင် ပဲ့ပြင်သွန်သင်ဆုံးမကြရ ပေသည်။

လင်သာမဟုတ်၊ ဆရာကောင်းလည်း မည်ရပေသည်။

မိမိ၏ အရည်အချင်းဖြင့် မိမိ၏ ဇနီး ဂုဏ်အင်္ဂါစုံလင်စွာ ပြည့်ဝစေရမည်။

လောကအလယ်၌ တင့်တယ်ဝင့်ထည်စေရမည်။

အစားအစာကို မောင်နှံအတူစားသောက်ကြရမည်။

မယ်ဖို၊ မယူခဲ့ရလျှင်- မပိုဖြစ်ခဲ့လျှင် စား၍ပင် မဝင်
ဖြစ်တတ်ကြရမည်။

တူစုံမောင်နှံနေသောအခါ ဟင်္သာမောင်နှံပမာ ချစ်ခင်
ကြင်နာစွာ ယှဉ်တွဲနေတတ်ရမည်။

မယားက ခေါ်လျှင် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပြန်လည်
ထူးတတ်သည်။

မိမိက ခေါ်လျှင်လည်း ကြင်ကြင်နာနာ ယဉ်ယဉ်
ကျေးကျေး ခေါ်တတ်သည်။

သူ့မိဘများ ခေါ်သလို ခေါ်တတ်ကြသည်။

ဇနီးမောင်နှံ စကားပြောဆိုသည့်အခါမှာပင် ရှက်ကြောက်
ဖွယ် မဆိုဘဲ မောင်နှမအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်လေးစားတတ်
သည်။

မိမိမယားဖြင့်သာ ရောင့်ရဲတတ်ကြသည်။

ကိုယ်လုပ်ခြွေရုံ၊ အစေခံများ အပေါင်းဖော် မိန်းမများနှင့်
နေထိုင်သွားလာ လုပ်ကိုင်နေရသော်လည်း ဖောက်ပြားသောအလေ့
မရှိပေ။

မယားဖြစ်သူကို အိမ်လုံး အပ်နှင်းထားတတ်ကြသည်။

လင့်ဘက်မှ ဆွေမျိုးများ ညှိုးနွမ်းစွာ ရောက်လာလျှင်

လည်း ဇနီးဖြစ်သူက မငြူစူအောင် ဖျောင်းဖျပြီးမှ ပေးကမ်းလေ့
ရှိသည်။

မိမိရှာရသော ပစ္စည်းများကို မိမိဆွေမျိုးတို့အား
ပေးချင်သလို ပေးမည်ဟု သဘောမထားဘဲ မယား၏ဆန္ဒကို
ရယူပြီးမှ ပေးကမ်းလေ့ရှိသည်။

“ချစ်ညွန့်ရှင်ရှင်၊ မယ့်လွန်းကြင်အား၊ ဆောလျှင်စေပါ၊
မရောက်သာလည်း၊ ဩဇာနှစ်သိမ့်၊ ကြောခြင်စိမ့်မျှ၊ ဆိမ့်ဆိမ့်
ချိုးချိုး၊ ကောင်းမွန်နိုးထ၊ ငါ့ကိုတ၍၊ မဝလေတတ်၊ နင်လိမ့်
မှတ်၏၊ ချစ်ပတ်မပြေ၊ နေလည်းမပြား၊ သွားလည်းလက်ဆက်၊
စက်လည်း တစ်အုံး၊ ဟင်္သာထုံးသို့။”

“ရင့်သည်သမ္ဘာ၊ ရှာသည့်ကုသိုလ်၊ လိုသည်ဆုယူ၊
မယ့်ကြင်သူကား၊ လုပ်တူကြံဖော်၊ ငါလျှင်ခေါ်လည်း၊
ထူးသော်ထူးတင့်၊ ချစ်ဖွယ်ကျင့်၏၊ ချစ်ပွင့်လန်းလန်း၊
ချစ်ရည်သွန်းသည်၊ ချစ်ပန်းပင်ချုံ၊ ငါ့ကိုတုံ့လည်း၊ ဆွေစုံမွေးဘ၊
ခေါ်သမျှလျှင်၊ တည်ပချီးမြှင့်၊ ဆိုစတင့်၏၊ ချစ်ပွင့်နေပျော်၊
ပြောစသော်လည်း၊ မတော်ဆန္ဒ၊ မောင်နှမသို့၊ တလ္လစကား၊
ကြဉ်ရှောင်ရှားသည်၊ ငါ့အားချစ်ရိုသေစွာတည်း။”

“ချစ်စရိုက်ကြမ္မာ၊ ဝါသနာဖြင့် ချစ်လျာချစ်ဘက်၊
ချစ်သက်ဝေသော်၊ ငါနှင့်ပျော်သည်၊ သူတော်ယုတ်မြို့၊
ငါချစ်ဖို့ကား၊ သူသို့မယှဉ်၊ ငါဝယ်ယဉ်၏။ မကြင်နိုင်ဖွယ်၊

အရွယ်ရွယ်သည်၊ ကြီးငယ်တစ်အုပ်၊ ရံကိုယ်လုပ်တည်း၊ ပည်းမျှ
ရှိလည်း၊ မငြိမ့်မှား၊ မယွင်းပါးသည့်၊ ငါ့အားချစ်ကြိုးစွေစ
တည်း။”

မကောင်းသောလင်ဟူသည်

မကောင်းသောလင်တို့ဟူသည်-

အိမ်ကိုမခင်မင်တတ်ကြပေ။

အစားအသောက်ကို မက်မော၍ တစ်ယောက်တည်းသာ
အကုန်စားသောက်ပစ်သည်။

ပွဲလမ်းသဘင် ကြည့်ရှုရာတွင်လည်း အတူမနေဘဲ
ရှောင်လွှဲနေတတ်သည်။

နေပြန်ကလည်း ရန်သူနှင့် ဝံ့သလို မချစ်ခင်မရွှင်ပျ
နေတတ်သည်။

မကောင်းသောလင်တို့သည် နတ်သမီးကို ရသည်
ပင်လျှင် အထင်သေး၍ မချေမငံ ရှုတ်ချ ပြောဆိုတတ်သည်။

ကျေးကျွန်ကို ဆက်ဆံသလို မာန်မဲဆက်ဆံတတ်သည်။

နှင့် ငါ စသည်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆက်ဆံတတ်သည်။

မိဘကိုပင် ထိပါး ပုတ်ခတ် ပြောဆိုတတ်သည်။

ဆဲရေးတတ်သည်။

လင်ဆိုးတို့သည် တောဆင်ရိုင်းပမာ၊ သူရူးပမာ
ချစ်ခင်စရာ မိန်းမလှလှကလေးကို မြင်ရလျှင် ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်
ကြပေ။

စိတ်အလိုတိုင်း ငန့်ငန့်တက် ပိုးပန်းတတ်ကြသည်။

မိမိမယား၌ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်ကို မစာနာ
မတွေးတောတတ်ကြပေ။

စိတ်သဘောထား သေးသိမ်တတ်ကြသည်။

ဇနီးတွင် အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပါကလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာကို
ယုံကြည်စွာ မအပ်ပေ။

မယားမသိအောင်ဖြစ်စေ၊ သိသိသာသာဖြစ်စေ မိမိ
ပစ္စည်းကို မိမိဘာသာ သီးခြားစုဆောင်းတတ်ကြသည်။

“တပိုတပါး၊ သူလင်သားကား၊ သွားလာသောအခါ၊
လာဘ်မှီးရွာလည်း၊ အိမ်မှာမခင်၊ စားသောက်မင်၍၊ ရလျှင်ရတိုင်း၊
ထုံပိုင်းမချန့်၊ မေတ္တာဆွန့်၊ ခဲ၊ ဗိုလ်ပြန်၊ ဗိုလ်ရံ၊ ဗိုလ်ရှင်လည်း၊
မောင်နှံပိပိ၊ ချစ်ရာသီဖြင့်၊ မမိမယှဉ်၊ ဝေးစွာကြည့်၍၊ နေစဉ်ခဏ၊
ရန်တွေ့ကြသို၊ ထိုမျှပြင်သူ၊ စိမ်းရွမ်းလူကို၊ ရှေးရှုမျက်စိ၊
မြင်လေဘိလည်း၊ ပီတိမပြန်၊ နှလုံးတွန့်ခဲ”

“သူလင်တပါး၊ သူယောက်ျားကား၊ နတ်ကိုရလည်း၊
ရွှံ့တံချဆိုထွေ၊ နှုတ်မချေနှင့်၊ မထိမဲ့မြင်၊ ကျေးကျွန်သွင်သို၊

နင်သင်မိဘ၊ စသည်ဆဲမောင်း၊ ငြူစူစောင်း၍၊ မကောင်းသဖြင့်၊ ပလေလွင့်၏”

“ယရည်မထိန်း၊ တောဆင်မိန်းတို့၊ ကလိန်းကလက်၊ ချစ်ရမ္မက်ကြောင့်၊ သွပ်ပျက်ပေါ်လွင်၊ သူရူးသွင်သို့၊ သူ့လင် သူ့သား၊ သူတစ်ပါးကား၊ မယားတို့တမ်း၊ သူ့မှာကျွမ်းက၊ စိတ်ဝမ်းသောင်ကြေ၊ ပူမြဲလေဟု၊ စေ့ရေနစ်ရော၊ သူ့သဘောကို၊ တွေးတောမသိ၊ မျက်စိမှောင်မိုက်၊ စိတ်လိုလိုက်၏။”

အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်းဟူသည်

လင်သားတစ်ယောက်၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက် အနေနှင့် လင့်ဝတ်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော လင်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ရန် လိုအပ်သလို အိမ်ထောင်ဦးစီး လင်သားတစ်ယောက် အနေနှင့် လောကကြီးပွားချမ်းသာကြောင်း၊ နောက်ဘဝ ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်းကိုလည်း ကျင့်သုံး ဆောက်တည် ပြုလုပ်နိုင်ရပါမည်။

ယင်းသို့ ကြီးပွားချမ်းသာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားရှင်သည် ကောလိယမြို့သို့ အရောက် ကက္ကရပတ္တမည်သော နိဂုံး၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ဒီဃဇာဏု(အံ၊ ပါ၊ တ၊ ၁၀၇။ ၄-

တ၊ ၂၃၉။) အမည်ရှိ ကောလိယမင်းသား တစ်ပါးက ဘုရားရှင်တံ သို့ လာရောက်ပြီး-

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ လူဝတ်ကြောင်တွေဟာ ကာမဂုဏ် ခံစားနေရပါတယ်၊ သားသမီးတွေနဲ့ ကျဉ်းကြပ်တဲ့ အိပ်ရာ နေရာမှာ နေကြရပါတယ်၊ ကာသီတိုင်းထွက်တဲ့ စန္ဒကူးနဲ့သာကိုလည်း သုံးစွဲကြ ပါတယ်၊ ပန်းနံ့သာ မျက်နှာချေကိုလည်း သုံးစွဲနေကြပါတယ်၊ ရွှေ ငွေကိုလည်း သာယာကြပါတယ်၊ နှစ်သက်စုံမက်ကြပါတယ်၊ ဒီလို အခြေအနေရှိတဲ့ တပည့်တော်တို့ တတွေကို ဒီဘဝမှာလည်း စီးပွားချမ်းသာ ဖြစ်ထွန်းနိုင်၊ နောင်ဘဝမှာလည်း စီးပွားချမ်းသာ ဖြစ်ထွန်းနိုင်တဲ့ တရားကို ဟောတော်မူပါဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ဒီဃဇာဏုကို အမည်ရင်းကို မခေါ်ဘဲ အမျိုးအစဉ်အဆက် ဆင်းသက်လာတဲ့ ဗျူပဇ္ဇ ဆိုတဲ့ အမည်ကို ခေါ်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ဟောပြုလမ်းညွှန်မှု ပေးခဲ့ပါသည်။

- (၁) ထင်္ကလုံလနဲ့ ပြည့်စုံမှု (ဥဋ္ဌာနသမ္ပဒါ)
- (၂) စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံမှု (အာရက္ခသမ္ပဒါ)

(၃) မိတ်ဆွေကောင်းရှိမှု (ကလျာဏမိတ္တသမ္ပဒါ)

(၄) မျှတအောင်အသက်မွေးမှု (သမဇိဝိတသမ္ပဒါ)

ဤလေးပါးသည် အမျိုးသား အိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ယောက်အတွက် ဒီဘဂမှာ စီးပွားချမ်းသာဖြစ်ကြောင်း တရားများ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁။ အမျိုးသား အိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ယောက်သည် အလုပ်တစ်ခုနှင့် အသက်မွေးရမည်။

လူပေါ် လူကြော့ လူတေလေ လုပ်ပြီး အလုပ်လက်မဲ့ မနေရ။ လယ်ယာလုပ်ကိုင်မှုဖြစ်ဖြစ်၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှု နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ လေးအတတ်၊ စစ်အတတ်ဖြင့် ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းမှုထမ်း အစိုးရ (လခစား) အလုပ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ အခြား အတတ်ပညာတစ်ခုခုနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု ပြုရမည်။

မိမိလုပ်သော အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်မှုရှိရမည်၊ မပျင်းမရိ ခွဲရှိရမည်၊ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သမျှ အကြောင်းအားလျော်စွာ စူးစမ်းချိန်ဆတတ်တဲ့ ဉာဏ်ပညာ ရှိရပါမည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်နိုင်ရမည်၊ စီမံခန့်ခွဲမှုလည်း တတ်ရမည်။

ဤကဲ့သို့ - ဆိုင်ရာလုပ်ငန်းမှာ ကျွမ်းကျင်မှု

- မပျင်းမရိခွဲရှိမှု

- စူးစမ်းချိန်ဆတတ်သောဉာဏ်ရှိမှု

ဤသုံးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို ဥဋ္ဌာနသမ္ပဒါ=ထကြွလုံ့လ နှင့် ပြည့်စုံမှုဟု ခေါ်ပါသည်။

၂။ အမျိုးသားအိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ယောက်သည် ထကြွ လုံ့လကြောင့် ရလာသော ဥစ္စာ၊ လက်ရုံးအားနဲ့ စုဆောင်း ရလာသော ဥစ္စာ၊ နဖူးကရွေး ခြေမကျအောင် လုပ်၍ရသော ဥစ္စာ အားလုံးသည် တရားနဲ့အညီ ရလာသော ဥစ္စာများ ဖြစ်ကြသည်။

ယင်း ဥစ္စာတို့ကို ခိုးသား ဓားပြတို့ မယူရအောင်၊ မီးမလောင်၊ ရေမမျောရအောင်၊ အမွေခံ သားသမီးဆိုးတို့ မယူရအောင်၊ မင်းများက မသိမ်းပိုက်ယူရအောင် ကြံစည် စဉ်းစားပြီး လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တတ်ရပါမည်။ ထိုသို့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တတ်မှုသည် အာရက္ခသမ္ပဒါ= စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းမှုနှင့် ပြည့်စုံမှုဟု ခေါ်ပါသည်။

၃။ မိမိနေထိုင်သော မြို့၊ ရွာ၊ ရပ်ကွက်မှာ အသက်အရွယ် ငယ်သေးပေမယ့် အကျင့်စာရိတ္တ ကြီးမြင့်နေတဲ့ အသက်အရွယ် ကြီးလို့ရှိရင်လည်း ကြီးတဲ့ အလိုက် အကျင့်စာရိတ္တပါ ကြီးရင့်နေကြကာ သဒ္ဓါလည်း

ပြည့်စုံစွန့်ကြပေးကမ်းမှုနဲ့လည်း ပြည့်စုံ၊ ပညာနဲ့လည်း ပြည့်စုံနေကြသော အိမ်ထောင်ရှင်တွေ၊ ထိုအိမ်ထောင်ရှင် တို့၏ သားတွေ ရှိနေတတ်ကြပါသည်။ ကြီးပွားချမ်းသာ လိုသော အမျိုးသားသည် ထိုအိမ်ထောင်ရှင် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သားတွေနှင့် အတူတူနေရပါမည်။ အတူတူပြောဆို ဆက်ဆံရပါမည်။ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရပါမည်။

သူတို့နှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေသဖြင့် သူတို့ကို အတုလိုက်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင်လည်း သဒ္ဒါတရား၊ သီလတရားနဲ့ ပြည့်စုံလာတတ်ပါသည်။ စွန့်ကြပေးကမ်းမှု၌ ပြုလုပ်လာတတ် ပါသည်။ အသိအလိမ္မာလည်း တိုးလာပါသည်။

ဤကဲ့သို့ မိတ်ဆွေကောင်းများနှင့် ကောင်းတဲ့ အမှုတွေကို အတုလိုက် ကျင့်ခြင်းကိုပင် ကလျာဏမိတ္တသမ္ပဒါ မိတ်ဆွေကောင်း ရှိမှုနှင့် ပြည့်စုံမှုဟု ခေါ်ပါသည်။

၄။ ချိန်ခွင်ကို ကိုင်ထားတဲ့သူဟာ ချိန်ခွင်ကို မြှောက်လိုက်တဲ့ အခါ အောက်ဘက်ကို ဘယ်လောက် နိမ့်နေတယ်၊ အထက်ဘက်ကို ဘယ်လောက် ထောင်နေတယ်ဆိုတာကို သိနားလည်သလို အိမ်ရာ တည်ထောင်လူ့ဘောင်မှာ နေတဲ့ အမျိုးသားသည် ပစ္စည်းများ၏ အဝင်အထွက်ကို သိနားလည်ရပါမည်။ ဒီလောက် သုံးလိုက်ရင် ငါ့ဝင်ငွေက

ထွက်ငွေထက် များလိမ့်မယ်၊ ထွက်ငွေက ဝင်ငွေထက် များလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး စသည်ဖြင့် ချင့်ချိန်ပြီး လက်လည်းမဖွာလွန်း၊ ချွေတာမှုကိုလည်း မပြုလွန်းဘဲ မျှမျှတတ နေထိုင်သုံးစွဲမှု ပြုရပါမည်။

မည်ကဲ့သို့မျှတအောင် သုံးစွဲရမည်နည်း ဆိုသော် အိမ်ထောင်ဦးစီး လင်ယောက်ျားသည် ရလာသော ပစ္စည်းကို လေးဖို့ခွဲဝေပေးရမည်။

တစ်ဖို့ကို သုံးစွဲစားသောက်ရမည်။

နှစ်ဖို့ကို အရင်းအနှီး ပြုလုပ်ရမည်။

တစ်ဖို့ကို ဘေးရန်ဖြစ်လာရင် အသုံးစရိတ်အတွက် သိမ်းဆည်းထားရမည်၊ ဘဏ်မှာ အပ်နှံထားရမည်။

(ပါထိကဝဂ္ဂ၊ ပါ-၁၅၃)

အိမ်ထောင်စုဆိုသည်မှာ အမြဲတမ်း အခြေအနေမပျက် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ အစိုးရဘေး၊ မီးဘေး၊ ရေဘေး၊ ခိုးသူစားပြဿနာ၊ စသော ဘေးရန်များ၊ နာမကျန်းကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ဘေးရန်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာရင် အသုံးချရန်အတွက် တစ်စုကို လုံခြုံသော ဘဏ် စသည်မှာ အပ်နှံထားရပါမည်။

အကယ်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုချင်တယ်ဆိုက
ကိုယ်သုံးစွဲစားသောက်မည့် အဖို့က ယူပြီး သုံးစွဲရပါမည်။
ရဟန်းတော်တွေ၊ ခိုကိုးရာမဲ့တွေ၊ ခရီးသွားတွေ အဝတ်ဖိုး
ဗာဟိုရ စသည့် အဖိုးများကို ဤအစုထဲကပင် ချွေတာ၍
သုံးစွဲရပါမည်။

အိမ်ထောင်ဦးစီး ယောက်ျားတစ်ဦးသည် ဝင်ငွေနည်းသူ
ဖြစ်ပါလျက် ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် နေထိုင်သုံးစွဲမှု
ကို ပြုနေခဲ့ပါလျှင်-

“ဤအမျိုးသားသည် သမန်းသီးကို စားသော လူလို
ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သုံးစွဲစားသောက်နေတာပဲ”

ဟု အပြောအဆို ခံရတတ်ပါသည်။

သမန်းသီးကို စားသောသူ တစ်ယောက်သည် အသီး
များ မှည့်နေသော သမန်းပင်ကို လှုပ်လိုက်တိုင်း အသီးတွေ
အများကြီး ကြွေကျလာတတ်ပါသည်။ ယင်းထဲမှ ကိုယ်
စားလိုသော အသီးအနည်းငယ်ကို ရွေးစားပြီး ထွက်သွားပါသည်။
ကျန်အသီး အများအပြားသည် အလဟဿဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ
သည်။

ဤသည်ကိုရည်၍ - သမန်းသီးစားသောလူဟု
ဆိုရိုးစကား ပြုပါသည်။ ဝင်ငွေများသူဖြစ်ပါလျက် သိပ်ချွေတာပြီး
ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ နေထိုင်သုံးစွဲမှုကို ပြုပြန်ရင်လည်း

“ကိုယ့်လုပ်စာကို ကိုယ်မစားရဘဲ အကုသိုလ်က ဝင်ကြွေးကြီးသူ၊
အားထားရာမဲ့ သေရမည့်လူစား”ဟု အပြောအဆို ခံရတတ်
ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဝင်ငွေ ထွက်ငွေကို ချင့်ချိန်ပြီး လက်လည်း
မဖွာလွန်း၊ ချွေတာမှုလည်း မပြုလွန်းဘဲ မျှမျှတတ နေထိုင်
သုံးစွဲရမည်။ ဤကဲ့သို့ နေထိုင်မှုမျိုးကို သမဇီဝိတသမ္ပဒါ=
မျှတအောင် အသက်မွေးမှုနှင့် ပြည့်စုံသူဟု ခေါ်ရပါသည်။

တစ်ဖက်ဆည်ကန်ကြီး တစ်ခုမှာ ရေဝင်ပေါက်
လေးပေါက်၊ ရေထွက်ပေါက် လေးပေါက် ရှိတယ် ဆိုကြပါစို့။
အဲဒီကန်ရဲ့ ရေဝင်ပေါက်တွေကို ပိတ်ထားမယ်၊ ရေထွက်ပေါက်
တွေကိုတော့ ဖွင့်ထားမယ်၊ မိုးကလည်း ကောင်းကောင်း
မရွာဘဲ နေမယ်၊ ဤသို့ဆိုက ထိုရေကန်ကြီးမှာ ရေတွေ
လျော့လာစရာသာ ရှိသည်။ တိုးလာစရာ မရှိနိုင်တော့ပါ။

တစ်ဖန် ရေဝင်ပေါက်လေးပေါက်၊ ရေထွက်ပေါက်
လေးပေါက်ရှိတဲ့ ရေကန်၌ ရေဝင်ပေါက်တွေကို ဖွင့်ထားမယ်၊
ရေထွက်ပေါက်တွေကို ပိတ်ထားမယ်၊ မိုးကလည်း မကြာမကြာ
ရွာနေမယ်ဆိုပါက ယင်းကန်ကြီးတွင် ရေတွေ လျော့လာစရာ
မရှိပေ။ တိုး၍သာ လာပါသည်။

ယင်းဥပမာနည်းအတိုင်းပင် လောကဝယ်-

- မိန်းမလိုက်စားသူ

- သေသောက်ကြူးမှု၊ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှု
- လောင်းကစားမှု
- ယုတ်မာသူများနှင့် ပေါင်းဖော်မှု

ဤလေးပါးသည် ရှာဖွေရသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ပျက်စီးဖို့ ထွက်ပေါက်လေးပေါက် ဖြစ်ပါသည်။

- မိန်းမ မလိုက်စားခြင်း၊
- သေသောက်မကျူးလွန်ခြင်း၊
- လောင်းကစားမှုမရှိခြင်း၊
- သူတော်ကောင်းများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း၊

ဤလေးပါးသည် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ဝင်လာကြောင်း နှင့် ရလာသမျှ ဥစ္စာတွေ တည်ကြောင်းလမ်းပေါက် ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းမလိုက်စားမှု စသော ထွက်ပေါက်လေးပေါက်ကို မပြုလုပ်ဘဲ ပိတ်ဆို့ထားပြီး မိန်းမ မလိုက်စားမှု စသော ဝင်ပေါက်လေးပေါက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရင် ဥဋ္ဌာနသမ္ပဒါ စသော သမ္ပဒါလေးပါးနဲ့ ရွာချနေသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုသော မိုးရေမိုးပေါက်များ ကောင်းကောင်း တည်တံ့တိုးပွားနိုင်ပါသည်။

ဤတရားလေးပါးသည် ဤဘဝ ကြီးပွားချမ်းသာကြောင်း ပစ္စည်းဥစ္စာ တိုးပွားကြောင်း လမ်းစဉ်တရားများ ဖြစ်ကြသည်။

ဒီဘဝချမ်းသာပြီး နောက်ဘဝ ချမ်းသာရန်အတွက် အောက်ပါလေးမျိုးကို ကျင့်သုံးရပါမည်။

- သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံခြင်း (သဒ္ဓါသမ္ပဒါ)
- သီလအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း (သီလသမ္ပဒါ)
- စွန့်ကြဲပေးကမ်းမှုနှင့် ပြည့်စုံခြင်း (ဇာဂသမ္ပဒါ)
- ပညာနှင့်ပြည့်စုံခြင်း (ပညာသမ္ပဒါ)

ဤတရား လေးပါးသည် နောင်ဘဝမှာ စီးပွားချမ်းသာ ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

- အိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ယောက်သည် သဒ္ဓါတရားရှိသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်တွေကို ယုံကြည်သည်၊ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်သည်။ ဤကဲ့သို့ ယုံကြည်မှု ပြည့်စုံခြင်းကို (သဒ္ဓါသမ္ပဒါ)ဟု ဆိုပါသည်။
- အိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ယောက် လူတို့၏ ကိုယ်ကျင့် ဖြစ်သော ငါးပါးသီလကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လျှင် သီလသမ္ပဒါဟု ဆိုပါသည်။
- အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်သည် ဝန်တိုနုမြောခြင်း ဆိုသော အညစ်အကြေး ကင်းတဲ့အတွက် ဖြူစင်တဲ့ စိတ်ရှိသည်၊ တွန့်တိုမှုမရှိဘဲ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် စွန့်ကြဲတတ်သည်၊ ပေးလှူရအောင် ဖြန့်ထားသော လက်ရှိသည်၊ စွန့်ကြဲမှုမှာ ပျော်ပိုက်နေသည်၊ အလှူခံတို့

တောင်းခံဖို့ရန် သင့်တော်သူဖြစ်သည်။ ပေးလှူရတာ၊ ခွဲစိတ်ဝေဖန်ပေးရတာတို့ကို ပျော်ပိုက်နေသည်။ ဤသို့ စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းရသည်ကို ပျော်ရွှင်နေသည်ကိုပင် စာကသမ္ပဒါဟု ဆိုပါသည်။

- အိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ယောက်သည် ပညာရှိသည်၊ ရုပ်နာမ်တရား အဖြစ်အပျက်တွေကို သိမြင်နားလည်သော ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည်။ ဤကဲ့သို့ ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံမှုကို ဉာဏသမ္ပဒါဟု ဆိုရပါသည်။ ဤလေးချက်နှင့် ပြည့်စုံသော သူသည် နောင်ဘဝမှာ စီးပွားချမ်းသာရဖို့ အကြောင်းလေးပါးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

လင်ကောင်းတစ်ယောက်ကျင့်ဝတ်

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ (၄၅)ဝါပတ်လုံး ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရား ဒေသနာတော်များသည် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ရေးကိုသာ အများအားဖြင့် ရှေးရှုဟောကြားခဲ့သည်မှာ မှန်ပါသော်လည်း ဘုရားရှင်၏ ရည်ရွယ်တော်မူရင်းအတိုင်း ဝိမုတ္တိရသကို မခံစားရသေးမီအတွင်းမှာပင် လောကီသုခကို လက်တွေ့ ခံစားနိုင်ခွင့်ရရေးအတွက် လောကီကြီးပွားရေး၊ လူမှုရေး တရားတို့ကိုလည်း ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

ထိုလူမှုရေးတရားတွင် လူ့လောက လူ့ဘောင်အတွက် အရေးကြီးဆုံး လူမှုရေး တာဝန်ဖြစ်သော လင်ယောက်ျားကျင့်ဝတ်၊ ဇနီးမယား ကျင့်ဝတ်တို့သည် လူ့လောက လူ့ဘောင် သာယာဝပြောရေး၊ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ နှစ်ဖြာ ကောင်းကျိုးစီးပွား ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးတို့အတွက် အလွန်ပင် အရေးပါလှသော ကျင့်ဝတ်များ ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က သိင်္ဂီလသတို့သားအား ဟောကြားခဲ့သော လင်ကျင့်ဝတ်၊ မယားကျင့်ဝတ်တို့ကို သင်္ဂဇာဆရာတော် ဘုရားကြီးက မြန်မာဘာသာ လင်္ကာဖြင့် ပြုစုရေးသားထားခဲ့ပါသည်။

လင်ကျင့်ဝတ်ငါးပါး

- (၁) မထေမဲ့ကင်း
 - (၂) အပ်နှင်းဥစ္စာ
 - (၃) မိစ္ဆာမမှား
 - (၄) ဝတ်စားဆင်ယင်
 - (၅) မြတ်နိုးကြင်
- ငါးအင် လင်ကျင့်ရာ။

ဤဖော်ပြပါ လင်ကျင့်ဝတ် အချက်ကြီးများတွင် မည်သည်အချက်သည် အရေးမကြီးလှသဖြင့် လိုက်နာရန် မလိုဟု ယူဆစရာ အချက်တစ်ချက်မျှ မပါဝင်ပေ။

(၁) မထေမဲ့ကင်း

“ငါက ယောက်ျားဖြစ်သည့် အတိုင်း အိမ်ထောင် တစ်ခုလုံးအတွက် ရှာဖွေကျွေးမွေးကာ တာဝန်ယူရသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငါ့လုပ်စာစားနေသော မိန်းမသားအပေါ်၌ အရေးတယူ အလေးမူစရာမလို” ဟူ၍လည်းကောင်း။

“ငါက ယောက်ျားရင့်မကြီး ဖြစ်သောကြောင့် ငါ လုပ်သမျှ ငါပြောသမျှ ခံရမည်သာ ဖြစ်သော အားနွဲ့သည့် မိန်းမသားတစ်ဦးအပေါ်၌ ရိုသေလေးစား အရေးထားလျှင် ပိုရုံပဲရှိမည်” ဟူသော သဘောထားကာ နှိမ့်ချပြီး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလျှင် တရားတော့မည် မဟုတ်သလို ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်လည်း ပီသတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

အချို့ယောက်ျားတို့သည် အားထားလောက်သော ဇနီး၊ လေးစားလောက်သောဇနီး၊ ငဲ့ညှာထိုက်သော အချက်အလက် များနှင့် ပြည့်စုံသော ဇနီးမျိုးကို ရစေကာမူ-

- မယားနေစ ကြောင်သေမှ
- မယားနှင့်နွား မသနားနှင့်-

ဟူသော လူမိုက်တို့၏ စကားကို အားကျကာ တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ယူတတ်ဖို့လောက်သာ အာရုံပြုထား စိတ်ဝင်စားကြသည်။

“မိန်းမကို ဘယ်လို ဦးကျိုးအောင် ချိုးရမည်လဲ၊ ဘယ်လို အနိုင်ယူရမည်လဲ” ဟု မေတ္တာမဖက်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ရန်သူသဖွယ်၊ မိမိက ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ် သဖွယ် သဘောထားကာ ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း အမျိုးမျိုးသော နှိပ်စက်မှုမျိုးကို ပြုတတ်ကြ လေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ယောက်ျားဆိုးမျိုးတို့၏ မတရားသဖြင့် မထေမဲ့မြင်ပြုမှု၊ ပြောဆိုနှိပ်စက်မှုများကို အချို့ အမျိုးသမီးများအဖို့ မျှီသိပ်ကာ သည်းခံနေကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

“ပါးကိုက်တော့ နားကိုက်မည်” ဆိုသကဲ့သို့ စွမ်းအား ရှိသရွေ့ တုန်ပြန်တတ်ကြသည်ကို တွေ့ရမြင်ရဖူးကြပေလိမ့် မည်။

အချို့ အမျိုးသမီးများအဖို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုး တို့ကြောင့် “မနိုင်၍ သည်းခံရခြင်း” သဘောဖြင့် ပြုမူနေထိုင် ကြရသော်လည်း “နေသေးသပ ခြုံထဲက- ချိုသွေးသပ တမြမြ” ဆိုသကဲ့သို့ ရှိတတ်ကြလေသည်။

အချို့ အမျိုးသမီးများမှာမူ ထိုကဲ့သို့ ဆိုးဝါးသော လင်သားအပေါ်၌ မိမိ၏ အားကိုးရာမဲ့သော အခြေအနေ၊ ချစ်ခင်စွဲလမ်းသောစိတ် စသည်တို့ ဖုံးလွှမ်းထားမှုကြောင့် တုန်ပြန်ရေး၊ လက်စားချေရေးကို မတွေးတောရှာတော့ဘဲ

ဘဝကုသိုလ်ကံပဲဟု ဆိုကာ အညှဉ်းဆဲခံဘဝ၊ မထေမဲ့မြင် အပြုခံဘဝဖြင့် အိမ်ထောင်မှုဒုက္ခကို စုံမှိတ်၍ ခံကြရရှာလေသည်။

ဤကဲ့သို့သော အိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခများ မရောက်ကြစေရန်နှင့် နိမ့်ချခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်း စသော မထေမဲ့မြင် မပြုရဟု ဘုရားရှင်က လင်ကောင်းတစ်ယောက်၏ ဦးစွာသော ကျင့်ဝတ်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် ချစ်မေတ္တာအရင်းခံဖြင့် ချစ်စနိုး ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုပြုမူမှုများကိုကား မထေမဲ့မြင် ပြောဆိုပြုမူခြင်းဟူ၍ မယူဆထိုက်ပေ။

“အကျီစားသန် ရန်ဖြစ်”ဟူသော အဆိုစကားအရ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မခံချင်လောက်အောင် ကျီစားမှု-အကြီးအကျယ် ရန်မီးပွားစေတတ်သည့် အထိ ပြုမူပြောဆိုမှုတို့ကား မပြုလုပ်၊ မပြောဆိုသင့်ကြပေ။

အချို့သော လင်ယောက်ျားများက-

“မိန်းမရှိခိုး-သွားမကျိုး၊

မိန်းမ ရှိသေ-အသက်ရှည်”

ဟူသော ဆိုရိုးများကို လက်ကိုင်ပြုကာ လွန်လွန်ကဲကဲ အရေးပေးတတ်ကြသဖြင့် အပေါင်းအသင်းလောက၌ အဆင်

မပြေခြင်း၊ ကြီးပွားရေးလမ်းစ မဖြောင့်ဖြူးခြင်း စသော အပြစ်များ ဖြစ်ပွားတတ်ကြပေသည်။

“ကျိုး ဘုတ်ရီသေ၊ ဘုတ် ကျိုးရီသေ”

ဆိုသော စကားပုံကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လင်နှင့်မယား လျှာနှင့်သွား ဆိုသကဲ့သို့လည်းကောင်း မယုတ်မလွန် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မေတ္တာနှင့်ယှဉ် စေတနာဖြင့် ငင်၍ အိမ်ထောင်သာယာရေးကို တည်ဆောက်ကြရသည်။

ယင်းမထေမဲ့မြင် ပြုမူနှင့် ပတ်သက်၍ လင်ဆိုးအကျင့်၊ လင်ကောင်းအကျင့်တို့ကို ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ဆရာတော်က ကိုးခန်းပျို့ အပိုဒ် (၂၁၉)၌-

လင်ဆိုး

“မဆင်မခြင်၊ နှလုံးဖင်သည်၊ သူ့လင်တစ်ပါး၊ သူ့ယောက်ျားကား၊ မယားဟူက၊ နတ်ကိုရလည်း၊ ရွတ်ချဆိုထွေ၊ နှုတ်မချေနှင့်၊ မထေမဲ့မြင်၊ ကျေးကျွန် သွင်သို့၊ နင်သင်မိဘ၊ စသည်ဆဲမောင်း၊ ငြူစူစောင်း၍၊ မကောင်းသဖြင့်၊ ပလေလွင့်၏”

လင်ကောင်း

“ရင့်သည့်သမ္ဘာ၊ ရှာသည့်ကုသိုလ်၊ လိုသည့်ဆုယူ၊ မယ့်ကြင်သူကား၊ လုပ်တူကြံဖော်၊ ငါလျှင်ခေါ်လည်း၊ ထူးသော်ထူးတင့်၊ ချစ်ဖွယ်ကျင့်၏၊ ချစ်ပွင့်လန်းလန်း၊

ချစ်ရည်သွန်းသည်၊ ချစ်ပန်းပင်ခြံ၊ ငါ့ကိုတုံလည်း
ဆွေစုံမွေးဘ၊ ခေါ်သမျှလျှင်၊ တည်ပချီးမြင့်၊ ဆိုစတင်၏၊
မျက်ပွင့်နေပျော်၊ ပြောစသော်လည်း၊ မတော်ဆန္ဒ
မောင်နမသို့၊ တလ္လစကား၊ ကြည်ရှောင်ရှားသည်
ငါအားချစ်ရိသေစွာတည်း။”

(၂) အပ်နှင်းဥစ္စာ

အိမ်ဦးနတ်ဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခံရသော အိမ်ထောင်ဦးစီး
ဖြစ်သော လင်ယောက်ျားတို့သည် အများအားဖြင့် အိမ်၏ပြင်ပသို့
ထွက်ကာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေခြင်းဖြင့် အချိန်များစွာ
ကုန်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရလာသော ပစ္စည်းကို အိမ်နှင့် ကြမ်း
မကွာ ဝေဖန်သုံးစွဲလျက် အိမ်မှုကိစ္စကို ကျေပွန်အောင်
ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန် ရှိသော အိမ်သူသားမယားအား
ရသမျှ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို အပ်နှင်းသင့်လှပါသည်။

အချို့ ယောက်ျားများသည် စိတ်ချရသော မိန်းမ
မျက်နှာလွဲရသော မိန်းမများ အပေါ်မှာပင် ရသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာ
တို့ကို ပုံနံ့ မအပ်ဘဲ အကြံဆိုးဖြင့် တိတ်တဆိတ် စုဆောင်း
ထားကြပြီးလျှင် အလွဲသုံးစားပြုခြင်း၊ တရားမျှတမှုမရှိဘဲ မိမိ
ကိုယ် တိုင် ဝေဖန်ခွဲခြမ်းခြင်း စသည့်တို့ကို ပြုလုပ်တတ်ကြ
လေသည်။

ထိုအခါ ဓာတ်ဆီမထည့်သော ကားကြီးကဲ့သို့
အိမ်ထောင်ရေးသုခတည်းဟူသော ပန်းတိုင်သို့ ရောက်အောင်
မမောင်းနှင်နိုင်ဘဲ ရှိတတ်ကြလေသည်။

မိန်းမထံ ဥစ္စာမအပ်နံ့သဖြင့် အိမ်သူမိန်းမမှ
စိတ်ဆင်းရဲဖွယ် အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံရပြီးလျှင် ကြာလေကြာလေ
မိမိဂုဏ်သိက္ခာကိုပါ ထိခိုက်လာသည်ဟုဆိုကာ မထေမဲ့မြင်
ပြုလာတော့သဖြင့် လင်ယောက်ျားကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်ဆင်းရဲဖွယ်
အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံရတတ်လေသည်။

ထိုသို့ ဥစ္စာအပ်နှင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုးခန်းပျို့၌
ဆရာတော်က အပိုင်း(၂၂၁)တွင်-

လင်ဆိုး

“သီးသီးခြားခြား၊ သူစိမ်းကားသို့၊ ယောက်ျားတချို့၊
သူ့လင်တို့ကား၊ သမ်းမို့လင်ကံ၊ ပြစ်ဆာဟူလောက်၊
မစွန်းပြောက်လျက်၊ မှားရှောက်တစ်ပါး၊ အယူပြား၍၊
သိုထားပစ္စည်း၊ သိမ်းဆည်းသမှု၊ အိမ်ဝတ္ထုကို၊ မစုမပုံ၊
မယုံမနံ၊ ကိုယ်ထူးကြံ၏”

လင်ကောင်း

မခြံမဖဲ့၊ ချစ်ကြွင်းမဲ့သည်၊ ထင်ပြဲ့စိတ်တူ၊ ထိုမှာလူကား၊
ငြူစူမရှိ၊ တရားညိုလျက်၊ မသိစေလို၊ မရှက်သိုတည်း၊

ငါ့ကိုနှိုးရင်း၊ အိမ်လုံးနှင်း၍၊ အိမ်တွင်းအိမ်ပ၊
ဟူသမျှလျှင်၊ ပိုင်ရသောထွေ၊ ချစ်ရုံသေ၏”

(၃) မိစ္ဆာမမှာ:

တဏှာချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မနာလိုစိတ်၊
သဝန်တိစိတ် ရှိကြသည်မှာ လောကဓမ္မတာ သဘောမျိုးဖြစ်သည်။

“မုန့်သာဝေစားမယ့်၊ လင်ကို ဝေမစားနိုင်ဘူး”

“ထမင်းကိုသာ ဝေသာစားရဲ့ လင်ကို မထိနဲ့ဆရာ”

ဟူသော လောကဝေါဟာရ ပြောဆိုကြလျက်ရှိရာ
ဝေစားရလျှင်-အထိခံရလျှင် ဒေါသကြီးကာ မီးပွင့်တတ်ကြစမြဲ
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လင်က ကိုယ်ပိုင်မယားကိုသာ အလိုရှိ
သကဲ့သို့၊ မယားကလည်း ကိုယ့်လင် တစ်ဦးတည်းကိုသာ
အလိုရှိတတ်ကြပေသည်။ အချို့သူတို့သည် ချစ်သူများများ
ရှိခြင်း၊ မယားများများ ယူနိုင်ခြင်းကိုပင် အသာအယာကြီး
သာယာကာ ဂုဏ်ယူတတ်ကြပေသည်။

“ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်”

ဟူသော စကားကို အသုံးပြုကာ မယားများများ
ရမှုကို အားကျ သဘောကျတတ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဤ
စကားသည် ယောက်ျားတိုင်းနှင့် ဆိုင်သောစကား မဟုတ်ချေ။

ရှေးအခါက ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သမ္မုတိနတ်ဟု ဆိုအပ်သော
ဘုရင်မင်းနှင့်ဆိုင်သော စကားဖြစ်သည်။ ဘုရင်များ၏ တိုင်းပြည်
လုံခြုံရေးအရ သမီးကညာဆက်သသည်ကို လက်ခံသိမ်းပိုက်ခြင်း
ကို တင်စားပြောဆိုသော စကားသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်ပိုင်ဇနီးရှိလျက် စိတ်ဓာတ်ဖောက်ပြား အချစ်ပွား၍
ပျော်ပါးလိုက်စားသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိပင် ပျက်စီးအောင်
ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်တတ်ပေသည်။

သို့တွက် လင်ကောင်းတစ်ယောက်သည် မိန်းမနှင့်
ပတ်သက်၍ မိမိဇနီးမှ တစ်ပါးသော မိန်းမများအပေါ်၌ အမေ၊
ညီမ၊ အဒေါ် သဘောထားသောစိတ်ကို မွေးမြူ၍ ဆက်ဆံကြရ
သည်။ ဖောက်ပြန်သောစိတ်ကို မမွေးရပါ။ မိန်းမဘက်က
ဖောက်ပြန်လာသည်ကို တွေ့က ထိုအတွေ့ကို မသာယာဘဲ
ဘီလူးသဘက်သဖွယ် သဘောထားသင့်လှပါသည်။

ယင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုးခန်းပျို့ အပိုဒ် (၂၂၀)၌-
လင်ဆို:

“ယရည်းမထိန်း၊ တောဆင်မိန်းသို့၊ ကလိန်းကလက်၊
ချစ်ရမှုကြောင့်၊ သွပ်ပျက်ပေရာတွင်၊ သူရူးသွင်သို့၊
သူ့လင်သူ့သား၊ သူတစ်ပါးကား၊ မယားတို့တမ်း၊
သူ့မှာကျွမ်းက၊ စိတ်ဝမ်းလောင်ကြေ၊ ပူမြဲပေဟု၊

၁၇၆ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘိ-အေ)

စေ့ရေနစ်နော၊ လူ့သဘောကို၊ တွေးတောမသိ၊ မျက်စိ
မှောင်မိုက်၊ စိတ်လိုလိုက်၏။

လင်ကောင်း

“ချစ်တိုက်ကြမ္မာ၊ ဝါသနာဖြင့်၊ ချစ်လျာချစ်ဖက်၊
ချစ်သက်ဝေဖော်၊ ငါနှင့်ပျော်သည်၊ သူတော်ဟုတ်မြို့၊
ငါချစ်ဖို့ကား၊ သူ့သို့မယှဉ်၊ ငါဝယ်ယှဉ်၏၊ မကြဉ်
နိုင်ဖွယ်၊ အရွယ်ရွယ်သည်၊ ကြီးငယ်တစ်အုပ်၊ ရံကိုယ်
လုပ်တိ၊ ပညးမျှရှိလည်း၊ မငြိမမှား၊ မယွင်းပါးသည်၊
ငါအားချစ်ကြိုးခွေစွတည်း”

(၄) ဝတ်စားဆင်ယင်

ဇနီးတွင် အဝတ်အစား နွမ်းပါးက မိမိဂုဏ်လည်း
ညှိုးနွမ်းတတ်လေသည်။ လင်ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်
သည် မိန်းမကို “ကျွန်စုတ်သည့် သရက်စေ့”ကဲ့သို့ ဖြစ်အောင်
မထားရပေ။

ချစ်ဇနီးဟူသည် မိမိ၏ စိတ်ကို သာယာဖွယ်ပြုရန်
တာဝန်အရှိဆုံးသူ ဖြစ်လေရာ လှပစွာ တန်ဆာမဆင်ခဲ့ပါလျှင်၊
မိမိပင် မိမိမယား၌ စိတ်ဗျက်စိတ်ကုန် ခံစားရတတ်သည်။

“မိန်မတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကား အဆင်းတည်း”

“လူမှာ အဝတ် တောင်းမှာအကွပ်”

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ ၁၇၇

ဆိုထားသည့်အတိုင်း တော်ရုံတန်ရုံ ရုပ်ရှည်ကို အဝတ်ဖြင့်
တင့်တယ်စေနိုင်သည်။ အဝတ်တို့၌ လော်လီမှု မရောက်အောင်
လည်း လင်ယောက်ျားသည် သင့်လျော်အောင် ဆင်မြန်းပေးရ
သည်။

ကိုးခန်းပျို့ အပိုဒ် (၂၂၂)၌ ဆရာတော်က-

“မစိတ်မပြား၊ ချင်းနယ်ကြားသည်၊ တစ်ပါးသူလင်၊
ယောက်ျားဖင်ကား၊ စီရင်မတတ်၊ လုပ်ကြံချွတ်၍၊
ကိုယ်ဝတ်ပုဆိုး၊ ဝါချည်ဖိုးမျှ၊ အကျိုးမနဲ၊ ထွက်လျှံစီးပွား၊
ထိုဖန်များလျက်၊ ခမ်းနားမင်္ဂလာ၊ အရာရာ၌၊
တန်ဆာဆင်ယင်၊ အိမ်သူအင်လည်း၊ လိုလျှင်မရ၊
ချို့တဲ့လှ၏။

လင်ကောင်း

“နမ့်ချစ်တင့်၊ လင်ဘုန်းရင့်ကား၊ ရွယ်နှင့်အလျောက်၊
ချီးမွမ်းလောက်သား၊ လက်ကောက်လက်ကြပ်၊
လက်စွပ်ပုတီး၊ ဆင်ပြီးနားငောင်း၊ စည်ဖောင်းလည်မာ၊
ထွန်းဝါပြုပြန်၊ သင်တိုင်းဒက်လည်း၊ ဖက်လှက်ဆုလှယ်၊
နှစ်သက်ဖွယ်ဖြင့်၊ စံပယ်သမ္မ၊ ကုံအောင်ပြုလျက်၊
တုတုပပ၊ ပွဲလယ်ပြု၍၊ မြင်ကပျော်ပါး၊ သူကြည့်စား
သည်၊ ငါအားရှုအိလေစွတည်း။

(၅) မြတ်နိုးကြင်

အိမ်ထောင်ရေးတွင် မြတ်နိုးချစ်ကြင်သည့် စိတ်ကာ
အလွန်ပင် အရေးပါ အရာရောက်သည့် သော့ချက်ကြီး
ဖြစ်လေသည်။ ထိုစိတ်သာ တကယ်ကြီးမားစွာ ရှိခဲ့ပါလျှင်
မိမိဇနီးအတွက် လိုက်နာရမည့် ဝတ္တရားများကို လိုက်နာရန်
ခဲယဉ်းတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် မူလကပင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုမရှိဘဲ
အိမ်ထောင်ဘက်ပြုခဲ့ပါလျှင် အဆင်မပြေသော အိမ်ထောင်ရေး
ဖြစ်တတ်လေသည်။

အကောင်းဆုံးမှာ လင်ကလည်း နတ်သားကလေးကဲ့သို့
ထင်ရလေအောင် မယားကလည်း နတ်သမီးလေးကဲ့သို့ ထင်ရ
လေအောင် ကျင့်ကြံသင့်လေသည်။ နတ်သားကလေးနှင့်တူသော
မိမိသည် ကြင်ဘက်အပေါ်၌လည်း နတ်သားနတ်သမီးသဖွယ်
ကြင်နာစွာ သဘောထား၍ ပေါင်းသင်းထိုက်လှပေသည်။

စတုကအင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ပထမသံဝါသသုတ်၌-
“သူ့အသက်သတ်ခြင်းစသော မကောင်းမှုတို့၌
ကျူးလွန်လေ့ရှိသော လင်ကို သူသေလင်ဟူ၍လည်းကောင်း
မယားကို သူသေမယားဟူ၍လည်းကောင်း” ဟောကြားတော်
မူခဲ့လေသည်။

“မကောင်းမှုမှ ကြဉ်ရှောင်လေ့ရှိသောလင်ကို နတ်သား
လင်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မယားကို နတ်သမီးမယား ဟူ၍
လည်းကောင်း” ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်-

- (၁) သူသေလင်နှင့် သူသေမယား၊
- (၂) သူသေလင်နှင့် နတ်သမီးမယား၊
- (၃) နတ်သားလင်နှင့် သူသေမယား၊
- (၄) နတ်သားလင်နှင့် နတ်သမီးမယား။

အိမ်ထောင်ဘက်ပြုပုံ (၄)မျိုးကိုလည်း ဟောကြားတော်
မူခဲ့ပါသည်။ သို့တွက် နတ်သားလင်နှင့် နတ်သမီးမယား
ဖြစ်အောင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြင်နာစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပြီး
မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြဉ်ရာသည်။

သို့တွက် ကိုးခန်းပျို့ (၂၁၀)၌-

လင်ဆို:

“တပိုတပါး၊ သူလင်သားကား၊ သွားလာသောခါ၊
လာဘ်မိုးရွာလည်း၊ အိမ်မှာဖခင်၊ စားသောက်မင်၍၊
ရလျှင်ရတိုင်း၊ ထုံပိုင်းမချန်၊ မေတ္တာဆွံ့၍၊ ဗိုလ်ပြန်၊ ဗိုလ်ရံ၊
ဗိုလ်ရှင်လည်း၊ မောင်နှံပီပီ၊ ချစ်ရာသီဖြင့်၊ မမိုမယှဉ်၊
ဝေးစွာကြည့်၍၊ နေ့စဉ်ခဏ၊ ရန်တွေ့ကြသို၊ ထိုမျှပြင်သူ၊
စိမ်းယွမ်းလူတို့၊ ရှေ့ရှုမျက်စိ၊ မြင်လေဘိလည်း၊
ပီတိမပြန်၊ နှလုံးတွန့်ခဲ့။”

လင်ကောင်း

“ချစ်ညွန့်ရှင်ရှင်၊ မယ့်လွန်းကြဉ်ကား၊ ဆောလျင်စေပါး၊
မရောက်သာလည်း၊ ဩဇာနှစ်သိမ့်၊ ကြောခြင်စိမ့်မျှ၊
ဆိမ့်ဆိမ့်ချိုးချိုး၊ ကောင်းမွန်နိုးက၊ ငါ့ကိုတ၍၊
မဝလေတတ်၊ နင်လိမ့်မှတ်၏။ ချစ်ပတ်မပြေ၊ နေလည်း
မပြား၊ သွားလည်းလက်ဆက်၊ စက်လည်းတအုံး၊
ဟသာထုံးသို့၊ ပေါင်းရုံးအိမ်ထောင်၊ အိုမင်းအောင်လျှင်၊
ချစ်ခေါင်ချစ်ဖျား၊ ချစ်ဆပွားသည်၊ ငါ့အားမြတ်နိုးပေစွ
တည်း”

လင်ယောက်ျားတို့သည် ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော
လင့်ကျင့်ဝတ် ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံခဲ့ပါလျှင်-

“ဓမ္မေန ဒါရံ ပေါသေန္တိ၊ တေ နမဿာမိ မာတလိ”

ဟူသော တရားတော်နှင့်အညီ သိကြားမင်း ရှိခိုး
ဦးခိုက်မှုကို ခံယူကြရပေမည်။

“ပုတ္တဒါရဿ သင်္ဂဟော”

ဟူသော မင်္ဂလာတရားကို လိုက်နာရာရောက်၍
မင်္ဂလာကျက်သရေရှိသော အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

လင်ကောင်း တစ်ယောက်သည် “ချစ်မိငယ်က၊
လင်မွေးဖကား၊ ငါမှတစ်ပါး၊ သူဇာဖြားလည်း၊ နားမထောင်ရာ၊
ငါ့ကိုသာလျှင်၊ ကြင်နာသမှု၊ သက်လုံးစုရှင်”

ဟူသော ကိုးခန်းလာစကားကဲ့သို့ ဝတ်ငါးပါးနှင့်
ပြည့်စုံသော မိမိအိမ်သူအပေါ်၌ သစ္စာရှိရလေမည်။

ထိုသို့ သစ္စာရှိသော လင်ကောင်း တစ်ယောက်
ဖြစ်လေလျှင်-

“သာရဂန္ဓ၊ စန္ဒနယ်လျှင်၊ ပင်လှညှိုးရော်၊ ခြောက်ထပ်
သော်လည်း၊ လှိုင်ကျော်စမြဲ၊ နံ့မရှေ့သို့၊ မကွဲမကွေ၊ ချစ်ထွေ
ရှည်လျား”

“သီရိထုံသင်း၊ မြတ်တံတင်းဝယ်၊ ဟောင်းမြင်းရှည်လျား၊
ခြောက်အောင်ထားလည်း၊ စကားရွှေပွင့်၊ နံ့မလွင့်သို့၊
ကြီးရင့်သက်ရွယ်၊ ချစ်မပြယ်သား-”

ဆိုသော ကိုးခန်းပျို့လာ ဆရာတော်၏ ဆုံးမစာအတိုင်း
ခြောက်သွားသည်အထိ အမွှေးနံ့မပြယ်သော စန္ဒကူးကဲ့သို့
အိုမင်းသည်အထိ စွဲမြဲစွာ ချစ်ခင်ကြင်နာမှု အပြည့်ဖြင့် ကျင့်သုံး
ဆောက်တည်သွားရပေမည်။

ယောက်ျားတို့၏ မယားခိုးခြင်း (၇)ပါး

၁။ လက်ကိုကိုင်ခြင်း၊

၂။ သူ့လင်မရှိခိုက် အိမ်သို့ရောက်လာခြင်း၊

၃။ လျှို့ဝှက်ရာ၌ ကာမဂုဏ်နှင့်စပ်သော စကားပြောခြင်း၊

- ၄။ ကာမဂုဏ်ဖြင့် ဖျောင်းဖျပြောဆိုခြင်း၊
- ၅။ တင်းတိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခြင်း၊
- ၆။ တံခါးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခြင်း၊
- ၇။ အိပ်ရာသို့ ရောက်ခြင်း။

လင်မြတ်အနာဂါမ်

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးနောက် ပဉ္စဝဂ္ဂတို့အား ဓမ္မစကြာတရားဦးဟောခြင်း၊ ယသသတို့သား စသည်တို့အား ကယ်ချွတ်တော်မူခြင်း၊ ဥရုဝေဠတော၌ ရသေ့တစ်ထောင်တို့အား ကယ်တင်ချွတ်ခြင်းတို့ကို ပြုတော်မူပြီးနောက် ထိုရဟန္တာများနှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ဦးစွာ ကြွတော်မူခဲ့သည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ နောက်ပါသံဃာတော်များအား ကောင်းမွန်စွာ ဆီးကြိုပြီး ပြုစုလုပ်ကျွေးသည်။ ပရိသတ်ပေါင်း တစ်သိန်းနှစ်သောင်းနှင့်အတူ ဘုရားရှင် တရားကို နာခဲ့သည်။

ထိုပရိသတ်ထဲတွင် တစ်သောင်းသည် ဥပါသကာအဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့်တကွ

ကျန်တစ်သိန်းတစ်သောင်းသည် သောတာပန် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုသောတာပန် ပရိသတ်ထဲတွင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ သူငယ်ချင်း ဝိသာခသူဌေးလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုဝိသာခသူဌေးကြီး၏ သူဌေးကတော်မှာ ဓမ္မဒိန္နာအမည်ရှိသည်။

ဓမ္မဒိန္နာသည် အမျိုးလည်းမြတ်၊ ရုပ်ရူပကာလည်းတင့်တယ်၊ အရွယ်ကလည်း ကောင်းလှသော အချိန်တွင် မာဂဓတိုင်း တစ်ခွင်လုံးမှ သူဌေးသား အပေါင်းတို့က လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ပေးပို့ကာ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခံခဲ့ရသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းက မိမိ၏ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့သော ဝိသာခသူဌေးနှင့် ဓမ္မဒိန္နာကို ကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

သောတာပန် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သော ဝိသာခသူဌေးသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် မကြာမကြာ အတူတူလိုက်ပါ၍ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာခဲ့သည်။

စိတ်နှင့်အရွယ် နှစ်သွယ်လုံး နုပျိုခိုက်ဖြစ်သော သူဌေးကတော်လေး ဓမ္မဒိန္နာအား သူဌေးကြီးက မိမိနှင့် အတူတူ ဘုရားရှင်ထံ တရားနာလိုက်ရန် ခေါ်လေ့ရှိသော်လည်း ဓမ္မဒိန္နာက အမြဲ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

ဝိသာခ သူဌေးက တရားနာခေါ်မရ၍ ဓမ္မဒိန္နာကို ဟောကြားသော အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ လက္ခဏာရေးတရားတို့ကို နားဝင်စေရန် ဖျောင်းဖျာဟောကြားခဲ့သော်လည်း နားမဝင်ရုံသာ မက ဆင်ခြေအမျိုးမျိုး တက်ကာ တရားဘက်ကို ကျောခိုင်းလေ့ရှိ သည်။

ဝိသာခ သူဌေးသည် ဘုရားရှင် တရားကို ဤသို့ မကြာခဏ နာခဲ့ရာ ဒုတိယအကြိမ် သကဒါဂါမ် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ တတိယအကြိမ်တွင် ကာမုရာဂနှင့် ဒေါသကို ပယ်ပြီးသော အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။

“အင်း-လက်ရှိစည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံးကို ဓမ္မဒိန္နာအား လွှဲအပ်ရတော့မည်”

အနာဂါမ်ဝိသာခ သူဌေးသည် ဤသို့ စိတ်ကူးကာ ကျောင်းမှ အိမ်သို့ ရထားစီး၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဝိသာခအိမ်သို့ ပြန်လာတိုင်း ဓမ္မဒိန္နာသည် လေသာပြတင်းမှ အမြဲစောင့်စားမျှော်လင့်နေလေ့ရှိသည်။ ဝိသာခသူဌေးကလည်း လေသာပြတင်းမှ စောင့်မျှော်နေသော ချစ်ဇနီးကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမြဲပြုံးပြလေ့ ရှိသည်။

ယနေ့တွင်မူ ဝိသာခ သူဌေးသည် အလျင်ကနှင့် မတူ အမူတည်စွာ မျက်လွှာမပင့် ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေနှင့်

တည်တည်ကြီး လာပုံကို ပြတင်းတံခါးဆီမှ လှမ်းမျှော် တွေ့မြင်ရ သဖြင့်-

“အလို ယနေ့ ဘယ်လိုများပါလိမ့်၊ ထူးခြားလှသည်ပါ ကလား”

ဟု အောက်မေ့မိသည်။

တစ်ဖန် ထုံးစံအတိုင်း လှေကားရင်းမှ စောင့်ကာ ရထားမှ အဆင်းတွင် ပျာပျာသလဲ ခရီးဦးကြိုပြုပြန်ပါသော်လည်း ပြန်လည် ဂရုစိုက်သည်ကို မတွေ့ရရုံမျှမက အခါတိုင်းကဲ့သို့ ညာလက်ကို ကမ်းသော်လည်း ခါတိုင်းလို လှမ်း၍ကိုင်ယူဖော်မျှ မရချေ။

ယခင်ကမူ ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ဓမ္မဒိန္နာလက်ကလေးကို ပြန်၍ ကိုင်ကာ တိုက်ပေါ်သို့ တက်မြဲဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားဖြင့် မသိလိုက် မသိဘာသာ တိုက်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ဓမ္မဒိန္နာအဖို့ လင်သားအတွက် ဤကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲဖြစ်စရာကောင်းသော အမူအရာကို တွေ့ရသော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက် သက်သက်ဟန်လုပ်ကာ လိုက်ပါ၍ သွားရရှာသည်။ တိုက်ပေါ် နားနေရာသို့ ရောက်ပြန်သော်လည်း ခါတိုင်းလိုပင် အနားမှ ရှိသေစွာထိုင်ကာ နဝရတ်ခြယ်စီသော ယပ်တောင်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းယပ်ကာ ယပ်ကာ ပီယဝါစာ သာယာချိုမြိန်

နှလုံးငြိမ်၍ နားစည်းစိမ်ရှိသော စကားမျိုးကို ပြောကြားခွင့် မရသည်သာမက သူဌေးကြီးကလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ တစ်နေ့ အဖို့ တွေ့ကြုံရသော စကားများကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချ ပြောကြားမှု မရှိတော့ဘဲ စကားမပြော တုံ့ဆိုဘောကြီး လုပ်၍ နေပြန်သည်ကို တွေ့ရာ ဓမ္မဒိန္န အဖို့ မနေတတ် မထိုင်တတ် အတွေးရကြပ်ပြီး မခံမရပ်နိုင်စရာ အပြုအမူမျိုး ဖြစ်နေလေ သည်။

သူဌေးကြီးမျက်နှာကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခပ်သော်လည်း ဒေါသလွမ်းမိုး စိတ်ဆိုးသည့် အမူအရာလည်း မတွေ့ရ၍ အတွေးရ ပိုမိုခက်နေသည်။

ဓမ္မဒိန္နသည် လုပ်ကိုင်ဖွယ်၊ မိမိက ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် ဝတ္တရားတို့ကို ပျက်ပြားခြင်းမရှိဘဲ စိတ်အတွေးကို အောင့်အည်း မျို သိပ်ကာ ပြုစုမြဲပြုစုသည်။

“ထမင်းစားတဲ့အခါကျရင်တော့ အကြောင်းကို သိရလိမ့် မယ် ထင်ပါရဲ့”

ဤသို့ မျှော်လင့်အောက်မေ့ရှာရင်း ထမင်းစားချိန် ရောက်သော် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ရသစုံလင် အသင့်ပြင်ဆင်၍ ယုယုယယ ကျွေးမွေးသည်။ ဝိသာခ သူဌေးသည် ဓမ္မဒိန္နမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ထမင်းပွဲကိုသာ

မျက်နှာစိုက်ကြည့်ပြီး ရဲဟန်းတစ်ပါးကဲ့သို့ ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့် တစ်ဦးတည်း သုံးဆောင်လေသည်။

ဤသို့လျှင် ထမင်းစားရာ၌လည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ မျက်နှာချင်းပြိုင် နှစ်ဦးဆိုင်၍ အတိုင်အဖောက် ပြောဆိုကာ မစားရုံမျှမက ယခုကဲ့သို့ အဖက်မလုပ် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်စားနေသဖြင့် ဓမ္မဒိန္နအဖို့ ပိုမို သောကရောက်ရသည်။

“ညချမ်းအချိန်ရောက်ရင်ဖြင့် သိလောက်စရာ အကြောင်း ရှိပါလေရဲ့”

ဤသို့ နောက်တစ်ချိန်ဆင့်၍ မျှော်လင့်မိပြန်လေသည်။ သူဌေးကြီးက ထိုနေ့ညအဖို့ အိပ်ခန်းသို့ မဝင်တော့ဘဲ အခြားအခန်းတစ်ခန်းသို့ ပြင်ဆင်စေ၍ သင့်လျော်သော ညောင်စောင်းကို ခင်းစေပြီးလျှင် လဲလျောင်း အိပ်စက်လေ သည်။

“အင်း-ငါ၏အရှင်ခင်သည် ထူးခြားလိုက်ပါတိ၊ အပြင်အပကို မှန်းရွယ်ဖို့ အငယ်အနှောင်းကို လိုချင်လို့များလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ချစ်သူနှစ်ယောက် ကွဲပြား အောင် စာနဲ့များ ကုန်းတိုက်လို့ စိတ်အိုက်ကာ မာန်ချပြီး ရန်ပြုနေတာများ ဖြစ်လေရောသလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ငါ့မှာ သူအပြစ်တင်စရာများ ဖြစ်နေလို့လား”

ဓမ္မဒိန္နာသည် ဟိုလား၊ ဒီလား၊ မေးခွန်းပွား၍ လားတစ်ရာ
ခြောက်ဆယ်သောက်ကောက်ကယ်အောင် ကွဲပြားခြားနားမှု မရှိ
ချဲ့ထွင်တွေးတောနေမိလေသည်။

“ဒါပေမယ့် စိတ်ဆိုးတုန်းမို့ ထင်ပါရဲ့၊ နှစ်ရက်
သုံးရက်ကြာလို့ စိတ်ဆိုးပြေတဲ့အခါကျမှ သိရလိမ့်မပေါ့လေ”

ဤသို့ စောင့်စားရင်း အကဲခပ်သော်လည်း စိတ်ဓာတ်
ထူးခြား ကွဲပြားမှု မပေါ်လာဘဲ ကြီးစွာသော ဣန္ဒြေဖြင့်
တစ်ဦးတည်းစား၊ တစ်ဦးတည်းနေ၊ တစ်ဦးတည်းအိပ်သည်ကိုသာ
တွေ့ရသည်။ သို့အတွက် တအံ့နွေးနွေး တောင်မြောက်တွေး၍
ပူဆွေးမျိုသိပ်ကာ မထားနိုင်ရှာတော့ဘဲ သူဌေးကြီး အိပ်ခန်းသို့
ဝင်သွားကာ ရိုသေစွာ ရှိခိုးရင်း ထိုင်နေလေသည်။

“အလို-ရှင်မ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် အချိန်မတော်ကြို
အခန်းထဲဝင်လာရသလဲ၊ အကြောင်းကိစ္စထူး ရှိလို့လား”

“လာရပါသည်အရှင်၊ အရှင်သည် ကျွန်မအပေါ်
သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေသည်မှာ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်မပေါ်မှ
ဘယ်လိုအပြစ်မြင်လို့ပါလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားမိန်းမတစ်ယောက်
ကို တောင့်တမျှော်ကိုးနေလို့လား”

“ဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူး ဓမ္မဒိန္နာ”

“ဒါမှမဟုတ် တစ်ပါးသူက ကွဲပြားအောင် ကုန်းချောလုံ
အမုန်းသဘောတွေ ဝင်နေပါသလား”

“မုန်းစိတ်လဲမရှိပါဘူး၊ ဓမ္မဒိန္နာရယ်”

“ကဲ-ဒီလိုဆို ကျွန်မမှာ အပြစ်တစ်စုံတရာ ရှိလို့လား”

“ဓမ္မဒိန္နာ၊ အမိမှာလဲ အပြစ်တစ်စုံတရာ မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခါတိုင်းလို ကျွန်မနဲ့ အတူတူ ကြည်ဖြူဖြူ

အာလာပ-သလ္လာပစကား ပြောကြားရုံကလေးလောက်ကိုတောင်
ဘာကြောင့် မပြုဘဲနေရပါသလဲ”

ထိုအခါ ဝိသာခသူဌေးကြီး စဉ်းစားမိသည်မှာ-

“ငါရတဲ့ လောကုတ္တရာတရားကို ထင်ရှားဖော်ပြရန်
မထိုက်သော်လည်း ငါက အကြောင်းစုံကို မပြောဘဲ တုဏှိဘော
နေလိုက်ရင်ဖြင့် သူ့ခမျာ နှလုံးကွဲပြီး ဖြူးကနဲ ဤနေရာမှာပင်
သေစရာအကြောင်းရှိတယ်၊ သို့အတွက် အကြောင်းစုံ အနည်းငယ်
ကိုတော့ ပြောဦးမှသင့်မယ်”

“ချစ်နမ ဓမ္မဒိန္နာ၊ ငါသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်နဲ့
တရားတော်ကို နာရသည့်အတွက် ဘုရားရှင်ရဲ့ မျက်မှောက်မှာပဲ
လောကုတ္တရာဆိုတဲ့ အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ရပေတယ်၊
အဲဒါကြောင့် ရှေးကနဲ့ မတူ တစ်မူထူးခြားပြောင်းလဲသွားရခြင်း
ဖြစ်တယ်”

“အရှင်သူဌေးမင်းရဲ့ တရားစကားတွေကို ကျွန်မ
နားမလည်ပါဘူး၊ အနာဂါမ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ စကားမပြောဘဲ
တုဏှိဘောကြီးလုပ်ပြီး နေရပါသလား”

“ဒီလိုကွယ့် ဓမ္မဒိန္နာရဲ့၊ အနာဂါမ်ဆိုတာ ကာမတဏှာနဲ့ ဒေါသတရားကို ပယ်ရှား သုတ်သင်ပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ပုထုဇဉ်များလို့ သားမယားနဲ့ အတူတူနေလို့ မရဘူးကွယ့်”

ထိုအခါ ဓမ္မဒိန္နာသည် အင်း-ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ခက်ရချေရဲ့ ဟု အောက်မေ့ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောအသံဖြင့်-

“ယခုပြောတဲ့ အတိုင်း အမှန်ပဲလားရှင်”

ဟု မေးသည်။

“ချစ်နှမ၊ အနာဂါမ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မုသား မဆိုဘူးကွယ့်”

“ဒီလိုဆို တစ်သက်လုံး တဏှာကို ပယ်ခွါပြီး တစ်ယောက်တည်းနေတော့မှာပေါ့နော်”

“ချစ်နှမ၊ မောင်ကြီးပြောမယ့်စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ပါ။ မောင်ကြီးဟာ ကာမတဏှာကို ပယ်ခွါ ဖြတ်တောက်တဲ့ အနာဂါမ်အဖြစ် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီတော့ နှမဟာ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ မောင်ကြီးနဲ့ အတူတူနေလို့ သေးတယ်ဆိုရင် ရှေးကလို သဘောမထားဘဲ ဘယ်ခါမဆို နှမရင်းသဖွယ် စင်ကြယ်စွာ လိုက်နာနေထိုင်ပါ။ ငါနှမမှာ ငယ်သေးတာမို့ အရွယ်ရှိခိုက်မှာ မောင်ကြီးမှတစ်ပါး အခြားသော ချစ်သူနဲ့ အတူတူနေလို့သေးတယ်ဆိုရင်လဲ ရှိသမျှစည်းစိမ်ကို ယူသွားပေတော့၊ မောင်ကြီးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုပါမယ်”

ဓမ္မဒိန္နာအဖို့ မမျှော်လင့်သော စကားတို့ကို ကြားရသဖြင့် မေ့လျော့ကာ လဲကျသွားလေသည်။ ဓမ္မဒိန္နာ မေ့မြောလဲကျ သွားသော်လည်း ဒေါသဘေးကင်းကွာပြီးသော အနာဂါမ် သူဌေးကြီးသည် ပူပင်သောက မဖြစ်ဘဲ အသာကလေး စူးစိုက်ကြည့်ကာ သနား၍ နေမိလေသည်။

သတိပြန်ရလာသော ဓမ္မဒိန္နာသည် အမျိုးမျိုး အပုံပုံ ပြောဆိုရင်း အပူတပြင်း ငိုကြွေးရှာလေသည်။

“အနာဂါမ်များဟာ တယ်လည်း ရက်စက်ပါလား၊ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူးဆိုတဲ့ ဟိုတုန်းက ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတွေ မေ့ကုန်ပလား၊ အနာဂါမ်ကြီးရဲ့၊ သူတကာနဲ့တောင် ပေးစားပြီး မလေးမစား ပြောလိုက်တာများ တော်သေးရဲ့လားရှင်”

ဤသို့ ပုထုဇဉ်တို့ ဓမ္မတာ၊ အချစ်ကြီးသူတို့၏ ဓမ္မတာ အချစ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားများကို ကြားစတွင် မချုပ်တည်းနိုင်၊ မထိန်းသိမ်းနိုင် ဖြစ်ကာ ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်ခဲ့ မိသော်လည်း ရင့်ကျက်ပြီးသော ပါရမီရှင်ကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်း ကောင်းမြတ်သော အတွေးများ ဝင်လာမိသည်။

“အင်း-ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားကို နာရလို့ ကာမတဏှာနဲ့ ဒေါသကို ပယ်ခွာတဲ့ အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားသဟဲ့၊ ချစ်လှတဲ့ ငါ့ကိုတောင် မပေါင်းဖော်နိုင်တော့ဘူးတဲ့၊ နောက်ထပ်

ချစ်သူတစ်ယောက် လိုချင်သေးရင် ကုဋေကုဋာ ရတနာ စည်းစိမ်တွေကို ယူသွားပေတော့တဲ့၊ တကယ်လို့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ယူလိုက်ရင် သူထွေးလိုက်တဲ့ တံတွေးကို လိုက်ယူပြီး မျိုသလို ရှိနေမှပေါ့၊ ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါဘိ၊ အထင်သေးလိုက်ပါဘိ၊ မိန်းမသားချင်း တူသော်လည်း အမူခြားပါသေးရဲ့၊ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားဆိုတာကလည်း ဇာတ်လောက်သာခြားနားတာပါ၊ လူချင်းအတူတူပဲမဟုတ်ပါလား၊ နှမရင်းလို သူ့ကိုပဲ ပြုစု ယူယူပြီး နေရဦးမှာလား၊ တစ်သက်လုံး မခွဲနိုင်တဲ့ မိန်းမစားမျိုး မှတ်တယ်ထင်ပါရဲ့၊ တကယ်ဆိုတော့ ဒီကတော့ ကာမတဏှာကို မပယ်ခွာနိုင်တော့ဘူးလား၊ သူသာ သံသရာတစ်ဖက်ကမ်းကို တက်လှမ်းနိုင်ရမှာလား၊ အို-သူ့ထက်မသားရင် ငါနေပါရိုး လား၊ သိကြရောပေါ့၊ အင်း-ပြီးတော့ သာမန်ယောက်ျား တစ်ယောက်သည် ဤသို့ပြောဆိုနိုင်သောဟူ၍ မရှိဖြစ်ချေသည်၊ ဧကန်ပင် ဤအရှင်သားသည် လောကုတ္တရာ တရားကို ပိုင်းခြားထိုးထွင်း သိမြင်အပ်ပြီ၊ အထူးအားဖြင့် ငါသိလိုသည်မှာ ထိုလောကုတ္တရာ တရားကို ယောက်ျားများသာ ထိုးထွင်း သိထိုက်သလော၊ မိန်းမများကော ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါ သလော”

ဤသို့လျှင် မခံချင်မာန်ဝင်သည့် တွေးတောလေသည့် စိတ်ဝင်လာပြီး တစ်ဖန် နူးညံ့သောစိတ်ဝင်လာပြန်ကာ-

“မောင်ကြီးအရှင်-နေပါဦး၊ မောင်ကြီးတို့ ရတဲ့ လောကုတ္တရာ တရားကို မိန်းမတွေကော မရနိုင်ဘူးလား”

“အို-ချစ်နှမ၊ ဘယ်လိုပြောပါလိမ့်၊ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော် ဆိုတာ ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်တဲ့ ပါရမီရှိကြတဲ့ ယောက်ျားမိန်းမ မည်သူမဆို ရနိုင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မလည်း တရားအားထုတ်ချင်ပါတယ်၊ ဒီတိုက်အိမ်ကြီးပေါ်မှာ မောင်ကြီးကို မောင်ကြီးလို သဘောထား ကာ နှမရင်းလို ပြုစုနေဖို့ဝေးလို့ ကျွန်မအဖို့ တစ်ခဏလေးမျှ မနေလိုတော့ပါ၊ မောင်ကြီး ကျွန်မကို ရဟန်းမ ပြုခွင့်ပြုတော် မူပါ”

သူဌေးကြီးက ဓမ္မဒိန္နာ၏ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆို မှုသည် မခံချင်သဘောဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်၊ တကယ်စိတ်ပါ၍ ပြောသည်မဟုတ်ဟု ယူဆပြီး မယုံသော သဘောဖြင့်-

“ချစ်နှမ၊ သင်တို့ မိန်းမသားတို့ သဘော ဆိုကာ မခံချင်သဘော အခြေခံပြီး တစ်ချက်လွှတ် လုပ်တတ်ကြတယ်၊ သဒ္ဓါစေတနာနှင့် ရဟန်းပြုသူကိုမှ ဘုရားရှင်က ချီးမွမ်းလေ့ ရှိတယ်၊ သဒ္ဓါတရားမရှိဘဲ မခံချင်လို့ လုပ်တာဟာဖြင့် တာရှည်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရဟန်းအလုပ်ဆိုတာ သေးငယ်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်နှမ-သို့အတွက် စဉ်းစဉ်းစားစားပြုပြီးမှ လုပ်ပါ”

“မောင်ကြီးက ကျွန်မအပေါ် အလွန်အထင်သေးတာ ကိုး၊ ကျွန်မဟာ သဒ္ဓါတရားနည်းသူမဟုတ်ပါဘူး၊ သဒ္ဓါတရား ရှိမရှိဆိုတာက ကျွန်မတာဝန်ပါ၊ မောင်ကြီးတာဝန်က ကျွန်မကို ရဟန်းပြုခွင့်ပေးဖို့ပါပဲ”

သူဌေးကြီးသည် ဓမ္မဒိန္နာအပေါ်၌ ယုံကြည်မှု မရှိသေး ပေ-

“ချစ်နမ၊ ရဟန်းဘဝဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ အင်မတန် ခက်ခဲသလို အင်မတန် ဆင်းရဲတာ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယနဲ့ နေရပြီး အစားအစာကျတော့လည်း တစ်ထပ်ပဲ စားရတာ၊ အခြွေအရံ အခိုင်းအစေတွေ ပြည့်လျှံစွာ ရံနေတဲ့ နမဟာ ဒါတွေစွန့်လွှတ်ပြီး နေထိုင်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ချစ်နမလို သူမျိုးအဖို့ ပို၍ မလွယ်ပါဘူး၊ နူးညံ့တဲ့ အခင်းအရံတွေကိုလည်း မခင်းမရံရတော့ဘူး၊ နံ့သာပန်းလည်း မလိမ်းကျံရတော့ဘူး၊ မဖြယ်သရတော့ဘူး၊ ခြေသလုံးအားကိုး လမ်းစုံထိုင်ပြီး အိမ်အမျိုးမျိုးက လောင်းလှူလိုက်တဲ့ အစာမျိုးစုံကိုလည်း စားရတယ်၊ ရဟန်းပြုတာက လွယ်ပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး နေသွားဖို့ဆိုတာကတော့ ကျဉ်းကြပ်လှပေတယ် ချစ်နမ”

“အမလေး-မောင်ကြီးရယ်၊ ရဟန်းမတွေကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးတာလိုက်လို့၊ မိထွေးတော် ဂေါတမီတို့၊ နမတော် ဇနပဒကလျာဏီတို့၊ ကြင်ယာတော် ယသောဓရာတို့ဆိုတာ

ကျွန်မဘဝထက်တောင် နနယ်ကြပါသေးတယ်။ သူတို့ တတွေဟာ နန်းတွင်းသူ အမျိုးမြင့်မြတ်သူတွေပေါ့၊ သူတို့တောင် ရဟန်းမပြုနိုင်သေးရင် ကျွန်မဘာလို့ မပြုနိုင်ရမှာလဲ။ တစ်နပ်စာအတွက် အိမ်အလုံးစုံကို သွားရောက်အလှူခံစားဖို့ ကျွန်မမှာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ရှိပါတယ်၊ ဒီအတွက် မောင်ကြီး မစိုးရိမ် အကြောင့်ကြပါနဲ့၊ ရဟန်းမ ပြုခွင့်သာ မေးပါ”

သူဌေးကြီးသည် ဓမ္မဒိန္နာ၏ စိတ်စေတနာ သဒ္ဓါတရားကို ယုံကြည်လာသည်။

“ကဲ-ဒီလိုဆို နမသဘောအတိုင်း ရဟန်းပြုပါတော့၊ ငါသည် သင့်ကို ဤလောကုတ္တရာ တရား လမ်းခရီးပင် တိုက်တွန်းပါ၏၊ သို့ထက် ရှင်မ၏ စိတ်အလိုဆန္ဒကို မသိသေး၍ ဤသို့ပြောကြားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

ဝိသာခ သူဌေးကြီးသည် ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းပြုမည့် အကြောင်းနှင့် ဓမ္မဒိန္နာကို ဘိက္ခုနီမ ကျောင်းသို့ ကြီးကျယ် ခမ်းနားစွာ ပို့ဆောင်လိုကြောင်းကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဗိမ္ဗိသာရမင်းထံသို့ သွားရောက်ကာ ရှိခိုးသည်။

“သူဌေး၊ အဘယ်ကြောင့် အခါမဟုတ်ဘဲ လာရောက်ပါ သနည်း”

“မြတ်သောမင်းကြီး၊ ဓမ္မဒိန္နာ သူဌေးကတော်ကြီးသည် ရှင်ရဟန်းမ ပြုတော့မည်ဟု ပြောဆိုသည်”

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကလည်း ဝမ်းသာအားရလှသဖြင့် အဘယ်ရာကို အလိုရှိပါသနည်းဟု မေးသည်။

“အခြားတစ်စုံတရာကို အလိုမရှိပါ။ အရှင်မင်းကြီး ရွှေထမ်းစင်ကို အလိုရှိပါသည် ဘုရား။”

ထိုအခါ မင်းကြီးက ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် စီခြယ်ထားသော ထမ်းစင်ကိုလည်း ထုတ်ပေးသည်။

ဝိသာခသူဌေးသည် မိမိအိမ်တွင် အလှူကြီး ခုနစ်ရက် ပေးသည်။ ဘုရားရှင်၏ တရားပွဲကိုလည်း ခုနစ်ရက်ကျင်းပ လေသည်။

အလှူပွဲနှင့် တရားပွဲအပြီးတွင် ဝိသာခ သူဌေးသည် ဓမ္မဒိန္နာကို နံ့သာရည်ဖြင့် ရေချိုးစေ၍ အဆင်တန်ဆာစုံတို့ဖြင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပေးသည်။ ထို့နောက် ပေးထားသော ရတနာခုနစ်ပါး စီခြယ်ထားသော ထမ်းစင်ထက်တွင် ထိုင်စေလျက် ဆွေမျိုးအပေါင်း လိုက်ပါခြံရံစေပြီး ကျောင်းတော်သို့ သွားသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်ဝယ် ရာဇမတ်ကာ-သဲဖြူခင်း ပန်းခင်းပြီး နံ့သာတို့ဖြင့် ထုံးမွှမ်းထားလေသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော လှည့်လည်ပွဲမျိုး ဖြစ်စေသည်။ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဝိသာခသူဌေးက-

“အရှင်မကြီးတို့ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ ကြင်ဖော် ဓမ္မဒိန္နာ သူဌေးကတော်ကို ရှင်ရဟန်းပြုပေးတော်မူကြပါဘုရား။”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဘိက္ခုနီမတို့က ဓမ္မဒိန္နာတွင် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိ၍ ထိုသို့ လျှောက်ထားပြီး ရဟန်းမပြုစေသည်ဟု ထင်မှတ်ကြကာ-

“ဒါယကာသူဌေး၊ တစ်ခါနှစ်ခါမှားမိသော အပြစ်တို့ကို သည်းခံသင့်ပါသည်။”

ဟု ပြောသည်။

“အရှင်မကြီးဘုရား၊ ဓမ္မဒိန္နာ သူဌေးကတော်မှာ တစ်စုံတရာ အပြစ်မရှိပါ။ ဓမ္မဒိန္နာသည် သဒ္ဓါကြည်ညိုသဖြင့် ရှင်ရဟန်း ပြုလိုသူဖြစ်ပါသည်။”

ထိုအခါ ဝိနည်းအရာလိမ္မာကျွမ်းကျင်သော ထေရီတစ်ပါး သည် ဓမ္မဒိန္နာအား တစပဉ္စက ဣမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားပြီးလျှင် ဆံတို့ကို ပယ်ချရိတ်ပေးပြီး ရှင်ရဟန်းမ ပြုပေးလေသည်။

“အရှင်မဘုရား၊ သာသနာတော်၌ ဓမ္မလျော်စွာနေပါ။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားတော်ကို စ၊ လယ်၊ ဆုံး-သုံးပါးလုံး ကောင်းခြင်း ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော တရားကို ဟောပါသည်။”

ဟု လျှောက်ထားပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဆရာမကြီးကလည်း ဓမ္မဒိန္နာ၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ခွင့်ပြုပြီး ဆရာမကြီး ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါသွားလေသည်။ ဆရာတပည့်တို့သည် ခေါင်းပါးသော တောရွာကလေးတစ်ခုသို့ တိုင် ရောက်သွားကြသည်။ ထိုရွာရှိ တောရကျောင်းကလေး တစ်ခုတွင် အပူတပြင်း အားထုတ်ရာ လေးငါးရက်အတွင်းမှာပင် အနာဂါမ်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဆက်လက်အားထုတ်တော်မူ၍ မကြာမီပင် ပဋိသန္ဓိဒါလေးပါးနှင့် တကွ ရဟန္တာမကြီး အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူလေသည်။

“သာသနာတော်မှာ ငါလိုချင်တဲ့ တရားကို ဆုံးခန်းတိုင် ရရှိပြီးပြီ။ သည်မှာနေလိုတော့ သာသနာမှာ အကျိုးများစရာ မရှိဘူး။ ရာဇဂြိုဟ်သို့ပြန်ပြီး သာသနာရေးကို အားပေးဆောင်ရွက်ရရင် ကောင်းမှာပဲ။ ငါ့အမျိုးတွေလည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြရပေလိမ့်မယ်။ ရဟန်းမများကိုလည်း ပစ္စည်းလေးပါးနဲ့ ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်ခွင့် ရပေမယ်”

ဓမ္မဒိန္နာသည် ဤသို့ကြံစည်ပြီးနောက် ဘိက္ခုနီမအပေါင်း ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဓမ္မဒိန္နာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ပြန်လာပြီဟူသော သတင်းသည် တမဟုတ်ချင်းတစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ဝိသာခ သူဌေးကြီးလည်း ထိုသတင်းကို ချက်ချင်း ကြားသိလေသည်။

“အင်း-ဓမ္မဒိန္နာတစ်ယောက် ရဟန်းမဖြစ်လို့ မကြာသေးဘူး၊ တောရွာသို့ ရောက်ပြီး မကြာသေးဘူး၊ ယခု ပြန်လာပြန်ပြီ။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ပါလိမ့်၊ ဒီလောက်ကလေး အချိန်နဲ့တော့ တရားထူးရနိုင်ပါ့မလား၊ မခံချင်တဲ့သဘောနဲ့ ရဟန်းမ ပြုရလေတော့ ယခု လူထွက်ချင်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ မနေနိုင်ရင်လည်း ခပ်မြန်မြန် ထွက်ပါစေတော့လေ၊ ပစ္စည်းတွေ အရှိသားကပဲ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သွားရောက် အကဲခပ်ဦးမှပဲ၊ ဒါပေမယ့် အရှင်မ သာသနာတော်မှာ ပျော်ရဲ့လား၊ မပျော်မွေ့ဘူးလားလို့ တိုက်ရိုက်မေးလို့ မသင့်ဘူး၊ ဒီလိုမေးတာကလည်း ပညာရှိအမေးမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ခန္ဓငါးပါးကို မှီကာ ပြဿနာမေး၍ သူမ အဖြေကိုကြည့်ကာ သိရပေလိမ့်မယ်”

ဝိသာခ သူဌေးသည် ဤသို့ စိတ်ကူးကြံကာ ဓမ္မဒိန္နာ နေရာ ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းသို့ရောက်ရာတွင် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ ဓမ္မဒိန္နာကို အကဲခပ်ကြည့်ရာ ဣန္ဒြေသိက္ခာ လွန်စွာတင့်တယ် ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ ခိုင်မြဲလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“မြင်ရပုံကတော့ အဟန်သားပါကလား၊ ဒါပေမယ့် တရားထူးရမရ ဧကန္တသီရလေအောင် အရိယာများသာသီရ ဖြေဆိုနိုင်တဲ့ မေးခွန်းပုစ္ဆာတွေကို မေးကြည့်ဦးမှပဲ”

ဝိသာခ သူဌေးကြီးသည် ဤသို့ ကြံစည်ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ သောတာပန်ဆိုင်ရာ မေးခွန်းများကို မေးမြန်းလေသည်။

ဓမ္မဒိန္နကလည်း “ကျွန်ုပ်မှာ ရဟန်းပြုရတာ မကြာသေးပါ။ မိမိကိုယ်ခန္ဓာကိုလည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်လည်းကောင်း ဘယ်သိပါ့မလဲ” ဟူ၍လည်းကောင်း-

“တခြားသော ထေရီမတွေကို မေးပါလား ဒကာတော်” ဟူ၍လည်းကောင်း မဆိုဘဲ အနီး၌ ချထားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လက်ခံသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တစ်ခုတည်းသော ကြိုးထုံးကို လွယ်ကူစွာ ရုတ်ချည်းဖြေပေးသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ချွန်ထက်သော သန်လျက်ဦးဖြင့် သေတ္တာကို ထိုးဖွင့်လိုက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း မလပ်မဆိုင်း မြင်းကောင်းစိုင်းသကဲ့သို့ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ သဘောပါအောင် သေချာစွာပြပေးသည်။

“အရှင်မ-သက္ကာယ၊ သက္ကာယဟုဆို၏၊ အဘယ်သက္ကာယကို ဘုရားရှင်ဟောပါသနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ-

- ရုပ်ဟူသောစွဲလမ်းမှုခန္ဓာ
- ခံစားမှုဟူသော စွဲလမ်းမှုခန္ဓာ

- မှတ်သားမှုဟူသော စွဲလမ်းမှုခန္ဓာ
- ပြုစီရင်မှုဟူသော စွဲလမ်းမှုခန္ဓာ
- အထူးသိမှုဟူသော စွဲလမ်းမှုခန္ဓာ

ဤစွဲလမ်းဖွယ် ခန္ဓာငါးပါးတို့ကို သက္ကာယဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူပါသည်။

“အရှင်မ၊ ကောင်းပါပေ၏၊ ထပ်မေးပါရစေ၊ သက္ကာယ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်းဟု ဆိုသည်၊ အဘယ်ကို သက္ကာယ ဖြစ်ပေါ်ကြောင်းဟု ဘုရားရှင် ဟောကြားပါသလဲ”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ တစ်ဖန်ဘဝသစ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော- နှစ်သက်တပ်စွမ်းမှုနှင့် တကွဖြစ်သော- ဘုံဘဝ၌ အလွန်နှစ်သက်တတ်သော ကာမဂုဏ်ကို တပ်မက်မှု၊ ဘုံဘဝကို တပ်မက်မှု၊ ဘုံဘဝ ကင်းပြတ်မှုကို တပ်မက်မှုတို့သည် တပ်မက်မှုသက္ကာယဖြစ်ပေါ်ကြောင်းဟု ဘုရားရှင် ဟောကြားပါတယ်”

“အရှင်မ၊ သက္ကာယချုပ်ရာကို ဘုရားရှင်က ဘယ်လို ဟောပါသလဲ”

“ဒါယကာဝိသာခ၊ ထိုတပ်မက်မှု တဏှာ၏သာလျှင် အကြွင်းမဲ့တပ်စွန်းခြင်းကင်းသော အားဖြင့် ချုပ်ရာ၊ စွန့်ပစ်ရာ၊ စွန့်လွှတ်ရာ၊ လွှတ်မြောက်ရာ၊ တွယ်တာမှု၊ ကပ်ငြိမှုမရှိရာ နိဗ္ဗာန်ကို သက္ကာယချုပ်ရာဟု ဘုရားရှင်က ဟောခဲ့ပါတယ်”

“အရှင်မ၊ သက္ကာယချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကော အဘယ်ပါနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ မှန်သောအယူ၊ မှန်သော အကြံ အစည်၊ မှန်သောစကား၊ မှန်သောအမှု၊ မှန်သောအသက်မွေးမှု၊ မှန်သောအားထုတ်မှု၊ မှန်သော အောက်မေ့မှု၊ မှန်သော တည်ကြည်မှု၊ ဤမြတ်သော အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော မဂ်ကိုပင်လျှင် သက္ကာယချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဟု ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူပါသည်”

“အရှင်မ၊ ထိုစွဲလမ်းမှုသည် ပင်လျှင် ထိုစွဲလမ်းဖွယ် ခန္ဓာငါးပါးတို့လော၊ ဒါမမဟုတ် စွဲလမ်းမှုသည် စွဲလမ်းဖွယ် ခန္ဓာငါးပါးတို့မှ တခြားလော”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ စွဲလမ်းဖွယ် ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ လိုချင်တပ်မက်မှုသည် ထိုစွဲလမ်းဖွယ် ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ စွဲလမ်းမှု မည်ပါသည်”

“အရှင်မ၊ အဘယ်သို့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပါသနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ဤလောက၌ အရိယာတို့ကို ဖူးမြင်လေ့မရှိသော၊ အရိယာတရား၌ မကျွမ်းကျင်သော၊ အရိယာတရား၌ မယဉ်ကျေးသော၊ သူတော်ကောင်းတို့ကို ဖူးမြင်လေ့မရှိသော၊ သူတော်ကောင်းတရား၌ မကျွမ်းကျင်သော၊ သူတော်ကောင်းတရား၌ မယဉ်ကျေးသော၊ အကြားအမြင်

မရှိသော ပုထုဇဉ်သည် ရုပ်၊ ခံစားမှု၊ မှတ်သားမှု၊ ပြုပြင်စီရင်မှု၊ အထူးသိမှုရှိသော ခန္ဓာငါးပါးကို အတ္တဟုရှု၏၊ အတ္တ၌ ခန္ဓာငါးပါးရှိသော အတ္တဟုလည်းကောင်း၊ အတ္တ၌ ခန္ဓာငါးပါး ဟုလည်းကောင်း ရှု၏၊ ဝိသာခ၊ ဤသို့လျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ပါသည်”

“အရှင်မ၊ အဘယ်သို့လျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ မဖြစ်ပါ သနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ဤလောက၌ အရိယာတို့ကို ဖူးမြင်လေ့ရှိသော၊ အရိယာတရား ကျွမ်းကျင်သော၊ အရိယာ တရား၌ ယဉ်ကျေးသော၊ သူတော်ကောင်းတို့ကို ဖူးမြင်လေ့ရှိ သော၊ သူတော်ကောင်း တရားတို့၌ ကျွမ်းကျင်သော၊ သူတော်ကောင်းတရား၌ ယဉ်ကျေးသော၊ အကြားမြင်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သာဝကသည် ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ သမ္ဘိဒ္ဓါ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်တို့ကို အတ္တဟု မရှု၊ အတ္တ၌ ခန္ဓာငါးပါးဟု မရှု၊ ခန္ဓာငါးပါး၌ အတ္တဟု မရှု၊ ဤသို့လျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိမဖြစ်။

“အရှင်မ၊ မြတ်သောအင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော မဂ်ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ မှန်သောအယူ၊ မှန်သော အကြံအစည်၊ မှန်သောစကား၊ မှန်သောအမှု၊ မှန်သောအသက် မွေးမှု၊ မှန်သောအားထုတ်မှု၊ မှန်သောအောက်မေ့မှု၊ မှန်သော

တည်ကြည်မှု၊ ဤသည်တို့ကား အင်္ဂါရုပ်ပါးရှိသော မဂ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

“အရှင်မ၊ မြတ်သော အင်္ဂါရုပ်ပါးရှိသော မဂ်သည် အပြုခံတရားလော၊ ဒါမှမဟုတ် အပြုခံမဟူသော တရားလော”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ မြတ်သောအင်္ဂါရုပ်ပါးရှိသော မဂ်သည် အပြုခံတရား ဖြစ်ပါသည်။”

“အရှင်မ၊ မြတ်သောအင်္ဂါရုပ်ပါးရှိသော မဂ်ဖြင့် အစု(ခန္ဓာ) သုံးပါးတို့ကို သိမ်းယူရသလော၊ ဒါမှမဟုတ် အစုခန္ဓာသုံးပါးတို့ဖြင့် မြတ်သော အင်္ဂါရုပ်ပါးရှိသော မဂ်ကို သိမ်းယူရသလော”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ မြတ်သောအင်္ဂါရုပ်ပါးရှိသော မဂ်ဖြင့် အစုခန္ဓာသုံးပါးတို့ကို မသိမ်းယူရ၊ အစုခန္ဓာ သုံးပါးတို့ ဖြင့်သာ မြတ်သော အင်္ဂါရုပ်ပါးရှိသော မဂ်ကို သိမ်းယူရ၏။ ဒါယကာဝိသာခ၊ မှန်သောစကား၊ မှန်သောအမှု၊ မှန်သော အသက်မွေးမှု ဤတရားတို့ကို သိလအစဉ် သိမ်းယူရကုန်၏။ မှန်သောအားထုတ်မှု၊ မှန်သော အောက်မေ့မှု၊ မှန်သော တည်ကြည်မှု၊ ဤတရားတို့ကို တည်ကြည်မှုအစုသမ္မာဓိက္ခန္ဓာ၌ သိမ်းယူကုန်၏။ မှန်သောအယူ၊ မှန်သောအကြံအစည် ဤတရားတို့ကို အများအားဖြင့် သိမှုအစု(သညက္ခန္ဓာ)၌ သိမ်းယူ ကုန်၏။”

“အရှင်မ၊ အဘယ်သည် တည်ကြည်မှု (သမာဓိ) ပါနည်း၊ အဘယ်တရားတို့သည် တည်ကြည်မှုဖြစ်ကြောင်း၊ (သမာဓိနိမိတ်)တို့ပါနည်း၊ အဘယ်တရားတို့သည် တည်ကြည်မှု အခြံအရံတို့ပါနည်း၊ အဘယ်သည် တည်ကြည်မှုကို ပွားများ ခြင်းပါနည်း။”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ စိတ်၏ အာရုံတစ်မျိုးတည်းသာ ရှိခြင်းသည် တည်ကြည်မှု သမာဓိတည်း၊ လေးပါးသော အောက်မေ့မှုထင်ခြင်း (သတိပဋ္ဌာန်)တို့သည် တည်ကြည်မှု ဖြစ်ကြောင်း (သမာဓိနိမိတ်)တို့တည်း၊ လေးပါးသော ကောင်းစွာ အားထုတ်ခြင်း (သမ္မပ္ပဓာန်)တို့သည် တည်ကြည်မှု၏ အခြံအရံ တို့တည်း၊ ထိုတရားတို့ကိုသာလျှင် မှီဝဲခြင်း၊ ပွားခြင်း၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုခြင်းသည် ဤအရာ၌ တည်ကြည်မှုကို ပွားခြင်းတည်း။”

“အရှင်မ၊ သင်္ခါရတို့သည် အဘယ်နည်း။”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ သင်္ခါရတို့သည် ကိုယ်ဖြင့်ပြုစီရင်မှု ကာယသင်္ခါရ၊ နှုတ်ဖြင့်ပြုစီရင်မှု ဝစီသင်္ခါရ၊ စိတ်ဖြင့်ပြုစီရင်မှု စိတ္တသင်္ခါရ၊ ဤသုံးပါးတို့တည်း။”

“အရှင်မ၊ အဘယ်သည် ကိုယ်ဖြင့်ပြုစီရင်မှု ကာယ သင်္ခါရမည်သနည်း၊ အဘယ်သည် နှုတ်ဖြင့်စီရင်မှု ဝစီသင်္ခါရ

မည်သနည်း၊ အဘယ်သည် စိတ်ဖြင့်ပြုစီရင်မှု စိတ္တသင်္ခါရ မည်သနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ထွက်သက်ဝင်သက်တို့သည် ကာယသင်္ခါရမည်၏၊ ဝိတက်ဝိစာရတို့သည် ဝစီသင်္ခါရမည်၏၊ သညာ၊ ဝေဒနာတို့သည် စိတ္တသင်္ခါရမည်၏”

“အရှင်မ၊ အဘယ်ကြောင့် ထွက်သက်ဝင်သက်တို့သည် ကာယသင်္ခါရမည်သနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ဝိတက် ဝိစာရ တို့သည် ဝစီသင်္ခါရမည်သနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် သညာ၊ ဝေဒနာတို့သည် စိတ္တသင်္ခါရမည်သနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ထို ထွက်သက်ဝင်သက် တရား တို့သည် ကိုယ်၌ဖြစ်ကုန်၏၊ ကိုယ်နှင့်စပ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ထွက်သက်ဝင်သက်တို့သည် ကာယသင်္ခါရမည်၏၊ (ဒါယကာ) ဝိသာခ၊ ရှေးဦးကပင် ကြံစည်စဉ်းစား၍ နောက်မှစကားကို မြွက်ဆို၏၊ ထို့ကြောင့် ဝိတက်၊ ဝိစာရတို့သည် ဝစီသင်္ခါရ မည်ကုန်၏၊ ထိုသညာ၊ ဝေဒနာတရားတို့သည် စိတ်၌ဖြစ်၏၊ စိတ်နှင့်စပ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် သညာ၊ ဝေဒနာတို့သည် စိတ္တသင်္ခါရမည်၏”

“အရှင်မ၊ သညာ၊ ဝေဒနာ ချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်မှု (နိရောဓသမာပတ်)သည် အဘယ်သို့ ဖြစ်ပါသနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ သညာ၊ ဝေဒနာ ချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်းအား ငါသည် သညာ၊ ဝေဒနာ ချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်”

ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“ငါသည် သညာ၊ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်၏”

ဟူ၍လည်းကောင်း၊

“ငါသည် သညာ၊ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ပြီ”

ဟူ၍လည်းကောင်း စိတ်မဖြစ်၊ စင်စစ်သော်ကား ထိုရဟန်းသည် ထိုသို့ချုပ်စိမ့်သောငှာ ဆောင်စွမ်းနိုင်သောစိတ်ကို ရှေးဦးကပင် ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပွားများထား၏”

“အရှင်မ၊ သညာ၊ ဝေဒနာ ချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်းအား အဘယ်တရားတို့ ရှေးဦးစွာ ချုပ်ကြပါသနည်း၊ ကာယသင်္ခါရလော (သို့မဟုတ်) ဝစီသင်္ခါရလော (သို့မဟုတ်) စိတ္တသင်္ခါရလော”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ သညာ၊ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်သော ရဟန်းအား ဝစီသင်္ခါရ ရှေးဦးစွာချုပ်၏၊ ထို့နောက် ကာယသင်္ခါရ၊ ထို့နောက် စိတ္တသင်္ခါရ ချုပ်၏”

“အရှင်မ၊ သညာ၊ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှ ထမူသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ သညာ၊ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှ ထသော ရဟန်းအား ‘ငါသည်သညာ၊ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှ ထတော့မည်’

ဟူ၍လည်းကောင်း၊

‘ငါသည်သညာ၊ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှ ထ၏’

ဟူ၍လည်းကောင်း၊

‘ငါသည် သညာ၊ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှ ထပြီးပြီ’

ဟူ၍လည်းကောင်း စိတ်မဖြစ်၊ စင်စစ်သော်ကား ထိုရဟန်းသည် ထိုသို့ ထစိမ့်သောငှာ ဆောင်နိုင် စွမ်းနိုင်သော စိတ်ကို ရှေးဦးကပင် ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပွားများထား၏။

“အရှင်မ၊ သညာ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှ ထသော ရဟန်းအား အဘယ်တရားတို့ ရှေးဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်ကြပါသနည်း၊ ကာယသင်္ခါရလော (သို့မဟုတ်) ဝစီသင်္ခါရလော (သို့မဟုတ်) စိတ္တသင်္ခါရလော”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ သညာ ဝေဒနာ ချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှ ထသော ရဟန်းအား စိတ္တသင်္ခါရ ရှေးဦးစွာ

ဖြစ်ပေါ်၏။ ထို့နောက် ကာယသင်္ခါရ၊ ထို့နောက် ဝစီသင်္ခါရ ဖြစ်ပေါ်၏”

“အရှင်မ၊ သညာ၊ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှ ထပြီးသော ရဟန်းကို အဘယ်မျှသော တွေ့ထိမှု(ဖဿ)တို့သည် တွေ့ထိကုန်သနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ သညာ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှ ထပြီးသော ရဟန်းကို ဆိတ်သုံးသော တွေ့ထိမှု (သုညတဖဿ)၊ (အာရုံ) နိမိတ်မရှိသော တွေ့ထိမှု (အနိမိတ္တဖဿ)၊ တောင့်တမှုမရှိသော တွေ့ထိမှု(အပ္ပဏိဟိတဖဿ) ဟူသော တွေ့ထိမှုသုံးပါးတို့သည် တွေ့ထိကုန်၏။”

“အရှင်မ၊ သညာ၊ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှ ထပြီးသော ရဟန်း၏ စိတ်သည် အဘယ်သို့ ညွတ်ပါသနည်း၊ အဘယ်သို့ ကိုင်ပါသနည်း၊ အဘယ်သို့ ရှိုင်းပါသနည်း၊”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ သညာ၊ ဝေဒနာချုပ်နေခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းမှ ထပြီးသော ရဟန်း၏ စိတ်သည် ကင်းဆိတ်မှု (ဝိဝေက)သို့ ညွတ်၏၊ ကင်းဆိတ်မှု (ဝိဝေက)သို့ကိုင်၏၊ ကင်းဆိတ်မှု(ဝိဝေက)သို့ ရှိုင်း၏။”

“အရှင်မ၊ ခံစားမှု(ဝေဒနာ)တို့သည် အဘယ်မျှတို့ ရှိပါနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ခံစားမှု(ဝေဒနာ)တို့သည် ချမ်းသာ ခံစားမှု၊ ဆင်းရဲခံစားမှု၊ ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှု၊ ဤသုံးပါးတို့တည်း။”

“အရှင်မ၊ ချမ်းသာခံစားမှုသည် အဘယ်ပါနည်း၊

ဆင်းရဲခံစားမှုသည် အဘယ်ပါနည်း။”

“ဆင်းရဲမဟုတ်-ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှုသည် အဘယ်ပါနည်း။”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ကိုယ်၌သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်၌သော်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်သည့် ချမ်းမြေ့သာယာစွာ ခံစားခြင်းသည် ချမ်းသာခံစားမှုပင်တည်း။”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ကိုယ်၌သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်၌သော်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်သည့် သာယာသည်လည်းမဟုတ်- မသာယာလည်းမဟုတ်သော ခံစားခြင်းသည် ဆင်းရဲမဟုတ်၊ ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှုပင်တည်း။”

“အရှင်မ၊ ချမ်းသာခံစားမှုသည် မည်သို့ ချမ်းသာပါ သနည်း၊ မည်သို့ ဆင်းရဲပါသနည်း။”

“ဆင်းရဲခံစားမှုသည် မည်သို့ ချမ်းသာပါသနည်း၊ မည်သို့ ဆင်းရဲပါသနည်း။”

“ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှုသည် မည်သို့ ချမ်းသာပါသနည်း၊ မည်သို့ ဆင်းရဲပါသနည်း။”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ချမ်းသာ ခံစားမှုသည် တည်နေဆဲအားဖြင့် ချမ်းသာ၏၊ ပြောင်းလဲသောအားဖြင့် ဆင်းရဲ၏။”

“ဆင်းရဲခံစားမှုသည် တည်နေဆဲအားဖြင့် ဆင်းရဲ၏။ ပြောင်းလဲသောအားဖြင့် ချမ်းသာ၏။”

“ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှုသည် သိသောအားဖြင့် ချမ်းသာ၏၊ မသိသောအားဖြင့် ဆင်းရဲ၏။”

“အရှင်မ၊ ချမ်းသာခံစားမှု၌ အဘယ် အနုသယသည် ကိန်းဝပ်သနည်း။”

“ဆင်းရဲခံစားမှု၌ အဘယ်အနုသယသည် ကိန်းဝပ် သနည်း။”

“ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှု၌ အဘယ် အနုသယသည် ကိန်းဝပ်သနည်း။”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ချမ်းသာခံစားမှု၌ ရာဂါနုသယသည် ကိန်းဝပ်၏။”

“ဆင်းရဲခံစားမှု၌ ပဋိဇာနုသယကိန်းဝပ်၏။”

“ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှု၌ အဝိဇ္ဇာနုသယသည် ကိန်းဝပ်၏။”

“အရှင်မ၊ ချမ်းသာခံစားမှုအားလုံး၌ ရာဂါနုသယသည် ကိန်းဝပ်သလော။”

“ဆင်းရဲခံစားမှုအားလုံး၌ ပဋိဃာနုဿယသည် ကိန်းဝပ်ပါသလော”

“ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှုအားလုံး၌ အဝိဇ္ဇာနုဿယသည် ကိန်းဝပ်ပါသလော”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ချမ်းသာခံစားမှုအားလုံး၌ ရာဂါနုဿယသည် မကိန်းဝပ်”

“ဆင်းရဲ ခံစားမှုအားလုံး၌ ပဋိဃာနုဿယသည် မကိန်းဝပ်”

“ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှုအားလုံး၌ အဝိဇ္ဇာနုဿယသည် မကိန်းဝပ်”

“အရှင်မ၊ ချမ်းသာခံစားမှု၌ အဘယ်ကို ပယ်ရပါမည်နည်း”

“ဆင်းရဲခံစားမှု၌ အဘယ်ကို ပယ်ရပါမည်နည်း”

“ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှု၌ အဘယ်ကို ပယ်ရပါမည်နည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ချမ်းသာခံစားမှု၌ ရာဂါနုဿယကို ပယ်ရမည်”

“ဆင်းရဲခံစားမှု၌ ပဋိဃာနုဿယကို ပယ်ရမည်”

“ဆင်းရဲမဟုတ်-ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှု၌ ဝိဇ္ဇာနုဿယကို ပယ်ရမည်”

“အရှင်မ၊ ချမ်းသာခံစားမှုအားလုံး၌ ရာဂါနုဿယကို ပယ်သင့်ပါသလော”

“ဆင်းရဲခံစားမှုအားလုံး၌ ပဋိဃာနုဿယကို ပယ်သင့်ပါသလော”

“ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှုအားလုံး၌ အဝိဇ္ဇာနုဿယကို ပယ်သင့်ပါသလော”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ချမ်းသာခံစားမှုအားလုံး၌ ရာဂါနုဿယကို မပယ်ရ”

“ဆင်းရဲခံစားမှုအားလုံး၌ ပဋိဃာနုဿယကို မပယ်ရ”

“ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှုအားလုံး၌ အဝိဇ္ဇာနုဿယကို မပယ်ရ”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ကာမဂုဏ်တို့မှ ဆိတ်၍သာလျှင်- အကုသိုလ်တရားတို့မှ ဆိတ်၍သာလျှင်- ကြံစည်ခြင်း(ဝိတက်)နှင့် တကွ သုံးသပ် ဆင်ခြင်ခြင်း (ဝိစာရ)နှင့်တကွဖြစ်သော (နိဝရဏ) ကင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည့် နှစ်သိမ့်ခြင်း (ပီတိ)၊ ချမ်းသာခြင်း(သုခ) ရှိသော ပထမဈာန်သို့ ရောက်၍ နေ၏ ထိုပထမဈာန်ဖြင့် တပ်မက်မှု(ရာဂ)ကိုပယ်၏၊ ထိုပထမဈာန်၌ ရာဂါနုဿယသည် မကိန်းဝပ်၊ (ဒါယကာ) ဝိသာခ၊ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည်-

“ယခုအခါ၌ အရိယာတို့ရောက်၍ နေကြသည့်တည်ရာ (အရဟတ္တဖိုလ်)ကို ငါသည် အဘယ်အခါ၌ ရောက်၍ နေရအံ့နည်း”

ဟု ဆင်ခြင်၏။ ဤသို့မြတ်သော လွတ်မြောက်ရာ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တောင့်တမှုကို ဖြစ်စေသော ရဟန်းအား တောင့်တမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှု (ဒေါမနဿ) ဖြစ်၏။ ထိုစိတ်ဆင်းရဲမှု(ဒေါမနဿ)ဖြင့် ထိခိုက်မှု(ပဋိယ)ကို ပယ်၏။ ထိုစိတ်ဆင်းရဲမှု (ဒေါမနဿ)၌ ပဋိယာနဿယသည် မကိန်းဝပ်၊ (ဒါယကာ) ဝိသာခ၊ ဤ သာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ချမ်းသာဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်း ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်း တို့၏ ရှေးဦးကပ်ပင်လျှင် ချုပ်နှံခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချမ်းသာမရှိသော လျစ်လျူရှုမှု (ဥပေက္ခာ)ကြောင့် ဖြစ်သည့် သတိ၏ စင်ကြယ်ခြင်းရှိသော စတုတ္ထဈာန်သို့ ရောက်၍နေ၏။ ထိုစတုတ္ထဈာန်ဖြင့် မသိမှု (အဝိဇ္ဇာ)ကိုပယ်၏။ ထိုစတုတ္ထဈာန်၌ အဝိဇ္ဇာနုသယသည် မကိန်းဝပ်”

“အရှင်မ၊ ချမ်းသာခံစားမှု၏ ပြိုင်ဘက်ကား အဘယ် နည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ချမ်းသာခံစားမှု၏ ပြိုင်ဘက်ကား ဆင်းရဲခံစားမှုပင်တည်း”

“အရှင်မ၊ ဆင်းရဲခံစားမှု၏ ပြိုင်ဘက်ကား အဘယ်ပါ နည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ဆင်းရဲခံစားမှု၏ ပြိုင်ဘက်ကား ချမ်းသာခံစားမှုပင်တည်း”

“အရှင်မ၊ ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှု၏ ပြိုင်ဘက်ကား အဘယ်ပါနည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာမဟုတ်သော ခံစားမှု၏ ပြိုင်ဘက်ကား မသိမှု(အဝိဇ္ဇာ)ပင်တည်း”

“အရှင်မ၊ မသိမှု(အဝိဇ္ဇာ)၏ ပြိုင်ဘက်ကား အဘယ်ပါ နည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ မသိမှု(အဝိဇ္ဇာ)၏ ပြိုင်ဘက်ကား သိမှု(ဝိဇ္ဇာ)ပင်တည်း”

“အရှင်မ၊ သိမှု(ဝိဇ္ဇာ)၏ ပြိုင်ဘက်ကား အဘယ်ပါ နည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ သိမှု(ဝိဇ္ဇာ)၏ ပြိုင်ဘက်ကား လွတ်မြောက်မှု (ဝိမုတ္တိ)။ လွတ်မြောက်မှု ဝိမုတ္တိ၏ ပြိုင်ဘက်ကား ငြိမ်းအေးမှု(နိဗ္ဗာန်) ပင်တည်း”

“အရှင်မ၊ ငြိမ်းအေးမှု(နိဗ္ဗာန်)၏ ပြိုင်ဘက်ကား အဘယ်ပါ နည်း”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ ပြဿနာကိုလွန်၍ သွား၏။ ပြဿနာတို့၏ အဆုံးအပိုင်းအခြားကို ယူရန် မစွမ်းနိုင်။ (ဒါယကာ) ဝိသာခ၊ မှန်၏။ မြတ်သော အကျင့်သည် နိဗ္ဗာန်သို့သက်ဝင်၏။ နိဗ္ဗာန်လျှင် လားရာရှိ၏။ နိဗ္ဗာန်လျှင် အဆုံးရှိ၏”

“ဒါယကာ ဝိသာခ၊ အလိုရှိခဲ့သော် သင်သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုအနက်ကို မေးလျှောက်လော့၊ သင့်အား မြတ်စွာဘုရား ဖြေကြားတော်မူသည့်အတိုင်း ထိုအနက်ကိုမှတ်လော့”

ထိုအခါ ဝိသာခ ဥပါသကာသည် ဓမ္မဒိန္နာရဟန်း မိန်းမ၏ စကားကို နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှထလျက် ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းမိန်းမကို ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ထိုင်ပြီးသော် ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းမိန်းမနှင့်အတူ ကောင်းစွာ နီးနှောပြောဆိုခဲ့သမျှသော စကားအလုံးစုံကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက-

“ဝိသာခ၊ ဓမ္မဒိန္နာ ရဟန်းမိန်းမသည် ပညာရှိ၏။ ဝိသာခ၊ ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းမိန်းမသည် များသောပညာရှိ၏။ ဝိသာခ၊ ငါ့ကိုလည်း အကယ်၍ ထိုအနက်ကို မေးငြားအံ့၊ ငါသည်လည်း

ထိုအနက်ကို ဓမ္မဒိန္နာရဟန်းမိန်းမ ဖြေကြားသကဲ့သို့ ပင်လျှင် ဖြေကြားရာ၏။ ထိုပြဿနာ၏ အနက်သည် ဤအနက်ပင်တည်း။ ဤသို့ပင် ထိုအနက်ကို မှတ်လော့”

ဟု ပြန်လည် မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

လင်မြတ်ကျေးဇူး နိဗ္ဗာန်ကူး

ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်၌ ပဒုမုတ္တရဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူသည်။ ဟံသာဝတီပြည်ဝယ် ဥစ္စာနှစ်ဆယ့်လေးကုဋေရှိသော သူဌေးကြီး တစ်ဦး၌ သမီးတစ်ဦး ရှိခဲ့၏။

တစ်နေ့သောအခါ “သုဇာတ” အမည်ရှိသော အဂ္ဂသာဝကမထေရ်သည် ဆွမ်းခံကြွလာသည်။ သူဌေးသမီးသည် ထိုမထေရ်ကို မြင်သဖြင့် ကြည်ရွှင်ရှိညွတ်သောစိတ် တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်မိသည်။ သို့အတွက် မထေရ်ကို မိမိအိမ်သို့ ပင့်၍ ဆွမ်းဘောဇဉ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးသည်။

“အရှင်မြတ်၊ တပည့်တော်မသည် လူ့ပြည်၌ ဖြစ်သော ဆင်းရဲကို အလိုမရှိပါ။ အရှင်မြတ်တို့ ရအပ်သော တရားကို ရလိုပါသည်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

“ဒါယိကာမ၊ ငါတို့ရအပ်သော တရားကို ရလိုလျှင် တရားသခင်ထံသို့သာ ဆည်းကပ်ပါတော့လော”

မထေရ်က၍ ဤသို့မိန့်ကြားပြီး အတန်ငယ်သော တရားစကားကို ဟောကြားပြီးမှ ကြွတော်မူလေ၏။

သူဌေးသမီးလည်း နောက်နေ့နံနက် ဘုရားထံသို့ ဆည်းကပ်ကုန်သော သူတို့နှင့်အတူ ကျောင်းသို့လိုက်သွားပြီး တရားတော်မြတ်ကိုနာသည်။ တရားတော်၌ အဆအရာ သာလွန်၍ သဒ္ဓါတရားဖြစ်မိသည်။ ဘုရားရှင်ထံမှ အပြန် မိဘတို့အား ပန်ကြားပြီးသော် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် တို့အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို ပေး၍ တရားတော် မြတ်ကို နာလေသည်။ အဆုံးနေ့သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကြီးမားသော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော “နန္ဒာ” အမည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမအား တရားအနုမောဒနာပြု စေသည်။ မထေရ်မ၏ ဒေသနာ၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော ပရိသတ်တို့သည် သာဓုအနုမောဒနာ ကောင်းချီးပေးကြကုန် လေသော် ရှင်တော်ဘုရားသည် ထိုနန္ဒာဘိက္ခုနီမအား အဂ္ဂ သာဝိကအရာ၌ ထား၍ မဟာပညာဇတဒဂ်ကို သနားတော် မူလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ခေမာ၏အလောင်း ဖြစ်သော သူဌေးသမီး မြင်လေသော်-

“ဤအရှင်မကဲ့သို့ ဖြစ်ရအောင် ငါဆုတောင်းအံ့”

ဟုကြံ၍ ဘုရားထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်သည်။ ခြေတော်ရင်း သို့ ဦးတိုက်ပြီး-

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်မ သည် ဤမျှလောက်သော ကုသိုလ်အစုကို ပြုရသော စေတနာကြောင့် နောင် ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားသခင်တို့၏ သာသနာဝယ် ပညာကြီးကျယ်သော ဘိက္ခုနီမ ဖြစ်၍ အဂ္ဂသာဝိကာ အရာကို ရပါစေသော်”ဟု ဆုတောင်းလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် အနာဂတ်သဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်၍ ပြည့်စုံသည်ကို မြင်တော်မူလျှင်-

“အချင်း ဒါယိကာမ၊ ကုသိုလ်သမ္ဘာရကိုသာ များစွာ ဆည်းပူးလော့၊ ငါပွင့်တော်မူရာ ဤသာရကမ္ဘာ၏ နောက် တစ်သိန်းမြောက်ကျသော ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဥက္ကာရာဇ် နေမြတ်နွယ်ရိုးမှ ဂေါတမအမည်ရှိသောဘုရားသည် ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ သင်သည် ခေမာအမည်ရသော အဂ္ဂသာဝိကာမြတ် ဖြစ်လတ္တံ့”

ဟု ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူဌေးသမီးလည်း ကြီးစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဒါနသီလ ဘာဝနာကို လွန်စွာ ပြည့်ကျင့်လျက် နေသည်။ အသက်အတိုင်း နေ၍ စုတေလေသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်သမီး ဖြစ်ရလေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ရွှေပြန်သော အခါ ယာမာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပြန်၏။

ထိုယာမာမှသည် တုသိတာ၊ တုသိတာမှသည် နိမ္မာနရတီ၊ နိမ္မာနရတီမှသည် ဝသဝတ္ထိနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ပြန်လာခဲ့၍ လူ့ရွာ၌ဖြစ်လေသော် ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်၊ စကြဝတေး၊ မန္တာတ်မင်းမြတ်တို့၏ မိဖုရားသာလျှင် အကြိမ်များစွာ ဖြစ်ရလေသည်။

ဤသို့ လူ့ပြည်နတ်ပြည် လှည့်လည်စုန်ဆန်ကာ လာသဖြင့် ဤကမ္ဘာမှသည် ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူပြန်သည်။ ခေမာလောင်းလျာ သည် မဟာသာလ သူဌေးသမီး ဖြစ်လာ၍ အရွယ်သို့ ရောက်သောကာလ ဘုရားအလုပ် အကျွေးဖြစ်သော ဥပါသိကာမ တို့နှင့် ပေါင်းဖော်၍ တရားတော်ကို နာရလေသည်။ ဘုရားရှင် သာသနာ၌ သဒ္ဓါသောစိတ် ရှိရကား များစွာသော စည်းစိမ်ခြွေရံကို ဖယ်စွန့်၍ ရဟန်းပြုလေသည်။

ဘုရားသခင် ဟောတော်မူအပ်သော ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာရုံသင်ဆောင်လျက် တစ်ထောင်မျှလောက်သော ဘိက္ခုနီမ တို့အား သင်ကြားပြသလာသော ဓမ္မကထိကကြီး ဖြစ်လာသည်။

ထိုမှတစ်ထွေ သေပြန်လေသော် တုသိတာနတ်ပြည်ဝယ် ရွှေဗိမာန်ကြီး၌ နတ်သမီးဖြစ်ရပြန်သည်။ အတိုင်းမသိသော နတ်ချမ်းသာကို ခံစားရသည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် လူ့ပြည်သို့ လာပြန်သောအခါလည်း သာသနာ၌ ရဟန်းပြုခဲ့သော ကုသိုလ် အဟုန်ကြောင့် လူ့ဘုံတွင် မနှိုင်းအပ် ထူးမြတ်လှသော-

- အဆင်းလှခြင်း
- ပညာကြီးခြင်း
- အသံသာခြင်း
- ဥစ္စာများခြင်း
- အခြွေရံများခြင်း
- သားမြေးကျေးကျွန်တို့ ကြောက်ရွံ့ရိသေခြင်း
- လင်ရဲသော်လည်း လင်က မိမိအလိုသို့သာ လိုက်ရခြင်း
- အဓိတမ္ဘ နှမထပ်တူကြည်ဖြူရိသေခြင်းတည်းဟူသော အကျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်တို့၏ မိဖုရားကြီးသာ ဖြစ်ရလေသည်။

ဤ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ကောဏဂုံဘုရား ပွင့်သောအခါဝယ် ကုဋေငါးဆယ် ဥစ္စာကြွယ်သော ဗာရာဏသီသူဌေးကြီး၏ သမီး သုံးယောက်တွင် ခေမာအမည်တွင်သော သတို့သမီး ဖြစ်လာ ပြန်သည်။

ဓနဉာနီ အမည်ရှိသော အစ်မတစ်ယောက်၊ သုမေဓာ အမည်ရှိသော အစ်မတစ်ယောက် ဤနှစ်ယောက်တို့နှင့် အတူတကွ ဘုရားတပည့် ဖြစ်သော သံဃာတော်တို့၏ နေရာ ကျောင်းကန်၊ အရံ၊ ဥယျာဉ်စသည်ကို ပြုပြင်လှူဒါန်းပြန် သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် သေလေပြန်၍ ခြောက်တန်သောနတ်ရပ် ဝယ် နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ကို ခံစားသည်။ ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကိကိမင်းကြီး နန်းစံသည်။ ထိုမင်းကြီးတွင် သမီးခုနစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ မင်းသမီး ခုနစ်ယောက်တို့မှာ-

- (၁) ခေမာ၏အလောင်းဖြစ်သော သမဏီ
- (၂) ဥပ္ပလဝဏ်၏အလောင်းဖြစ်သော သမဏဂုတ္တာ
- (၃) ပဋ္ဌာစာရီ၏အလောင်းဖြစ်သော ဘိက္ခုနီ
- (၄) ကုဏ္ဍလကေသီ၏အလောင်းဖြစ်သော ဘိက္ခုဒါယိကာ
- (၅) ကိသာဂေါတမီ၏အလောင်းဖြစ်သော ဓမ္မာ
- (၆) ဓမ္မဒိန္နာ၏အလောင်းဖြစ်သော သုခဗ္ဗာ
- (၇) ဝိသာခါ၏အလောင်းဖြစ်သော သယံဒါသီ တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုမင်းသမီး ခုနစ်ပါးတို့သည် ဘုရားသခင်အထံတော်၌ ရဟန်းပြုလိုသော ဆန္ဒရှိ၍ မိဘတို့အား ခွင့်တောင်းကြသည်။ ခမည်းတော်၊ မယ်တော် နှစ်ဦးတို့က ခွင့်မပြုကြသဖြင့် လူမိန်းမအဖြစ်၌ပင် တည်လျက် အနှစ် နှစ်သောင်းရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဘုရားအဖူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား လေးပါးသော ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့လုပ်ကျွေးလျက် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၍ နေကြလေသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် သေလေပြန်သော တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြသည်။ ဂေါတမဘုရား ထင်ရှားဖြစ်ချိန် နီးသောအခါ မဇ္ဈိမဒေသဝယ် သာဂလပြည်၌ မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး၏ သမီးဖြစ်လာ လေသည်။

မင်းသမီးကို ဖွားသောခဏ၌ သာဂလပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့အား ကောင်းသော ဘေးဥပဒ်စွဲကပ်သော ရောဂါတို့ သည် ကင်းကွာစင်ကြယ်လေရကား ခေမာဟူသော အမည်ကို မှည့်ကြသည်။

ခေမာသည် ဇမ္ဗူရစ်ရွှေကို ခုနစ်ထွေသော ရတနာတို့ဖြင့် စီလျက် ပန်းချို၊ ပန်းပုကို ရေးထု၍ ထားဘိသကဲ့သို့ မြင်သမျှသော ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့သည် နှစ်မြို့လေးမြတ်လျက် မရပ်တည်နိုင် မူးမိုင်တွေဝေလောက်သော အရေးအဆင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံလေ သည်။ အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို အနီးရသော

ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် ဆောင်နင်းထိမ်းမြားပေးသည်။ ဗိမ္ဗိသာရ
မင်းကြီးက လွန်စွာ မြတ်နိုးပြီး အဂ္ဂမဟေသီဒေဝီရတနာ
အဖြစ် ချီးမြှင့်မြှောက်စားထားလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည်
လည်း ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ဝယ် စံပယ်တော်မူလာခိုက်ဖြစ်သည်။
ဘုရားရှင်သည် အဆင်းလှသော သူတို့၏ အဆင်း၌ အပြစ်ကို
တင်ဖွဲ့၍ ကဲ့ရဲ့တော်မူတတ်သည်ဟု ဓမ္မာဓိဖုရား ကြားမိသည်။
ငါ့အားလည်း အဆင်းလှခြင်း၌ အပြစ်ကိုရှာ၍ ကဲ့ရဲ့ဘိရာသည်”
ရုပ်ရေအဆင်း လှပခြင်း၌ မာန်ယစ်သဖြင့် ဘုရားထံသို့
ဖူးမြင်ခြင်းငှာ တစ်ခါမျှမသွားချေ။

“ငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား အသက်ဆံဖျားထား၍
ကိုးကွယ်လုပ်ကျွေးသော ဥပါသကာမြတ် ဖြစ်သည်။
ငါ့ကဲ့သို့သော မင်း၏ဓိဖုရားသည် ဘုရားရှင်အား ဖူးမြင်ခြင်းမှာ
မသွားဘဲနေသော် မလျော်ကန်ပေ။ အာဇာနည်ဖြင့် စေကလည်း
ပြည်သူပြည်သားတို့ ဓိဖုရားအား ကဲ့ရဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာသည်။
တစ်ခုသော ပရိယာယ်ဖြင့်သာ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့
ရောက်စေအံ့”

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဤသို့ ကြံ၍ ရတုကဗျာ
လင်္ကာသီချင်း ဖွဲ့တတ်ကုန်သော သူတို့အား ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်၏
တင့်တယ်သာယာဟန်မွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ကောင်းဟန်တို့ကို

သီကုံးစေ၍ ဓမ္မာဓိဖုရားကြီး ကြားလောက်ရာ၌ နေ၍
သီဆိုစေတော်မူသည်။

သီချင်း၏သဘောမှာ--

“အို ခင်ပွန်းတို့၊ အကြင်သူသည် ပန်းရက်ခြွေသုံး
ပျားပိတုန်းကျေးငှက်ထွေးကာယက်၍ နှစ်သက်မွေ့ပျော်ဖွယ်
လည်း ရှိသော- ဘုရားမြတ်စွာ စောသတ္တာ ၏ ဣရိယာ
လေးဖော် မျှတတော်မူရာလည်း ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ခေါ်
ဥယျာဉ်တော်ကို ရောက်ပေါက်ကိုယ်ထင် မမြင်ရလေ၊ ထိုသူသည်
နတ်သီကြားတို့ ပျော်ပါးစံရာ နန္ဒဝန်မည်တွင် နတ်ဥယျာဉ်ကို
မမြင်ရသည်မည်၏၊ ဤသို့ ငါတို့သည် မှတ်ထင်ကုန်ပါ၏”

“အကြင်ကညွန့် လူတံခွန်သည် လူအပေါင်းတို့
နှစ်လိုစဖွယ် တင့်တယ်စွာထသော၊ နတ်တို့ရပ်ထံ နန္ဒဝန်လည်း
မလွန်နိုင်အောင် လှိုင်သော ရန်လည်းရှိသော၊ ဝေဠုဝန်ခေါ်
ဥယျာဉ်တော်ကို ပေါက်ရောက်ကိုယ်ထင် မြင်သည်ဖြစ်အံ့၊
ထိုသူသည် မအို၊မသေ နေပေတတ်ငြား နတ်သီကြားတို့ကစား
ရွှင်ပျရာလည်း ဖြစ်သော နန္ဒဝန်မည်တွင် နတ်ဥယျာဉ်ကို
ကိုယ်တိုင်ထုတ်ချောက် ရောက်၍ထင်းထင်း မြင်သည် မည်
ပါ၏။”

နတ်ရွာပျော်ပါး နတ်အများတို့သည် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ကို
စွန့်ခွဲ၍ မြေအပြင်သို့ သက်လာကြကုန်၍ နှလုံးမွေ့လျော်

ပျော်ဖွယ်ရှိသော ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်ကို မြင်ကုန်၍ ငါတို့နတ်ပင် မမြင်ဖူးအောင် ထူးဆန်းပေစွ သာယာလှဟု အံ့သြကြကုန်လျက် ရောင့်ရဲမပြေ ပျော်ကြပေကုန်၏။

“ငါတို့သနင်း မင်း၏ဘုန်းတော် အာနုဘော်ကြောင့် ကောင်းစွာဖြစ်ထသော- ဘုရားရှင်ဂုဏ် ဘုန်းတော်ဟုန်ဖြင့် တင့်တယ်လှစွာ တန်ဆာဆင်အပ်ထသော ထိုဥယျာဉ်၏ အကြွင်းမဲ့သော ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်းကို အဘယ်သူသည် ရတု၊ ကဗျာ လင်္ကာသံချို့ ဖွဲ့ဆိုနိုင်ပေအံ့နည်း”

ဤသို့သော သီချင်းဖြင့် များစွာသော နန်းသူနန်းသား ယောက်ျားမိန်းမတို့ ကျူးသီချီးမွမ်းကြသော အသံကိုကြားသော် ခေမာမိဖုရားသည်-

“ငါတို့ ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်သည် ရှေးယခင်ကဲ့သို့ သာမညမဟုတ်ရာပြီ၊ သီချင်း၊ ကဗျာ၊ လင်္ကာ၊ ရတုပြုလောက် အောင်ပင် ဥယျာဉ်၏ အသရေဖြစ်ဟန်ရှိချေသည်၊ ငါသွား၍ ရှုရသော် သင့်၏”

ဟု ကြံ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဥယျာဉ်ကစားထွက်သွား လိုကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထား၏။

“သင်-မိဖုရား၊ ဥယျာဉ်သို့သွားမူ ဘုရားသခင်ကိုဝင်၍ ဖူးမြော်ခဲ့လော့”

ခေမာသည်-

“ကောင်းပါပြီ”

ဟု ဝန်မခံဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ရှိခိုး၍ လာခဲ့၏။

မင်းကြီးလည်း အနီးအပါး၌ နေသော မှူးမတ်တို့ အား-

“မိဖုရားသည် ဥယျာဉ်သို့သွားလျက် ဘုရားသခင်ကို မဖူးမြင်ဘဲ ပြန်ခဲ့မူ မင်းဒဏ်ဖြစ်စေအံ့”

ဟု မှာလိုက်လေသည်။

မိဖုရားလည်း များစွာသော အခြွေအရံတို့နှင့်တကွ ထွက်ကြလေသည်။ တစ်နေ့ပတ်လုံးဥယျာဉ်တော်၌ ပျော်ပါး ရွှင်လန်းလျက် ညချမ်းသောအခါ နန်းသို့ ပြန်လာမည်ဟု စီမံသော်ခြွေရံမှူးမတ်တို့က-

“အရှင်မ၊ ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးက အကျွန်ုပ်တို့ အား မှာတော်မူလိုက်ချေသည်၊ ဘုရားသခင်ကို မဖူးမြင်ဘဲ ပြန်လာချေသော် မင်းဒဏ်ရာဝေဝတ်ကို ဆက်ဆက်ခံရတော့မည်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို သနားပါ” ဟု မိဖုရားအား လျှောက်ထားသော် ခေမာမိဖုရားလည်း မင်း၏အာဏာကို မလွန်ဆန်နိုင်သောကြောင့် ဘုရားခြေတော်ရင်းသို့ ဝင်လေ၏။

ဘုရားရှင်သည် ခေမာမိဖုရား၏ ဘဝအကြောင်းစုံကို အကုန်သိတော်မူ၍ ထိုသူနှင့် လျှောက်ပတ်သော တရားစကားကို

ဟောကြားခွင့်ရအောင် လူနှင့်မမျှ နတ်ထက်လှသော မိန်းမ ကညာကို ရတနာအတိစိသော ယပ်ဖြင့် ခပ်စေလျက် ခြေတော်ရင်း ၌ ဖန်ဆင်းထားလေသည်။

ခေမာမိဖုရားသည်လည်း ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို ယပ်ခပ်၍ နေသော မိန်းမငယ်ကိုမြင်သည်။

“ဤလူ့ခွင်ဌာနဝယ် ငါ့ထက်သာ၍ အဆင်းအဝါ လှပသော မိန်းမမည်သည် မရှိပြီဟု ငါထင်ပေသည်။ ယခု မြင်ရသော ဤမိန်းမနှင့်စာမူ ငါ၏အဆင်းသည် ရွှေဟင်္သာနှင့် လင်းပြာငှက်ကဲ့သို့ မဆက်မဆံ့မူ၍ သူ၏ အလုပ်အကျွေးပြုခြင်း ငှာမျှ မတန်ဖြစ်ချေသည်။ သို့ဖြစ်ပါလျက် အဆင်းအင်္ဂါကိုမှီ၍ ငါမာန်တက်ခြင်းသည် ပျက်လေစွတကား”

ဟု နှလုံးပြုလျက် တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်ရှုကာ နေလေသည်။

ယင်းသို့ နေသော ခဏ၌ပင် ထိုမိန်းမငယ်လည်း အရွယ်ကြီးပွား၍ သားတစ်ယောက်အမိ၊ နှစ်ယောက်အမိ သဏ္ဌာန်သည် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် ဆံဖြူသွားကြွေ အရေတွန့်အိုသော အရွယ်သို့ ရောက်၍ မှည့်မည်းအပြောက် အပြောက်ထလျက် ပါးစပ်မှ အရီအရည် တို့သည် ယိုစီးကုန်၏။ ထို့နောက် အတန်ကြာလတ်ပြန်က

ယပ်နှင့်တကွ ဘုရား ခြေရင်း၌ပင်လဲ၍ တညည်းတွားတွား နာဘိ၏။

ထိုမိန်းမငယ်၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းကို မြင်သောအခါ ခေမာမိဖုရားလည်း ကြီးမားရင့်မာသော ပါရမီရှိသူဖြစ်သည်နှင့် အညီ-

“နှစ်သက်ရှုချင်ဖွယ် တင့်တယ်ခြင်း၏ အထွတ်သို့ ရောက်သော ဤမိန်းမ၏ ကိုယ်သည် ထိုထိုသို့သော သဏ္ဌာန်ဖြင့် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးရဘိသကဲ့သို့ ငါ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ယွင်းယိုဖောက်ပြန်၍ ဧကန် ပျက်စီးလတ္တံ့သည်တကား၊ မှောက်မှားယွင်းချွတ်သော အယူဝါဒဖြင့် ငါမာန်ထောင်မိချေသည် တကား”

ဟု ကြံအောက်မေ့လျက် ကြက်သီးတဖြိုက်ဖြိုက် ဆူလှိုက်ဘနန်းသော သံဝေဂ ဖြစ်မိလေတော့သည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း ခေမာမိဖုရားအား-

“ခေမာ မိဖုရား၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ဖြာ ဘေးရောဂါတို့ဖြင့် ကျင်နာတတ်ထသော- အညစ်အကြေးတို့၏ စုဝေးရာဖြစ်၍ လည်း မစင်ကြယ်ထသော- ညှိငေါ့စက်ဆုပ် ပုပ်နံ့အတိသာ လှိုင်ထသော ဤခန္ဓာကိုယ်ကို စေ့စေ့စာနာရှုစပါလော့၊ ဒွါရကိုးခွင် ထက်ဝန်းကျင်မှ မစင်အတိသာ ယိုစီးထသော- ဖောက်ပြန်ထွေထူး ရူးမူးဖွယ်လီ ညစ်ကျိအပေါင်း၏ ကိန်းအောင်းရာလည်း

ဖြစ်ထသော ကိုယ်ခန္ဓာကို အဆင်အခြင် ပညာမဲ့ငြား လူအများ
တို့သည် အလွန်စုံမက်နှစ်သက်ယောင်မှား အပ်လေ၏။

“ဓမ္မာ၊ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤခန္ဓာကိုယ်ကို
မတင့်တယ်ဟူ၍ စိတ်ကိုနေ့ညဉ့်မသွေ ဖြစ်ပစေလော့၊
တစ်ခုတည်းသော အာရုံရှိသော- ကောင်းစွာတည်ကြည်သော
စိတ်ကို ပွားစေလော့။ သင်၏ သတိ၊ သတိသည် ကာယဂတာ၊
ကေသာ လောမာ- စသည်၌သာ ကျွမ်းဝင်လေ့လာသည်
ဖြစ်စေလော့၊ များစွာငြီးငွေ့သည် ဖြစ်လော့။

“ဤငါမြင်ရသော မိန်းမငယ်ကဲ့သို့၊ ထိုအတူ ထိုငါ၏
ကိုယ်သည် ဖောက်ပြန်လတ္တံ့၊ ဤသို့၊ နှလုံးသွင်းလေလော့၊
ကိုယ်၌ အတွင်းသန္တာန်၌လည်းကောင်း၊ အပသန္တာန်၌
လည်းကောင်း နှစ်သက်ခြင်းတဏှာကို ကင်းစေလော့၊
အနိစ္စသညာကိုလည်း ပွားစေလော့၊ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း၌
ကိန်းအောင်းသော မာနကို စွန့်ခွာလော့၊ ထိုမာန်ကို စွန့်ခြင်း
ကြောင့် ကိလေသာမီး ပြီးငြိမ်းကုန်သည်ဖြစ်၍ သွားရလတ္တံ့၊
ဓမ္မာဓိပုရား၊ ပင့်ကူသည် မိမိပြုအပ်သော ကွန်ရက်အမျှင်ကို
အစဉ်တစိုက် လိုက်ဘိသကဲ့သို့၊ ရာဂရမ္မက်ဖြင့် နှစ်သက်တပ်ငြိ
ကုန်သော အကြင်လူတို့သည် မိမိပြုအပ်သော ရာဂအယဉ်သို့
အစဉ်တစိုက် လိုက်ရကုန်၏၊ ထိုရာဂတဏှာကိလေသာ
အယဉ်ကိုလည်း ဖြတ်၍ ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍

ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ပယ်၍ ကျင့်ကုန်ဘိရာ၏။”

ဘုရားရှင် ဟောကြားသော တရားဒေသနာကို ကြားနာ
ရလေလျှင် ဓမ္မာဓိပုရားလည်း တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးသော
ယုံမှားခြင်း ကင်းကွာလျက် သောတာပတ္တိမဂ်မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း
ရသဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါကျမှ
မြတ်စွာဘုရားအား ကြံမှားအောက်မေ့မိသော အပြစ်ကို
ကန်တော့ခြင်းငှာ-

“တရားခပ်သိမ်းကို မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊
အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မြတ်အား ညွတ်တွားရိုကျိုး ရှိခိုး
ကန်တော့ပါ၏၊ မဟာကရုဏာ၏ တည်ရာဖြစ်တော်မူသော
မြတ်စွာဘုရား၊ သံသရာတည်းဟူသော ဝဋ်မှ ကျွတ်လွတ်
ကူးမြောက်တော်မူပြီးသော မြတ်စွာဘုရား-

“လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ကို ဓမ္မာအမြိုက်
နိဗ္ဗာန်ဆိုက်အောင် ဆောင်တော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား၊
အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မြတ်အား ကံသုံးပါးဖြင့် ညွတ်တွား
ရိုကျိုးရှိခိုးကန်တော့ပါ၏၊ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး
ရှုံးခြင်းကြီး ကြီးမားလျက် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကို မအပ်မရာ
ထင်၍ ပူးမြင်ခြင်းငှာမျှ မရောက်ဘဲ နေမိချေသည်၊ ဤ
အပြစ်ကိုလည်း သည်းခံတော်မူပါ၊ တပည့်တော်မကိုလည်း
မစချီးမြှောက်တော်မူပါဘုရား။”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

တစ်ဖန် မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရကို ဆင်ခြင်သော်-

‘ရဟန္တာဖြစ်သော လူတို့မည်သည်ကား ထိုဖြစ်သည့် နေ့ပင် ရှင်ရဟန်းသော်လည်း ပြုရာ၏၊ ပရိနိဗ္ဗာန်သော်လည်း ပြုရာ၏’

‘သို့ဖြစ်၍ ဤ၌ ငါကြာမြင့်စွာနေသဖြင့် မသင့်ချေ၊ မင်းကြီးအားပြန်၍ ခွင့်ပန်ဦးအံ့’ဟု ကြံလျက် မြန်စွာနန်းတော်သို့ ဝင်လေသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း ထွန်းလင်း တင့်တယ်စွာ အရိယာတို့၏ ဣန္ဒြေဖြင့် လာလင့်သော မိဖုရားကို မြင်လျှင် ဆင်ခြင်မိလေသည်။

“အချင်း ခေမာ၊ ယနေ့ သင်ဥယျာဉ်သို့သွားသော် ဘုရားသခင်ကို ဖူးမြင်ခဲ့ပါ၏လော”

“အရှင်မင်းကြီး၊ ဘုရားသခင်ကို အရှင်တို့ ဖူးမြင်ရခြင်းသည်ကား ကြီးမားသောအကျိုးမရှိ၊ အကျွန်ုပ်၏ ဖူးမြင်ရခြင်းမှာ သာလွန်စွာသော အကျိုးရှိချေသည်၊ အကျွန်ုပ် ကို ယနေ့ပင် ရဟန်းခွင့်သို့ ဝင်ရောက်ရအောင် ချီးမြှောက်တော် မူပါ”

“ကောင်းပါပြီ အရှင်မိဖုရား၊ ခွင့်ပြုပါ၏”

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကလည်း အားရဝမ်းသာစွာ ရတနာ အတိမွမ်းသော ရွှေထမ်းစင်ဖြင့် ဆောင်စေ၍ တစ်ထောင် မျှလောက်သော ဘိက္ခုနီမတို့ထံ၌ ရဟန်းပြုစေသည်။ ရဟန်းပြုပြီးသောအခါ ခေမာထေရီဟု ထင်ရှားလျက် များစွာ ကျယ်ဝန်းသော ပညာရှိရကား အဂ္ဂသာဝိကာ အရာ၌ ထားတော် မူ၏။

ထို့နောက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားရှင်က ဘိက္ခုနီမတို့အား အရာအသီးသီး ချီးမြှောက် တင်ထားသောအခါ ထိုခေမာထေရီကို မဟာပညာဇေတဝန်အရာ၌ ထားတော်မူလေသည်။

လင်ကောင်း လင်မြတ်၏ လမ်းညွှန်မှု စီစဉ်မှုကြောင့် ထေရီဖြစ်ခဲ့ရသော ခေမာထေရီ၏ ဘဝသည်ကား နောက်ဆုံး နိဗ္ဗာန်ဆိုက်ရောက်သည်အထိ အကျိုးရခဲ့ပေသည်။

အခန်း (၄)

သစ်တစ်ပင်ကောင်းသော်

သစ်တစ်ပင်ကောင်း

“ရဟန်းတို့၊ အမျိုးတစ်မျိုး၌ အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော် များစွာသော လူအပေါင်းတို့၏ အကျိုးငှာ ဖြစ်တော့သည်”

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ဓမ္မပဒတွင် အထက်ပါအတိုင်း ဟောကြားထားခဲ့ပါသည်။

မြန်မာစကားပုံတွင် သစ်တစ်ပင်ကောင်းက ငှက်တစ်သောင်း နားနိုင်သည်ဟု တင်စားဆိုထားပါသည်။ သစ်တစ်ပင်တွင် အရွက်တွေဝေ၊ အသီးတွေဝေနေပါက ငှက်အပေါင်းတို့သည် အေးအေးလူလူ စားသောက်နေထိုင်နိုင်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ထားပါသည်။

အမျိုးတစ်မျိုးတွင် သားကောင်း တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာသော်-

“မိဘ၊ သားမယား၊ ခြွေရံများနှင့်၊ ဆွေဝါးမိတ်ဆွေ၊ ရှေးသေပြိတ္တာ၊ မင်းပါနတ်များ၊ သံဃာအား၊ ကြီးပွားတော့မည်မှတ်”

လင်ကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်ခု ၂၃၅

ဟူသော လင်္ကာနှင့်အညီ သားသမီးကောင်း တစ်ယောက် ပေါ်ထွန်းခဲ့သော် သားကောင်း သမီးကောင်းများ ပညာ၊ ဥစ္စာ ရှာပြီး မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးမွေးသဖြင့် မိဘများ ချမ်းသာရပါသည်။

သားကောင်းသည် အချိန်တန်၍ အိမ်ထောင်ကျသော် မပျင်းမရိ ကြိုးစားရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေသဖြင့် သားမယားမှာ ချမ်းသာသုခနှင့် နေရပါသည်။

ခြွေရံသင်းပင်းများသည် ရိုးသားကြိုးစား၍ အောင်မြင်သော သားကောင်းတစ်ယောက်ကို မှီခိုရသော် ခြွေရံသင်းပင်းတို့သည်လည်း ချမ်းသာရာရပါသည်။

သားကောင်းက ဆွေမျိုးများကိုလည်း ဝတ္တရားအလိုက် ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့သဖြင့် ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေများလည်း ချမ်းသာရပါသည်။

သားကောင်းသည် သေဆုံးလေပြီးသော ဆွေမျိုးမိဘတို့ကို မမေ့မလျော့သောအားဖြင့် ကုသိုလ်ဒါန ပြုသမျှ ပေးဝေသဖြင့် သေလေပြီးသော ပြိတ္တာတို့သည် အမျှရပြီး ချမ်းသာသုခ ခံစားစံစားရရှိနိုင်ပါသည်။

သားကောင်းတစ်ယောက်သည် အမျိုးဘာသာ သာသနာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပြီး နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအတွက်

သားကောင်းပီပီ ကြိုးစားဆောင်ရွက်သဖြင့် မင်းအစိုးရမှာလည်း
နိုင်ငံဝန်ထမ်း သားကောင်းတစ်ယောက်ရ၍ ချမ်းသာပါသည်။

ထိုနိုင်ငံ မြို့ရွာ ရပ်ကွက် စသည်တို့၌ လူဆိုးသူဆိုး
သားမကောင်းများပေါ်လာခဲ့သော် ရဟန်းရှင်လူပြည်သူများ
အတိဒုက္ခရောက်ကြရသည်။

အမျိုးကောင်းသားသည် ဒါန၊ သီလတို့၌ ပျော်မွေ့၍
ကုသိုလ်ပြုလုပ်တိုင်း၊ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ကိုယ်စောင့်နတ်မှစ၍
နတ်များအားလုံးကို အမျှပေးဝေသဖြင့် နတ်များသာဓုခေါ်နိုင်ပြီး
အကျိုးချမ်းသာ ခံစား စံစားနိုင်ကြသဖြင့် နတ်များလည်း
ချမ်းသာကြပါသည်။

အမျိုးကောင်းသားသည် သဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာဖြင့်
ပစ္စည်းလေးပါးကို ထောက်ပံ့လှူဒါန်းသဖြင့် ရဟန်းသံဃာတော်
များလည်း ချမ်းသာသုခ ရကြပါသည်။

သားကောင်း၊ ယောက်ျားကောင်း၊

လင်ကောင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး

ယနေ့ ကမ္ဘာလောကဝယ် သဒ္ဓါသီလ စသော
သူတော်ကောင်းတရားများ ထွန်းကား၍ လူ့လောက ငြိမ်းချမ်း

သာယာနေခြင်း၊ သစ္စာလေးပါး တရား ထွန်းကားပေါ်ထွက်လာ၍
လူသားတို့ သံသရာလွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာန်နန်းသို့ ဝင်နိုင်အောင်
နည်းလမ်းများရပြီး ကျင့်ကြံနိုင်ကြခြင်းသည် ဘုရား၊
မဟာသာဝက၊ အဂ္ဂသာဝက စသော ယောက်ျားကောင်း၊
ယောက်ျားမြတ်၊ သားကောင်း၊ သားမြတ်တို့က ကြီးမားသော
မဟာကရုဏာ ကြီးမားပြင်းထန်သော လုံ့လဝီရိယ ဇွဲတို့ဖြင့်
ပါရမီဖြည့်ကြ၊ ကျင့်ကြ၊ အားထုတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အလားတူပင် ယနေ့ခေတ်လူသားများ စက်မှုအတတ်
ပညာ-သိပ္ပံအတတ်ပညာ ထွန်းကားပေါ်ထွန်းလာ၍ လွယ်ကူစွာ
သွားလာနိုင်ခြင်း၊ မပင်မပန်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း၊
ဆက်သွယ်နိုင်ခြင်း လောကစည်းစိမ်ကို လောဏနိဗ္ဗာန်သဖွယ်
ခံစားနိုင်ခြင်းတို့သည် ယောက်ျားကောင်းတို့၏ ကြိုးစားတီထွင်
လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကြည့်ပါက အနော်ရထာ၊ ကျန်စစ်သား၊
အလောင်းစည်သူ၊ ဘုရင့်နောင်၊ အလောင်းဘုရားတို့ကဲ့သို့သော
သားကောင်းများ ပေါ်ထွန်းလာ၍ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးသည်
တစ်စတစ်စ တိုးတက်စည်ပင်သာယာဝပြောခဲ့ရသည်။ သူ့ကျွန်
လက်အောက် ရောက်သည့်အခါ၌လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ကဲ့သို့သော သားကောင်းရတနာများ ပေါ်လာ၍ နိုင်ငံတော်သည်

လွတ်လပ်ရေးရခဲ့သည်။ ကိုယ့်မင်းကိုယ်ချင်း ၁၀၀ အမျိုးဘာသာ
သာသနာ ထွန်းကားစည်ပင်သာယာခဲ့ရပါသည်။

သာသနာဘက်ကကြည့်လျှင် ရှင်အရဟံကဲ့သို့သော
သားကောင်းရတနာပေါ်လာ၍ နိုင်ငံသည် သာသနာအတု
အယောင်မှ ထေရဝါဒ သာသနာစစ်၊ သာသနာမှန်ကို
ကိုးကွယ်ခွင့်ရပြီး လူသားတို့ သစ္စာလေးပါးကို သိခွင့်ရခြင်း၊
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ကျင့်ခွင့်ရခြင်း၊ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်လမ်း တံခါးကြီး
ပွင့်ခြင်း စသော အကျိုးများစွာ ခံစားကြရပါသည်။

သို့အတွက် ဤကမ္ဘာလောကကြီးဝယ် သားကောင်း၊
ယောက်ျားကောင်း၊ လင်ကောင်းများ စဉ်ဆက်မပြတ် ပေါ်ထွန်း
လာစေရေးအတွက် လိုအပ်သော အသီးအလိမ္မာ ဉာဏ်ပညာများ၊
အမျိုးကို ချစ်တတ်သောစိတ်ဓာတ်များ ပေါ်ထွန်းခံယူရေး
နည်းလမ်းများကို အစဉ်မပြတ် ဆောင်ရွက်စီမံသွားရပါမည်။

လောကဝယ် သားကောင်း၊ ယောက်ျားကောင်းတို့ရှိသော
တိုင်းပြည်သည် အစဉ်သာယာဝပြော တိုးတက်နေသလို
လင်ကောင်းရှိသော အိမ်ထောင်စုတွင် မိန်းမတို့အတွက်
အိမ်တွင်းကျက်သရေသည် အစဉ်ထွန်းပပြီး သာယာချမ်းမြေ့
နေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။